

မင်းယုဝေ သူမတူသူများ

အလင်းသစ်
တၢ်ဂေဝ်

(၂၀၀၇ ခုနှစ်တွင် တည်ထောင်သည်)

ဒို့တာဝန်အရေး (၃) ပါး

- ❖ ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- ❖ တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- ❖ အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ❖ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ❖ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- ❖ အမျိုးသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု ခိုင်မာရေး။
- ❖ စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ❖ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ❖ စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနိုင်ငံထူထောင်ရေးနှင့် အခြား စီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ❖ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ❖ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ❖ နိုင်ငံတော်၏စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူ တို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ❖ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်မားရေး။
- ❖ အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ❖ စစ်မှန်သော မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ❖ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

အလင်းသစ်စာစဉ် - (၁၄၃)

သုမတုသမုး

မင်းယုဂေ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ၊ အလင်းသစ်စာပေတိုက် (ပထမအကြိမ်)

အုပ်ရေ - ၁၀၀၀

တန်ဖိုး - ၂၀၀၀ ကျပ်

ဦးမျိုးမြင့်၊ စာနဒီစာပေ၊ အမှတ် (၉၇၃)၊ ပျဉ်မမြိုင်လမ်း၊ ၃၄ ရပ်ကွက်၊ မြောက်ဒဂုံ၊ ရန်ကုန်မြို့ က ထုတ်ဝေသည်။ မျက်နှာပုံဖလင်-Eagle၊ မျက်နှာပုံဒီဇိုင်း-ဗဂျီလင်းဝတ္ထု၊ အတွင်းဖလင်-အောင်ဇော်(ပုံရိပ်ရှင်)၊ ကွန်ပျူတာစာမီ-အလင်းသစ်၊ အဖုံးနှင့် အတွင်းစာသား-ကာလာဇန်ပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ်(၁၀၄)၊ ၃၁ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့ တွင် ပုံနှိပ်၍ မျိုးမျိုးစာအုပ်ချုပ်လုပ်ငန်း တွင် စာအုပ်ချုပ်သည်။

အလင်းသစ်စာပေ

အမှတ် (၁၇)၊ အခန်း(၆၀၁)၊ ၅၂-လမ်းအောက်၊

ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

ဖုန်း- ၀၉-၈၇-၀၃၈၄၈၊ ၀၉-၅၄-၀၀၃၀၂ က ထုတ်လုပ်ဖြန့်ချိသည်။

၈၀၈-၈၄

မင်းယုဝေ

သူမတူသူများ၊ မင်းယုဝေ ၊ - ရန်ကုန် ။

စာနဒီစာပေ ၊ ၂၀၁၂ ။

၁၇၄ - စာ၊ ၁၃ x ၂၀.၅ စင်တီ။

(၁) သူမတူသူများ

မာတိကာ

၁။ သူလိုလူ (လီအိုနိုဒတ်(စ))	၉
၂။ ကျေးဇူးသိသူ (နပိုလီယံ)	၁၅
၃။ အီဂျစ်ရုပ်ပုံစာနှင့် ၁၂ နှစ်သား (ယွန်းဖရန်ဆွာရှမ်ပိုလီယွန်)	၂၀
၄။ ဒေါ်လာ ခြောက်သိန်းခွဲနှင့်လူ (အီရှမ်ဂရင်းဟဲရစ်)	၂၇
၅။ မြင့်မြတ်သူ (လီယိုတော်စတိုင်း)	၃၀
၆။ ခွင့်လွှတ်သူ (အေဗရာဟင်လင်ကွန်း)	၃၉
၇။ ဘိုးဘွားများ အကျိုးဆောင်သူ (ဘွားဦးဇွန်း)	၄၉
၈။ မေ့မရနိုင်သူ (ဒေါက်တာ ဂရင်းဖဲ)	၅၈
၉။ မေတ္တာရှင်၊ သိပ္ပံပညာရှင် (မဒမ်ကျူရီ)	၆၄
၁၀။ စိတ်ထားမွန်မြတ်သူ (မဟတ္တမဂန္ဓီ)	၇၄
၁၁။ စုံထောက်ဆရာဝန် (ဆာအာသာကိုနင်ဒိုင်း)	၈၃
၁၂။ ရေမြုပ်ဖုံးသူရဲကောင်း (ဂျန်စတူးဝပ်မိုး)	၉၀
၁၃။ နိုင်ငံအတွက် (ဗိုင်အိုလက်ဇာဘိုး)	၉၅
၁၄။ မေတ္တာရှင် လေသူရဲ (အလက်ဇန္ဒာမမ်ကင်း)	၁၀၃

၁၅။ ဆင်းရဲသူများကို ကယ်တင်သူ (မာသာထရီဆာ)	၁၁၀
၁၆။ အလင်းဆောင်သူ (ဂျော့ချ်ဂေါ်လီ)	၁၂၀
၁၇။ စွန့်ခွဲသူ (လူဝီဂိုမင်)	၁၂၉
၁၈။ မီးတောက်ကြားမှ သူရဲကောင်း (ဂျူစီဟဒ်လို့)	၁၄၄
၁၉။ သေသော်လည်း မသေသူ (မတ်ခ်ဟစ်(ခ်)စ်)	၁၅၃
၂၀။ အံ့ဖွယ်မေတ္တာရှင် သူရဲကောင်း (တယ်ရီဖောက်စ်)	၁၆၂

မင်းယုဝေ၏ အမှာစာ

ကျွန်တော်သည် မိမိကိုယ်ကျိုးကို မငဲ့ဘဲ အများအကျိုးကို ဆောင်ရွက်သူများကို အလွန်လေးစား မြတ်နိုးကြည်ညိုမိပါသည်။ မြန်မာအပါအဝင် နိုင်ငံတကာမှ ထိုထို ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများအကြောင်းကို လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၃၀ ကျော်မှ စ၍ ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်းအပါအဝင် တခြားမဂ္ဂဇင်းများ၌ အခွင့်သင့်တိုင်း ရေးသားတင်ပြခဲ့ပါသည်။

ဖတ်ရှုသူများ စိတ်ကောင်း၊ စေတနာကောင်းများ ပေါ်ထွန်းလာရန် လည်းကောင်း၊ အများအကျိုးကို ဆောင်ရွက်လိုသောစိတ်ဓာတ်များ ကိန်းအောင်းလာရန်လည်းကောင်း ရည်ရွယ်၍ ရေးသားတင်ဆက်ခဲ့ပါသည်။

ဤသို့ ရေးသားပြီးသော အတ္ထုပ္ပတ္တိဆောင်းပါးများအနက်မှ ၂၅ ပုဒ်ကို စုဆောင်း၍ သူလိုလူများ စာအုပ်အမည်ဖြင့် ၁၉၇၉ ခုနှစ်တွင် လုံးချင်းစာအုပ်အဖြစ် ထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်။ ဖတ်သူတို့ နှစ်သက်သဖြင့် ဒုတိယအကြိမ် ပြန်လည်ထုတ်ဝေခဲ့ရပါသည်။

ယခုစုပေါင်းထုတ်ဝေသော အတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ်မှာ သူလိုလူများကဲ့သို့ ကိုယ်ကျိုးမငဲ့ဘဲ အများအကျိုးဆောင် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများပင် ဖြစ်ပါသည်။ သူလိုလူများ စာအုပ်နှင့် စာအုပ်အမည်ချင်းမတူရန် သူမတူသူများ ဟူသောအမည်ဖြင့် ထုတ်ဝေခြင်းပြုပါသည်။

ဤစာအုပ်တွင် ဖော်ပြသော သူမတူသူများ အတ္ထုပ္ပတ္တိဆောင်းပါးများမှာ စာနယ်ဇင်းအမျိုးမျိုး၌ ဖော်ပြခဲ့သည်တို့ ဖြစ်ပါသည်။ ယခု ဤစာအုပ်ကို ထုတ်ဝေရာ၌ ယင်းတို့ကို ဖော်ပြခဲ့သော စာနယ်ဇင်းများကို ကျေးဇူးတင်ပါကြောင်း မှတ်တမ်းတင်ဖော်ပြအပ်ပါသည်။ ထို့ပြင် ဤစာအုပ်ပေါ်ထွက်လာရန် ကူညီပေးကြသော အလင်းသစ်စာပေမှ ဆရာဦးဉာဏ်အောင်၊ ကျွန်တော့်မြေး

ဖြစ်သူ အယ်ဒီတာ ကိုအောင်ထက် (အောင်ဟိန်းထက်) တို့ကို အထူးကျေးဇူး
ဥပကာရ တင်ရှိပါကြောင်း ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

မင်းယုဝေ

သူလိုလူ

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၂၅၀၀ ခန့်က ဂရိကျွန်းဆွယ်တွင် မိမိဘုရင်၊ မိမိစနစ်ဖြင့် မိမိဘာသာ အုပ်စိုးသော မြို့ပြနိုင်ငံငယ်များ ထွန်းကားခဲ့သည်။ ယင်းတို့အထဲတွင် အေသင်နှင့် စပါတာ မြို့ပြနိုင်ငံနှစ်နိုင်ငံသည် အထင်ရှားဆုံး ဖြစ်သည်။

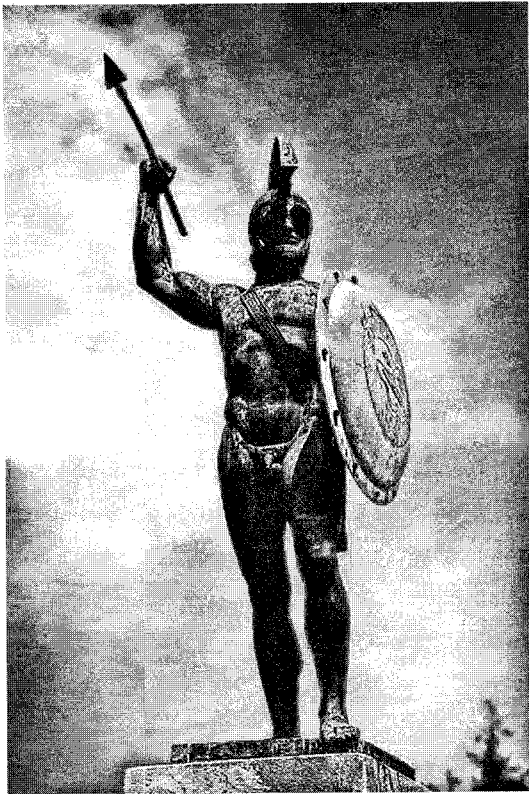
အေသင် မြို့ပြနိုင်ငံသားများသည် အလှအပကို နှစ်သက်မြတ်နိုးကြသည်။ လှပသော အဆောက်အအုံများနှင့် လှပသော ရုပ်တုများကို တန်ဖိုးထားကြသည်။ စာပေကို ဝါသနာပါကြသည်။

စပါတာ မြို့ပြနိုင်ငံသားများကား ထိုသို့မဟုတ်ကြ။ သူတို့သည် အတိုက်အခိုက်ကို နှစ်သက်မြတ်နိုးကြသည်။ လူတစ်ယောက်အဖို့ စစ်ပွဲ၌ ရဲရင့်စွာ တိုက်ခိုက်နိုင်ခြင်းသည် အမြတ်ဆုံးသော အမှုပင်ဖြစ်သည်ဟူ၍ ခံယူထားကြသည်။ စစ်တိုက်ရာတွင်လည်း သူတို့သည် နောက်သို့ဆုတ်ခွာခြင်း မပြုရန် ဥပဒေ ထုတ်ပြန်ထားသည်။ အကယ်၍ ဆုတ်ခွာခဲ့ပါက ထိုသူအား ဥပဒေကို ချိုးဖောက်သူအဖြစ် လည်းကောင်း၊ သူ့ရဲဘော်နည်းသူအဖြစ်လည်းကောင်း ဝိုင်းဝန်းသတ်မှတ်ကြသည်။ နိုင်ငံအတွက် မတိုက်ရဲသူ၊ နိုင်ငံအတွက် မစွန့်ခွဲသူဟူ၍ အထင်အမြင်သေးကြသည်။ ရှုတ်ချကြသည်။ ထို့ကြောင့် စပါတာမြို့ပြနိုင်ငံသားများသည် ဥပဒေကို လေးစားရိုသေသောအားဖြင့် စစ်မြေပြင်၌ မည်သည့်အခါမှ နောက်ဆုတ်ခြင်းမပြုကြ။ အကယ်၍ အရေးနိမ့်လျှင်လည်း ထိုနေရာမှပင် အသက်စွန့်သွားကြပေသည်။

သည်အချိန်မှာပင် တစ်နေ့သ၌ နန်းလှမင်းဖြစ်သော ပါရုန်းဘုရင် ခဲ(ရ်) ခဲ(စ်) သည် ဂရိမြို့ပြနိုင်ငံများကို ကျူးကျော်တိုက်ခိုက်ရန် စစ်ကြီးချီလာလေသည်။ သူသည် အလွန်အင်အားကြီးမားလှသော ပါရုန်းစစ်တပ်ကြီးကို

ဦးဆောင်လျက် တောအထပ်ထပ် တောင်အသွယ်သွယ်ကို ဖြတ်ကျော်ချီတက်
လာသည်။ သို့လာစဉ် လမ်း၌မြင်တွေ့သမျှတို့ကိုလည်း ဖျက်ဆီးချေမှုန်း
ပစ်ခဲ့လေသည်။

ပါရှန်းစစ်တပ်အဖို့ ဂရိမြို့ပြနိုင်ငံများသို့ ရောက်ရှိနိုင်ရန်မှာ သာမို
ပီလေးတောင်ကြားလမ်းကို ဖြတ်ကျော်ရပေမည်။ ထိုတောင်ကြားလမ်းသည်
အလွန်ကျဉ်းမြောင်းသည်။ သည်အချက်သည် ဂရိစစ်တပ်များအတွက် အခွင့်
ကောင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဂရိမြို့ပြနိုင်ငံများရှိ စစ်သည်များအဖို့ သူတို့ထက် အဆ
များစွာ အင်အားကြီးမားသော ပါရှန်းစစ်သည်များကို ကွင်းပြင်ကျယ်၌

လီအိုနိုဒတ်(၈)

အလင်းသစ်စာပေ

ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ရန်မှာ မလွယ်ကူ၊ မအောင်မြင်နိုင်။ သည်လို တောင်ကြားလမ်းနေရာမျိုးမှ ကြံ့ကြံ့ခံကာ ခုခံတိုက်ခိုက်မှသာလျှင် ရန်သူတို့ကို တားဆီးနိုင်ပေမည်။

ထို့ကြောင့် ဂရိမြို့ပြနိုင်ငံများသည် ထိုတောင်ကြားလမ်းနေရာမှ ရန်သူတို့ကို ခုခံတိုက်ခိုက်ရန်အတွက် စပါတန်ဘုရင်ကို ဦးဆောင်အဖြစ် ရွေးချယ်လိုက်သည်။ စပါတန်ဘုရင်၏ အမည်မှာ လီအိုနိုဒတ်(စ) LEONIDAS ဖြစ်သည်။ သူသည် အရဲရင့်ဆုံး အတိုက်အခိုက် အကျွမ်းကျင်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်။ သူသည် ဂရိလူမျိုးများ၏ တာဝန်ပေးချက်အရ ဂရိမြို့ပြနိုင်ငံများရှိ လက်ရွေးစင် စစ်သည်သူရဲကောင်းများနှင့် သူ့ရဲဘော် စပါတန် စစ်သည်သူရဲကောင်း သုံးရာကို ဦးဆောင်ကာ သာမိုပီလေးတောင်ကြားလမ်းသို့ အပြင်းချီတက်သွားသည်။ ထို့နောက် ထိုနေရာမှနေ၍ ရန်သူများအလာကို ဆီးကြိုစောင့်မျှော်နေလေသည်။

မကြာမီပင် ပါရှန်းစစ်တပ်ကြီးသည် တောင်ကြားလမ်းနေရာ အနီးသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။ ဤတွင် ပါရှန်းဘုရင်သည် သူလျှိုများကို စေလွှတ်ကာ အခြေအနေကို စုံစမ်းလေသည်။ သူလျှိုများသည် တိတ်တဆိတ် သွားရောက်စုံစမ်းရာ စပါတန်ဘုရင်နှင့်တကွ အင်အားနည်းလှသော ဂရိလက်ရွေးစင်တပ်သားများကို တွေ့ရသည်။ ဂရိတို့သည် အင်အားနည်းသော်လည်း အကြောက်အရွံ့မရှိ၊ စစ်ပွဲကိုမမှု၊ အချင်းချင်းလက်ဝှေ့သတ်၍လည်းကောင်း၊ တစ်ဦးဆံပင်ကိုတစ်ဦး ဖြီးသင်၍လည်းကောင်း အေးအေးဆေးဆေး၊ တည်ငြိမ်ငြိမ်၊ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပင် ရှိနေကြသည်။*

ထိုအကြောင်းကို သူလျှိုတို့က ပါရှန်းဘုရင်အား ပြန်လည် သတင်းပို့ကြသည်။ ဘုရင်အပါးရှိ ပါရှန်းစစ်သူကြီးတစ်ဦးက -

“ဂရိတွေဟာ စစ်ပွဲကို ဘယ်တော့မှ မမှုကြဘူး။ သည်လိုပဲ မတိုက်ခင် မထိမဲ့မြင်ပြုပြီး၊ တိုက်တဲ့ခါမှာတော့ အသေအကျေတိုက်ခိုက်လေ့ရှိကြတယ်။ အခု တောင်ကြားလမ်းမှာရှိတဲ့ ဂရိတပ်သားတွေဟာ စပါတန်ဘုရင် လီအိုနိုဒတ်(၁)နဲ့ သူ့လက်ရွေးစင် တပ်သားတွေပဲ။ သူတို့ဟာ ဂရိနိုင်ငံမှာ အရဲရင့်ဆုံး ၊ အတိုက်အခိုက်အကောင်းဆုံး သူရဲကောင်းတွေပဲ။ သူတို့ကို အောင်နိုင်ရင် ကျွန်ုပ်ဂရိတပ်တွေကို အလွယ်တကူ ချေမှုန်းနိုင်မှာပဲ”

ဟူ၍ ရှင်းလင်းတင်ပြသည်။

သည်မျှ အင်အားနည်းလှသော ဂရိစစ်သည်များက သူ၏ အင်အား ကြီးမားလှသော ပါရုန်းစစ်တပ်ကြီးအား ခုခံတိုက်ခိုက်မည် ဆိုသည်ကို ပါရုန်း ဘုရင်သည် မယုံနိုင်၊ မဖြစ်နိုင်ဟု ထင်မိသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် တမန်တို့ကို စေလွှတ်လိုက်သည်။ လီအိုနိုဒတ်(စ) ကို လက်နက်ချရန် ပြောကြားစေသည်။

သည်အခါ လီအိုနိုဒတ်(စ) က ပြုံးလျက် ပြန်ကြားလိုက်သည်။

‘ကျူးကျော်ရေးသမားတွေ သတ္တိရှိရင် လာခဲ့ကြ’

မကြာမီ ပါရုန်းတပ်မှ လက်ရွေးစင်စစ်သည်များသည် လီအိုနိုဒတ်(စ) ဦးဆောင်သော ဂရိလက်ရွေးစင် စစ်သည်များကို တိုက်ခိုက်ကြသည်။ တိုက် တိုင်းပင် သူတို့မှာ တပ်လန်သွားကြသည်။ သို့ဖြင့် သူတို့သည် ဆက်၍ ဆက်၍၊ ဖိကာဖိကာ တိုက်ကြသည်။ သည်လို ဖိတိုက်ကြသည်နှင့်အမျှ သူတို့မှာ အတုံး အရုံး ကျဆုံးကြသည်။ လီအိုနိုဒတ်(စ) တို့သည် ကျဉ်းမြောင်းသော တောင်ကြား လမ်းတစ်လျှောက် ရင်ကို မြေကတုတ်လုပ်ကာ ကြွကြွခံလျက် ရန်သူတို့ကို တွန်းလှန်တိုက်ခိုက်ကြသည်မှာ ကြောက်မက်စဖွယ် ကောင်းလှပေသည်။

နှစ်ရက်မျှ ဆက်၍ တိုက်ပြီးသောအခါ ပါရုန်းဘုရင်သည် သူ အားအထားဆုံးဖြစ်သော သူ၏ ကိုယ်ရံတော်တပ်ကို စေလွှတ်တိုက်ခိုက်စေ သည်။ သူတို့မှာလည်း မအောင်မြင်ကြ။ ဂရိတို့၏ ဓားဖျား၊ လှံဖျားတွင် အသက် ပျောက်ကြလေသည်။ ပါရုန်းစစ်သည်တို့၏ အလောင်းများမှာ မြင်မကောင်း၊ ရှုမကောင်း၊ တောင်ပုံရာပုံဖြစ်နေသည်။ ထိုအခါ ပါရုန်းဘုရင်နှင့်တကွ ပါရုန်း စစ်သည်တို့သည် မိမိတို့ရုံးနိမ့်တော့မည်လောဟူ၍ပင် စိုးရိမ်စ ပြုလာကြသည်။ တပ်ဆုတ်၍ ပြန်ရတော့မည်လော ဟူ၍ပင် တွေးတောစ ပြုလာကြသည်။

ထိုစဉ် ဂရိလူမျိုးထဲမှ အက်ဖီယာလတီအမည်ရှိ သစ္စာဖောက်တစ်ဦး ပေါ်လာသည်။ သူသည် မိုက်ကန်းသည်၊ ယုတ်မာသည်၊ လောဘကြီးလွန်း သည်၊ ရွှေငွေကို ငမ်းငမ်းတက် လိုချင်သည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ပါရုန်း တပ်များရှိ ရာသို့ တိတ်တဆိတ်သွားကာ ပါရုန်းဘုရင်ကို လျှောက်ထားသည်။

“အရှင်၊ ဘုရင်လီအိုနိုဒတ်(စ)နဲ့ သူ့တပ်သားတွေ ရပ်တည်တဲ့ နောက်ကျောပိုင်းကို အရောက်သွားနိုင်တဲ့ လမ်းတစ်လမ်း ရှိပါတယ်။ သည်လမ်း ဟာ လျှို့ဝှက်တောင်ပေါ် ဖြတ်လမ်းပါပဲ။ အရှင်စစ်သည်တချို့ သည်လမ်းက ချီတက်ပြီး ဘုရင်လီအိုနိုဒတ်(စ) တပ်တွေကို နောက်ပိုင်းက ဝိုင်းထားနိုင်ပါ တယ်။ ပြီးတော့ ရှေ့နောက် ညှပ်တိုက်လိုက်ရင် သူတို့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။”

သည်လမ်းကို ကျွန်တော်မျိုး ကောင်းကောင်းသိပါတယ်။ အရှင်ကသာ ကျွန်တော်မျိုးကို ရွှေငွေတွေ ပေးသနားချီးမြှင့်မယ်ဆိုရင် သည်လမ်းကို ကျွန်တော်မျိုး ပြသပေးပါမယ် အရှင်”

ထိုအခါ ပါရုန်းဘုရင်သည် ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်သွားသည်။ လီအိုနိုဒတ်(စ) တို့ကို ရှေ့မှလည်းကောင်း၊ နောက်မှလည်းကောင်း ညှပ်၍တိုက်နိုင် တော့မည်။ သည်လိုဆိုလျှင် ဂရိတို့ခံနိုင်တော့မည်လော။ သူသည် သစ္စာဖောက် ကို ချက်ချင်းပင် ရွှေငွေများ ပုံပေးသည်။ လျှို့ဝှက်တောင်ပေါ် ဖြတ်လမ်းကို ပြစေသည်။ သို့ဖြင့် ပါရုန်းလက်ရွေးစင်တပ်သား အမြောက်အမြားသည် လီအိုနိုဒတ်(စ)တို့၏ နောက်ကျောပိုင်းသို့ ရောက်ရှိသွားကြလေသည်။

လီအိုနိုဒတ်(စ)သည် မိမိတို့ သစ္စာဖောက်ခံရပြီဖြစ်ကြောင်း သိရှိရသော အခါ ရင်နာမဆုံး ဖြစ်မိသည်။ သို့ရာတွင် မတတ်နိုင်တော့ပြီ။ သူသည် သူ့ တပ်သားများကို နှစ်စုခွဲလိုက်သည်။ ပထမအစုတွင် တပ်သားဦးရေအများ အပြားပါဝင်စေသည်။ ထိုအစုသည် နောက်ကျောတွင် ရောက်ရှိနေသော ရန်သူများကို တိုက်ခိုက်ရန်ဖြစ်သည်။ ဒုတိယအစုတွင် သူနှင့် သူ့ရဲဘော် စပါတန်သုံးရာ ပါဝင်စေသည်။ သူတို့သည် ရှေ့ပိုင်းမှ တရကြမ်း ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်မည့် ရန်သူများကို ခုခံတိုက်ခိုက်ရန် ဖြစ်သည်။ သူတို့မှာ အခြေမလှ၊ မည်သို့ပင် ကြိုးပမ်းစေကာမူ ရန်သူတို့ကို တွန်းလှန်နိုင်မည်မဟုတ်။ သူတို့ ကျဆုံးကြရပေတော့မည်။

သို့ရာတွင် သူတို့သည် အနိုင်မခံ၊ အရှုံးမပေး၊ သူတို့ ကျဆုံးခြင်းသည် အချည်းနှီး မဖြစ်စေရ။ သူတို့ အချိန်ဆွဲ၍ တိုက်နိုင်သည်နှင့်အမျှ ကျန်ဂရိတပ် များအဖို့ စစ်ပြင်ချိန်၊ အင်အားစုချိန် ပိုမိုရရှိနိုင်သည် မဟုတ်ပါလော။ ထို့ပြင် သူတို့၏ စိတ်ဓာတ်ကို စံနမူနာယူကာ ဆက်လက် ကြိုးပမ်းပါက ဂရိလူမျိုးများ သည် ယခုရှုံးသော်လည်း၊ နောင်အခါ ပြန်လည်အောင်ပွဲဆင်နိုင်မည်။ ထိုမှ တစ်ပါး စပါတန်နိုင်ငံ၏ ချမှတ်ထားသော ဥပဒေကို လေးစားရိုသေသောအား ဖြင့် သူတို့သည် နေရာမှမဆုတ်ခွာဘဲ အသေခံကြရမည် မဟုတ်ပါလား။ နောင်လာနောက်သားများအတွက် စံနမူနာပြခဲ့ ရမည် မဟုတ်ပါလား။

သို့ဖြင့် လီအိုနိုဒတ်(စ) တို့သည် အင်အားကြီးမားလှသော ရန်သူ တပ်သားများ၏ ရှေ့နောက်ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ် တိုက်ခိုက်ခြင်းကို အစွမ်းကုန် တွန်းလှန် တိုက်ခိုက်ကြသည်။ ရန်သူတို့မှာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်

ကျဆုံးကြသည်။ ထို့အတူ လီအိုနိုဒတ်(စ) တို့ဘက်မှလည်း တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ကျဆုံးကြသည်။ ရန်သူများမှာ ကျဆုံးသော်လည်း အင်အားကြီး သဖြင့် တပ်သားသစ်များ အသစ်အသစ်ဖြည့်တင်းနိုင်ကြသည်။ လီအိုနိုဒတ်(စ) တို့မှာမူ အသစ်အသစ် မဖြည့်နိုင်ရှာ။ သို့ရာတွင် သူတို့သည် အလျှော့မပေးကြ။ ရှိသမျှ လူအင်အားဖြင့်ပင် လှံများကျိုးသည်အထိ ထိုးကြသည်။ ဓားများကျိုး သည်အထိ ခုတ်ကြသည်။ နောက်ဆုံး လက်နက်များ မရှိသောအခါ လက်သီး ဖြင့်ထိုးကြသည်။ ခြေဖြင့် ကန်ကျောက်ကြသည်။ သွားဖြင့် ကိုက်ကြသည်။ ယင်းသို့ အနိုင်မခံ အရှုံးမပေး တိုက်ခိုက်ရင်းပင် လီအိုနိုဒတ်(စ) နှင့်တကွ သူ့ ရဲဘော်တပ်သားများ ကျဆုံးသွားကြပေသည်။ တစ်ယောက်မကျန် အားလုံး ကျဆုံးသွားခဲ့ရှာပေသည်။

လီအိုနိုဒတ်(စ) တို့ ကျဆုံးသွားသဖြင့် ပါရှန်းတို့သည် ဂရိလူမျိုးများ အပေါ် အောင်ပွဲရသွားလေသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့၏ အောင်ပွဲမှာ မတာ ရှည်ပေ။ တစ်နှစ်ခန့်အတွင်းမှာပင် ဂရိတို့သည် ကျဆုံးလေပြီးသော လီအို နိုဒတ်(စ) နှင့် သူ့ရဲဘော်များ၏ စိတ်ဓာတ်ကို စံနမူနာထားကာ ပါရှန်းတို့ကို ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ကြသည်။ သူတို့သည် ကြည်းကြောင်း၊ ရေကြောင်းနှစ်ရပ် စလုံးမှာပင် ပါရှန်းတို့ကို ချေမှုန်းနိုင်ခဲ့ကြသည်။ ကျူးကျော်သူများကို အမိမြေမှ အပြီးအပိုင် မောင်းနှင်ထုတ်နိုင်ခဲ့ကြသည်။

စစ်ပွဲများ ပြီးဆုံးသောအခါ ဂရိတို့သည် လီအိုနိုဒတ်(စ)နှင့် သူ့ ရဲဘော်များ ကျဆုံးရာ သာမိုပီလေး တောင်ကြားလမ်း၌ ခြင်္သေ့ရုပ်တုကြီး တစ်ခုကို ကျောက်သားဖြင့် ထုလုပ်ထားရှိသည်။ ယင်းသည် ခြင်္သေ့ပမာ တိုက် ခိုက်ခဲ့ကြသော လီအိုနိုဒတ်(စ) တို့အတွက် အထိမ်းအမှတ် ကျောက်ရုပ်တုပင် ဖြစ်သည်။ ယင်းခြင်္သေ့ ကျောက်ရုပ်တု အောက်ခြေတွင်လည်း ကျဆုံးသူများကို ဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့် အောက်ပါစာတန်းကို ကျဆုံးသူများက ပြောကြားလေဟန် ရေးထိုးထားပေသည်။

‘အို ... ခရီးသွား၊ သင် စပါတာသို့ ရောက်လျှင် သည်နေရာ၌ ငါတို့ သည် စပါတာနိုင်ငံသားတို့ ချမှတ်ထားသော ဥပဒေကို ရိုသေသောအားဖြင့် အသက်စွန့်ခဲ့ကြပါသည်ဟု ပြောပြပါလော့’

ကျေးဇူးသိသူ

လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ပေါင်းနှစ်ရာခန့်က ပြင်သစ်နိုင်ငံရှိ မြို့ငယ်တစ်မြို့တွင် မိန်းမကြီးတစ်ဦးရှိသည်။ သူသည် သစ်သီးဆိုင်ငယ်တစ်ခု ဖွင့်လှစ်လျက် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြု၍ နေထိုင်သည်။

ထိုမြို့ငယ်တွင် စစ်ကျောင်းတစ်ကျောင်းလည်း ရှိသည်။ ပြင်သစ်လူငယ် ကလေးတချို့သည် ထိုစစ်ကျောင်းတွင် တက်ရောက်လျက် စစ်ပညာများ သင်ယူလျက် ရှိသည်။ သူတို့သည် အားလပ်သည့် အချိန်များတွင် ထိုသစ်သီးဆိုင်သို့ လာရောက်တတ်ကြသည်။ သစ်သီးများ ဝယ်ယူစားသုံးတတ်ကြသည်။ ထိုလူငယ်ကလေးများအနက် တစ်ယောက်သော လူငယ်ကလေးနှင့် သစ်သီးရောင်းသူမိန်းမကြီးမှာ မျက်မှန်းတန်းမိကြကာ ခင်မင်ရင်းနှီးကြသည်။

ထို့ကြောင့် ထိုလူငယ်ကလေးသည် သစ်သီးဝယ်ရင်း မိန်းမကြီးနှင့် စကားစမြည် ပြောဆိုတတ်သည်။ တစ်နေ့တွင် မိန်းမကြီးက လူငယ်ကလေးအား -

“ငါ့သား၊ မင်း ကြီးလာရင် ဘာအလုပ်လုပ်မလဲ”

ဟု မေးသည်။

“ကျွန်တော် အခု စစ်ပညာသင်နေတာပဲ အမေ။ ကျွန်တော်ကြီးလာရင် စစ်သားပဲ လုပ်မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သာမန်စစ်သားအဖြစ်နဲ့တော့ တစ်သက်လုံး တင်းတိမ်မနေပါဘူး။ စစ်ဗိုလ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားသွားမှာပါ”

ဟု လူငယ်ကလေးက ပြန်ပြောသည်။

“ငါ့သား မုချစစ်ဗိုလ်ကြီးဖြစ်မှာပါ။ အဲဒီအခါ ငါ့သားက မြင်းကြီးစီးပြီး သိပ်ခန့်ညားနေမှာနော်”

နပိုလီယံ

“ကျွန်တော် အလုပ်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကြိုးစားလုပ်မယ်။ စစ်ပွဲ တွေမှာလည်း ရဲရဲရင့်ရင့် တိုက်ခိုက်မယ်။ တစ်နေ့ ကျွန်တော် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဖြစ်လာတာကို အမေတွေ့ရမှာပါ”

“အင်း၊ အဲဒီအခါကျရင် ငါ့သားက အမေ့လို ဆင်းရဲသား သစ်သီးသည် ကို မေ့သွားမှာ ထင်ပါရဲ့ကွယ်”

“အို... အမေ့ကို ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး။ မယုံရင် စောင့် ကြည့်ပါ အမေ”

“စောင့်ကြည့်ရသေးတာပေါ့ ငါ့သားရယ်။ ကဲ ကဲ၊ ဒါနဲ့ ဟောဒီမှာ ငါ့သားအတွက် သစ်တော်သီးတွေ။ ငါ့သား သစ်သီးဖိုးကို ဒီနေ့ပေးနိုင်ရဲ့လား”

“ဒီနေ့ ကျွန်တော့်မှာ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မရှိဘူးအမေ။ သစ်သီးဖိုးကို ဒီနေ့ မပေးနိုင်သေးဘူး။ နောက်နေ့ ပိုက်ဆံရမှပဲ ပေးနိုင်တော့မယ်”

“ကောင်းပါပြီကွယ်။ သစ်သီးတွေသာ ယူသွားပါ။ သစ်သီးဖိုးအတွက် အမေက စိတ်မပူပါဘူး၊ ငါ့သားကို အမေက စိတ်ချယုံကြည်ပြီးသားပါ”

မှန်ပေသည်။ သစ်သီးသည် မိန်းမကြီးသည် ထိုလူငယ်ကလေးကို များစွာ ယုံကြည်စိတ်ချပေသည်။ ယင်းသို့ ယုံကြည်စိတ်ချထိုက်အောင်လည်း ထိုလူငယ် ကလေးသည် ကတိတည်သည်။ ရိုးသားဖြောင့်မတ်သည်။ သူသည်

စစ်ကျောင်းသားဘဝတွင် ငွေကြေးပြတ်လပ်သဖြင့် ရံဖန်ရံခါဆိုသလို သစ်သီးများကို အကြွေးဝယ်ယူလေ့ရှိသည်။ သို့ရာတွင် ထိုအကြွေးကိုလည်း မဆပ်မရှိ။ ပိုက်ဆံရလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အလျင်အမြန် လာရောက်ပေးဆပ်သည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

သည်လိုဖြင့် အချိန်တို့ တစ်စတစ်စ ကုန်ခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ထိုလူငယ်ကလေးသည် စစ်ပညာများ သင်ယူပြီးဆုံးသဖြင့် စစ်တပ်သို့ ဝင်ရောက် အမှုထမ်းမည့်အချိန်သို့ ရောက်ရှိလာပေသည်။

သို့ဖြင့် သူသည် ထိုမြို့မှထွက်ခွာသွားရမည့်နေ့တွင် သစ်သီးသည် မိန်းမကြီးကို ချစ်ခင်စွာ လာရောက် နှုတ်ဆက်လေသည်။

“အမေ၊ ကျွန်တော် သွားတော့မယ်နော်၊ ကျွန်တော် အမေ့ကို ပေးဆပ်စရာ သစ်သီးကြွေး ပိုက်ဆံအနည်းငယ် ရှိနေသေးတယ်။ ဒီကြွေးကို ကျွန်တော် မမေ့ပါဘူး။ တစ်နေ့ ကျွန်တော် ပေးဆပ်မှာပါ။ ဒီကြွေးကို မမေ့သလို အမေရဲ့ ချစ်ခင်ကြင်နာမှုတွေကိုလည်း ကျွန်တော် တစ်သက်မမေ့ပါဘူး အမေ”

“အို... သားရယ်၊ ဒီမဖြစ်စလောက် ပိုက်ဆံကြွေးကလေးအတွက် ပူမနေပါနဲ့ကွယ်။ အမေဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါဘူး။ ကဲ ကဲ၊ ငါ့သား သွားပေတော့နော်၊ တစ်နေ့သောအခါမှာ ငါ့သား ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်ကြီးဖြစ်လာ လိမ့်မယ်လို့ အမေ မျှော်လင့်ပါတယ်ကွယ်”

လူငယ်ကလေးသည် သစ်သီးသည် မိန်းမကြီးနေထိုင်ရာမြို့မှ ထွက်ခွာ သွားပြီးနောက် နှစ်များစွာကြာတွင် ထိုမြို့သို့ တစ်ဖန်ပြန်လည်ရောက်ရှိ လာသည်။ ထိုအချိန်တွင် သူသည် လူငယ်ကလေးလည်း မဟုတ်တော့၊ သာမန် စစ်သားကလေးလည်း မဟုတ်တော့၊ ထင်ရှားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်နေပြီ။

သူသည် တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် တက်လှမ်းခဲ့ရာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဘဝသို့ ရောက်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ပြင်သစ်နိုင်ငံ တပ်ပေါင်းစု၏ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဖြစ်လာ သည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည် ပြင်သစ်နိုင်ငံ၏ ဧကရာဇ်ဘုရင်ပင် ဖြစ်လာ သည်။

သူကား တခြားသူမဟုတ်။ ကမ္ဘာကျော်စစ်ဘုရင် နပိုလီယံပင် ဖြစ်ပေ သည်။ ယင်းသို့ သူသည် အဆင့်ဆင့်တက်လှမ်းချိန်တွင် အလုပ်တာဝန်များ

ပြားလှသဖြင့် သူ စစ်ကျောင်းသားဘဝက နေထိုင်ခဲ့ဖူးသော မြို့ကလေးသို့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မရောက်ဖြစ်ခဲ့ချေ။ သို့ရာတွင် နောက်ဆုံး၌ သူသည် စစ်ချီရင်း ထိုမြို့ငယ်သို့ ရောက်လာပေသည်။

သူ့စစ်တပ်သည် ထိုမြို့၌ ခေတ္တစခန်းချရာ ထိုညနေမှာပင် သူသည် သာမန် စစ်ဝတ်စစ်စားကိုဝတ်လျက် တစ်ဦးတည်း ထွက်လာခဲ့သည်။ သူသည် သူ့ငယ်စဉ်က သွားလာနေထိုင်ခဲ့ဖူးသော နေရာများကို လိုက်လံကြည့်ရှုသည်။ သို့ကြည့်ရှုစဉ် သူသည် သစ်သီးဆိုင်ကိုလည်းကောင်း၊ သစ်သီးသည် မိန်းမကြီးကိုလည်းကောင်း အထူးသတိရမိသည်။

“အင်း... နှစ်တွေက အတော်ကြာပြီဆိုတော့ သစ်သီးသည် အမေကြီးလည်း ကွယ်လွန်ရှာရောပေါ့။ သူ့ကို သတိရတဲ့အနေနဲ့ သူ့ဆိုင်ကလေးကို ဝင်ကြည့်ဦးမှပဲလေ”

သူက ဤသို့ စိတ်ကူးကာ သစ်သီးဆိုင်ကလေးရှိရာသို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုသည်။ ထိုနေရာသို့ ရောက်သောအခါ သူသည် ဝမ်းမြောက်မဆုံးရှိတော့သည်။ သစ်သီးသည် မိန်းမကြီးမှာ မကွယ်လွန်သေး။ အသက်ထင်ရှား ရှိဆဲပင်။ သို့ရာတွင် သူ့ခမျာမှာ များစွာအိုမင်းရင့်ရော်နေပြီ။

နပိုလီယံက အဘွားအိုကို မှတ်မိသော်လည်း အဘွားအိုကမူ မမှတ်မိတော့။ နပိုလီယံကို ယနေ့ဆိုက်ရောက်လာသော ဧကရာဇ်ဘုရင်၏ တပ်မနှင့် ပါလာသည့် တခြားစစ်ဗိုလ်ငယ်တစ်ဦးဟုသာ ထင်မှတ်နေသည်။

နပိုလီယံက အဘွားအိုထံမှ သစ်သီးတချို့ ဝယ်ယူပြီးလျှင် -

“အမေ ဒီကနေ့ ဧကရာဇ်ဘုရင် နပိုလီယံ အမေတို့မြို့ထဲ ချီတက်လာတာ မြင်လိုက်သေးလား”

“မမြင်လိုက်ပါဘူးကွယ်၊ အမေက အိုမင်းမစွမ်းဖြစ်နေတော့ လူအုပ်ထဲ တိုးမဝင်နိုင်ပါဘူး။ ဧကရာဇ်ဘုရင်ကို အခု မမြင်မတွေ့ရပေမယ့် သူ ငယ်ငယ်ကတော့ အမေ မကြာခဏ မြင်တွေ့ရပါတယ်ကွယ်”

“ဟုတ်ရဲ့လား အမေ၊ ဒီမြို့ကို ဧကရာဇ်ဘုရင်ရောက်တာ ဒါ ပထမဆုံး အကြိမ်မဟုတ်လား”

“ဘယ် ပထမဆုံးအကြိမ် ဟုတ်မလဲကွဲ့၊ ဧကရာဇ်ဘုရင် ငယ်စဉ်က ဒီမြို့မှာ စစ်ကျောင်းတက်သွားတာပဲ။ အမေ့ဆိုင်မှာ သူ မကြာခဏ သစ်သီးလှာဝယ်တာပေါ့”

“အဲဒီတုန်းက သူ သစ်သီးဝယ်တဲ့အခါ ပိုက်ဆံလက်ငင်း အမြဲပေးနိုင် ရဲ့လား၊ ကြွေးနဲ့မဝယ်ဘူးလား အမေ ”

“သူ့မှာ ဈေးသုံးပိုက်ဆံမရှိတဲ့အခါ ကြွေးနဲ့ဝယ်ရတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကြွေး အားလုံး အမြဲဆပ်ပါတယ်။ အဲ... ဒါပေမဲ့ သူက ဒီကသွားခါနီးသာ ကြွေးနည်း နည်းရှိတာ ပေးဆပ်မသွားနိုင်တာ။ အို... ဒါကလည်း မဖြစ်စလောက်ပါဘူး ကွယ်။ သူကလေ ငယ်ငယ်ကတည်းက ကတိတည်တယ်။ အလွန်ရိုးသားဖြောင့် မတ်တယ်။ အမေ့အဖို့ သူနဲ့ ဆက်ဆံခဲ့ရတာတွေ၊ အမေ့ဆိုင်မှာ သူ သစ်သီး ဝယ်တာတွေ တွေးလိုက်တိုင်း ဝမ်းသာဂုဏ်ယူမဆုံး ဖြစ်ရပါတယ်ကွယ် ”

ထိုအခါ နပိုလီယံက ရယ်မောပြီးလျှင် -

“ဟောဒီမှာအမေ၊ အမေ့လူ နပိုလီယံ အခုရောက်လာပြီ သစ်သီး ဝယ်နေပြန်ပြီလေ။ ကျန်နေသေးတဲ့ ကြွေးကလေး ပေးဆပ်ရအောင် သူ လာတာလေ ”

ဟု ပြောပြီးလျှင် ပိုက်ဆံတချို့ကို အဘွားအို၏ လက်ထဲသို့ ထည့်လိုက် လေသည်။

“မောင်ရင် ဘာဆိုလိုတာလဲကွယ် ”

အဘွားအိုက နားမလည်ဟန်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ဘာဆိုလိုရမလဲ အမေရဲ့၊ နပိုလီယံဟာ ကျွန်တော်ပဲပေါ့။ အခု ကျွန်တော် အမေ့ဆီ ကြွေးဆပ်ရအောင် လာတာလေ ”

အမေ့အိုမှာ ခေတ္တမျှ အံ့ဩငေးမောနေမိသည်။ အံ့ဩငေးမောနေရာမှ သူသည် ဝမ်းသာမဆုံး၊ ဂုဏ်ယူမဆုံး ရှိနေရှာသည်။

နပိုလီယံသည် အဘွားအိုအား ကျေးဇူးဆပ်သော အနေဖြင့် ငွေကြေး လည်း ပေးသည်။ အဘွားအို၏ ဟောင်းနွမ်းယိုင်နဲ့နေသော အိမ်ကိုလည်း အသစ်ဆောက်လုပ်ပေးသည်။ ထို့ပြင် အဘွားအို၏ သားကိုလည်း သူ စစ်ပညာ ဆည်းပူးရာ စစ်ကျောင်းတွင် ထားပေးလေသည်။

အိဂျစ်ရုပ်ပုံစာနှင့် ၁၂ နှစ်သား

‘တစ်နေ့မှာ ဒီစာကို ငါဖတ်နိုင်ရမယ်’

သည်စကားကို ကြိုးဝါးပြောဆိုသူကား လူကြီးမဟုတ်။ အသက် ၁၂ နှစ်အရွယ်မျှသာရှိသော လူကလေးဖြစ်သည်။

သူ့ရည်ရွယ်ပြောဆိုသော စာကား လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းလေးထောင် ကျော်ကာလက ရှေးဟောင်း အိဂျစ်လူမျိုးများ ရေးသားထားသော စာများ ဖြစ်သည်။ အရုပ်အက္ခရာဖြင့် ရေးထားသော ရုပ်ပုံစာများ ဖြစ်သည်။ ကျောက် တုံး၊ ကျောက်ပြားများပေါ်တွင် ရေးထိုးထားသည်။ ထိုစာများမှာ တိမ်မြုပ် ပျောက်ကွယ်နေသော စာများဖြစ်သည်။ ယခုခေတ် အိဂျစ်လူမျိုးများ လုံးဝ မဖတ်တတ်။ လုံးဝနားမလည်။ သူတို့သာမက မည်သည့်လူမျိုး၊ မည်သည့် ပညာရှင်မှ မဖတ်တတ်။ နားမလည်။ သည်လို မည်သူမျှ နားမလည်သောစာကို တစ်နေ့သောအခါ ဖတ်နိုင်ရမည်ဟူ၍ ကြိုးဝါးသော လူကလေးကား နောင် အခါ ကမ္ဘာကျော်ပညာရှင်ကြီး ဖြစ်လာမည့် ‘ယွန်း’ ပင်ဖြစ်သည်။

ယွန်း၏ အမည်အပြည့်အစုံမှာ ယွန်းဖရန်ဆွာရှမ်ပိုလီယွန် (Jean Francois Champollion) ဖြစ်သည်။ သူသည် ပြင်သစ်လူမျိုးဖြစ်သည်။ သူ့ကို ၁၇၉၀ ပြည့်နှစ်တွင် ဖွားမြင်သည်။ ထိုအချိန်မှာ ပြင်သစ်တော်လှန်ရေးကာလ ဖြစ်သည်။ သူ့ဖခင်သည် စာအုပ်ရောင်းသူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။ သူ့မြို့ရှိ ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။ ဘုရင့်အစိုးရကို မယုံကြည်၊ သမ္မတ အစိုးရကိုသာ လိုလားသူဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် လူကလေးယွန်းသည် စာအုပ်ပုံများအကြား၌ ကြီးပြင်း လာခဲ့ရသည်။ လွတ်လပ်ရေး၊ စူးစမ်းရှာဖွေရေး၊ သိပ္ပံပညာရေးဆိုင်ရာ အတွေ့ အခေါ်များနှင့် ရင်းနှီးလာခဲ့သည်။

သူသည် လွန်စွာ ဉာဏ်ထက်မြက်သည်။ အသက် ငါးနှစ်အရွယ်မှာပင် ဆရာမပါ။ မိမိဘာသာ လေ့လာရင်းဖြင့် ပြင်သစ်စာကို ဖတ်နိုင်လာခဲ့သည်။ ဉာဏ်ကောင်းသောယွန်းအား သူ့အစ်ကိုဂျက်ကလည်း တစ်ဖက်က တခြားစာပေများကို သင်ကြားပြသပေးသည်။

သူ့အစ်ကိုဂျက်သည် သမိုင်းဘာသာရပ်ကို လွန်စွာ စိတ်ပါဝင်စားသည်။ အထူးသဖြင့် ရှေးဟောင်းဂရိလူမျိုးများနှင့် အီဂျစ်လူမျိုးများအကြောင်း စိတ်ပါဝင်စားသည်။

ထိုစဉ်က ပြင်သစ်လူမျိုးများသည် မည်သူမှ မသိစွမ်းနိုင်ကြသည့် ရှေးဟောင်းအီဂျစ်လူမျိုးများနှင့် ရှေးဟောင်းအီဂျစ်ယဉ်ကျေးမှုအကြောင်း အထူးစိတ်ဝင်စားနေကြသည်။ သိကြားလိုနေကြသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်

အီဂျစ်ရုပ်ပုံစာကို စတင်ဖတ်တတ်သူ
ပြင်သစ်လူမျိုး ပညာရှင် ယွန်းဖရန်ဆွာရှင်ပိုလီယွန်

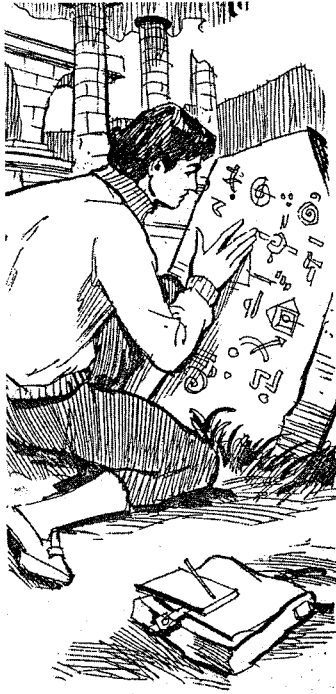
အီဂျစ်နိုင်ငံကို စစ်မြေပြင်ပြုကာ ပြင်သစ်နှင့် အင်္ဂလိပ်တို့ စစ်တိုက်နေသော ကြောင့် ဖြစ်သည်။

သည်အချိန်တွင် လူကလေးယွန်း၏ အစ်ကိုဂျက်သည် ပြင်သစ်စစ်တပ် နှင့်အတူ အီဂျစ်စစ်မြေပြင်သို့ လိုက်ပါသွားလိုသောဆန္ဒများ တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ ဤသို့ ဆန္ဒဖြစ်ပေါ်သည်မှာ ဂျက်သည် စစ်တိုက်လို၍ မဟုတ်။ ရှေးဟောင်းအီဂျစ်လူမျိုးများ၏ ရှေးဟောင်း အနုပညာလက်ရာ အပျက်အစီးများကို ကြည့်ရှုလေ့လာလို၍ ဖြစ်ပေသည်။

သည်လိုဆန္ဒဖြစ်ပေါ်သဖြင့် ဂျက်ကို စိတ်ကူးယဉ်သူဟူ၍ မမှတ် သင့်ပေ။ လက်တွေ့အားဖြင့်လည်း ပြင်သစ်ပညာရှင်များကို အီဂျစ်စစ်မြေပြင်သို့ ပြင်သစ်စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး နပိုလီယံက ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့ပေသည်။ စစ်သားများ စစ်တိုက်နေစဉ် ပညာရှင်များက အီဂျစ်ရှေးဟောင်းအနုပညာလက်ရာ ပစ္စည်း များကို လေ့လာရန်နှင့် ရှာဖွေဆောင်းခြင်းပြုရန် ရည်ရွယ်သောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။ ထိုစဉ်က ဗိုလ်ချုပ်ကြီး နပိုလီယံသည် ပြင်သစ်စစ်တပ်နှင့်အတူ ပြင်သစ်ပညာရှင်နှင့် ပါမောက္ခ ၁၇၅ ဦးကို ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့ပေသည်။

ထိုအချိန်က ယွန်း၏ အစ်ကိုဂျက်သည် ပညာရှင်တစ်ဆူ မဖြစ်သေး သဖြင့် ဆန္ဒမပြည့်ဝရှာ။ အီဂျစ်စစ်မြေပြင်သို့ လိုက်ပါခွင့်မရခဲ့ပေ။ သို့ဖြင့် ဂျက်နှင့် ယွန်းတို့ ညီနောင်နှစ်ဦးသည် ရှေးဟောင်းအီဂျစ်လောကကြီးကို အိပ်မက်မက်၍သာ နေရပေသည်။

သို့ရာတွင် ပြင်သစ်နှင့် အင်္ဂလိပ်တို့ စစ်ပြီးသော နေ့တစ်နေ့တွင် လူကလေးယွန်းအဖို့ အခွင့်ကောင်းတစ်ရပ် ပေါ်လာသည်။ တစ်နေ့သောအခါ ယွန်းသည် ဖူရီရေအမည်ရှိ ပညာရှိကြီးတစ်ဦးနှင့် တွေ့ဆုံသည်။ ဖူရီရေသည် နပိုလီယံ၏ စစ်တပ်နှင့်အတူ အီဂျစ်စစ်မြေပြင်သို့ လိုက်ပါသွားခဲ့သော ပညာရှိများထဲတွင် တစ်ယောက်အပါအဝင် ဖြစ်သည်။ သူ့ထံတွင် အီဂျစ်ပြည်မှ ယူဆောင်လာခဲ့သော ရှေးဟောင်းအီဂျစ်ပစ္စည်းတချို့ ရှိသည်။ လူကလေး ယွန်းသည် အီဂျစ်အကြောင်း အလွန်စိတ်ပါဝင်စားနေသောကြောင့် ဖူရီရေက ယွန်းအား ထိုပစ္စည်းများကို ထုတ်၍ပြသည်။ ပစ္စည်းများအထဲတွင် ရုပ်ပုံစာများ ရေးထိုးထားသော ကျောက်ပြားငယ်များလည်း ပါဝင်သည်။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း လေးထောင်ကျော် ကာလက အီဂျစ်လူမျိုးများသည် အရပ်အကွာရာ များဖြင့် စာပေအရေးအသားကို စတင်ခဲ့ရာ ဖူရီရေ ယူဆောင်လာသော

ယွန်းဖရန်တွာရှပ်ပိုလီယွန်

ရုပ်ပုံစာသည် ထိုစာပေအရေးအသားများပင် ဖြစ်ပေသည်။ ထိုရုပ်ပုံစာများကို ဖုရီရေသည် ယူဆောင်လာသော်လည်း လုံးဝမဖတ်တတ်ပေ။ ဖုရီရေသာမက မည်သည့်ပညာရှင်၊ မည်သည့်လူမျိုးမှ မဖတ်တတ်ပေ။ တိမ်မြုပ်ပျောက်ကွယ် နေသော စာပေအရေးအသား ဖြစ်သည်။

ထိုရုပ်ပုံစာများကို ၁၂ နှစ်သား အရွယ်မျှသာ ရှိသေးသော လူကလေး ယွန်းသည် ကြည့်ရှုကာ စိတ်ဝင်စားမဆုံးရှိနေသည်။ ထို့ကြောင့် ဆောင်းပါး အစတွင် ဖော်ပြထားသည့်အတိုင်း ကြိုးဝါးလိုက်သည်။ ယင်းသို့ ကြိုးဝါးသည့် နေ့မှစ၍လည်း သူသည် အီဂျစ်ရုပ်ပုံစာကို ဖတ်ရှုနိုင်မည့် သံလွန်စများကို မနားမနေ ရှာဖွေလေသည်။

သူသည် ရှေးဟောင်းဘာသာစကားများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု လေ့လာ ဆည်းပူးသည်။ ရှေးဟောင်းဘာသာစကားများထဲတွင် ကော့ပတစ်ဘာသာ

စကားသည် အီဂျစ်ရုပ်ပုံစာအတွက် သဲလွန်စအများဆုံး ပေးနိုင်လိမ့်မည်ဟု သူက ယူဆခဲ့သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ရှေးဟောင်းအီဂျစ်ဘာသာစကား တိမ်မြုပ်ပြီးနောက်ပိုင်း၌ အီဂျစ်ပြည်ရှိ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်များသည် ကော့ပတစ် ဘာသာစကားကို အသုံးပြုခဲ့ကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သို့ဖြင့် ယွန်းသည် ကော့ပတစ်ဘာသာစကားကို တတ်မြောက်ရန် နေ့ရောညပါ ဆည်းပူးသည်။ ကော့ပတစ်ဘာသာစကား နားလည်သူ ပညာရှင်မှာ အနည်းငယ်သာ ရှိသည်။ ထိုသူတို့ထံသွား၍ ယွန်းသည် ဆည်းပူးသည်။ တစ်ဖက်ကလည်း အီဂျစ်ပုံစာများကို တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး၊ တစ်ခုပြီးတစ်ခု အမျိုးမျိုး လေ့လာကြံဆသည်။ စုံထောက်များကဲ့သို့ သဲလွန်စကို ရှာဖွေစမ်းကြံဆသည်။

သူ့အစ်ကိုဂျက်သည် သူ့ညီငယ်၏ အစွမ်းသတ္တိနှင့် ဇွဲလုံ့လကို ကောင်းစွာ သိရှိသည်။ တစ်နေ့တွင် သူ့ညီငယ်သည် ကမ္ဘာ့လျှို့ဝှက်ချက်ကြီး တစ်ရပ်ကို မုချမသွေ ဖော်ထုတ်နိုင်လိမ့်မည်ဟုလည်း ယုံကြည်သည်။ ထိုအချိန်၌ ဂျက်သည် ရှေးဟောင်းသမိုင်း ပါမောက္ခတစ်ဦး ဖြစ်နေပြီ။ သူသည် ညီငယ်အား အကြံဉာဏ်များလည်း ပေးသည်။ နေရေး၊ ထိုင်ရေး၊ စားရေး၊ သောက်ရေးအတွက်လည်း သူ့ညီငယ်မပူပန်ရအောင် ငွေကြေးထောက်ပံ့သည်။

အချိန်တို့သည် တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ကုန်ခဲ့သည်။ တစ်လပြီးတစ်လ ကုန်ခဲ့သည်။ တစ်နှစ်ပြီး တစ်နှစ် ကုန်ခဲ့သည်။ ယွန်းကား မနားမနေ ကြိုးပမ်းဆဲပင်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူသည် စိတ်အားလျော့ချင်သလို ဖြစ်မိသည်။ သို့ရာတွင် ချက်ချင်းပင် စိတ်အားတင်းလိုက်သည်။ 'ဘဝမှာ ဇွဲဟာ အဓိကပဲ' ဟုဆိုကာ ဆက်လက်ကြိုးစားသည်။

ထို့နောက် ယွန်းသည် ရိုဇက်တာကျောက်စာကို လေ့လာပြန်သည်။ ရိုဇက်တာကျောက်စာဟု ခေါ်သည်မှာ အီဂျစ်ပြည်၊ ရိုဇက်တာမြို့အနီးတွင် တွေ့ရှိခဲ့၍ ဖြစ်သည်။ ၁၇၉၉ ခုနှစ်တွင် ပြင်သစ်စစ်သားတစ်ဦးသည် ရိုဇက်တာမြို့အနီး၌ ကျောက်ပြားတစ်ချပ်ကို အမှတ်မထင် တူးဖော်ရရှိခဲ့သည်။ ထိုကျောက်ပြားမှာ အမည်းရောင်ဖြစ်သည်။ ကျောက်ပြားပေါ်တွင် စာများ ရေးထိုးထားသည်။ ရေးထိုးရာ၌ စကားတစ်မျိုးတည်းဖြင့်မဟုတ်၊ ဘာသာစကား သုံးမျိုးဖြင့် ရေးထိုးထားသည်။ ယင်းတို့မှာ အီဂျစ်ဘာသာစကား (ရုပ်ပုံစာ)၊ ဂရိဘာသာစကားနှင့် တခြားအမျိုးအမည်မသိ ဘာသာစကားတစ်ရပ်

ဖြစ်သည်။ နောင်အခါ ထိုအမျိုးအမည်မသိ ဘာသာစကားသည် ဒီမိုတစ် ဘာသာစကားဖြစ်ကြောင်း ပညာရှင်များ စူးစမ်းတွေ့ရှိလာကြသည်။

ဂရိဘာသာတတ်ကျွမ်းသော ပညာရှင်များ၏ လေ့လာချက်အရ ထိုရိုဇက်တာကျောက်စာသည် ထိုခေတ်ဘုန်းတော်ကြီးတချို့က တော်လမီအက်ပီ ဖိန်းဆိုသူ ဘုရင်တစ်ဦးအား နတ်တစ်ပါးအဖြစ် တိုင်းသူပြည်သားတို့က မှတ်ယူရန် ရေးထိုးထားသော ကြေညာချက်တစ်ရပ်ဖြစ်သည်။ ယင်းကြေညာချက်ကို လူအများသိစေရန် ဘာသာစကားသုံးမျိုးဖြင့် ရေးထိုးထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤတွင် အီဂျစ်ဘာသာစကားဖြင့် ရေးထိုးထားသည်ကို ဂရိဘာသာစကား၊ ဒီမိုတစ်ဘာသာစကားတို့ဖြင့် ဘာသာပြန်ဆိုထားသည်ဟု ယူဆနိုင်သည်။

ယွန်းသည် ဂရိဘာသာစကားကို သင်ယူတတ်မြောက်ထားသူ ဖြစ်သဖြင့် ရိုဇက်တာကျောက်စာပါ အီဂျစ်ရုပ်ပုံစာနှင့် ဂရိဘာသာစကားတို့ကို အပြန်အလှန် ယှဉ်တွဲလေ့လာသည်။ အီဂျစ်ရုပ်ပုံစာ၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဖော်ထုတ်နိုင်ရန် အမျိုးမျိုးကြံဆသည်။ တစ်ဖက်ကလည်း ဒီမိုတစ်ဘာသာစကားမှ သဲလွန်စများကို ရှာဖွေသည်။

အီဂျစ်ရုပ်ပုံစာ၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဖော်ထုတ်နိုင်ရန် တချို့ပညာရှင်ကြီးများကလည်း အမျိုးမျိုး စူးစမ်းရှာဖွေကြသည်။ ယွန်းသည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်များ၏ မှန်သောစူးစမ်းချက်များကို လက်ခံ၍ မှားသောစူးစမ်းချက်များကို ပယ်သည်။ မိမိ၏ စူးစမ်းချက်အောင်မြင်ရန် ပံ့ပိုး၍ ကြိုးပမ်းသည်။

သူသည် ရိုဇက်တာကျောက်စာသာမက တခြားသော ကျောက်စာများ၌ တွေ့ရှိရသည့် အီဂျစ်ရုပ်ပုံစာများကိုလည်း အမျိုးမျိုး လေ့လာစူးစမ်းသည်။ မလျှော့သောလုံ့လ၊ ကြံ့ခိုင်သောဇွဲ၊ ထက်မြက်သောဉာဏ်ဖြင့် မနားမနေ ကြိုးပမ်းသည်။ ဤသို့ ကြိုးပမ်းလာရာ ၁၈၂၂ ခု၊ ယွန်းအသက် ၃၂ နှစ်အရွယ်သို့ ရောက်သည်တွင် အောင်မြင်သွားသည်။ ကမ္ဘာပေါ်၌ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ သိနားလည်ခြင်း မရှိတော့သော အီဂျစ်ရုပ်ပုံစာကို ဖတ်တတ်သွားသည်။ သိနားလည်သွားသည်။ ကမ္ဘာကျော်အောင်မြင်မှုကြီးကို ဆွတ်ခူးရရှိသွားသည်။

ဤသို့လျှင် စံပြပညာရှင် ယွန်းဖရန်ဆွာရမ်ပိုလီယွန် အမှူးပြုသည့် ပညာရှင်တစ်စု၏ မနားမနေကြိုးပမ်းမှုကြောင့် ကမ္ဘာလျှို့ဝှက်ချက်ကြီးတစ်ရပ် ဖြစ်သော ရှေးဟောင်းအီဂျစ်ရုပ်ပုံစာကို ယခုခေတ်လူတို့ ဖတ်ရှုလာနိုင်ခဲ့ကြပေ

သည်။ ယင်းသို့ ဖတ်ရှုလာနိုင်သဖြင့်လည်း လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း လေးထောင်
 ကျော်က ထွန်းကားခဲ့သည့် ရှေးဟောင်းအီဂျစ်လူမျိုးများအကြောင်းနှင့်
 ရှေးဟောင်း အီဂျစ်ယဉ်ကျေးမှုအကြောင်းကို ယခုခေတ် လူတိုင်း သိရှိခဲ့ကြ
 ပေသည်။ ထိုမှတစ်ပါး ကမ္ဘာပေါ်၌ ရှေးဟောင်းအီဂျစ်စာပေ အရေးအသား
 မည်သို့စတင် ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်ကိုလည်း စနစ်တကျ သိရှိခဲ့ရပေသည်။

န.

န

ဒေါ်လာ ခြောက်သိန်းခွဲနှင့်လူ

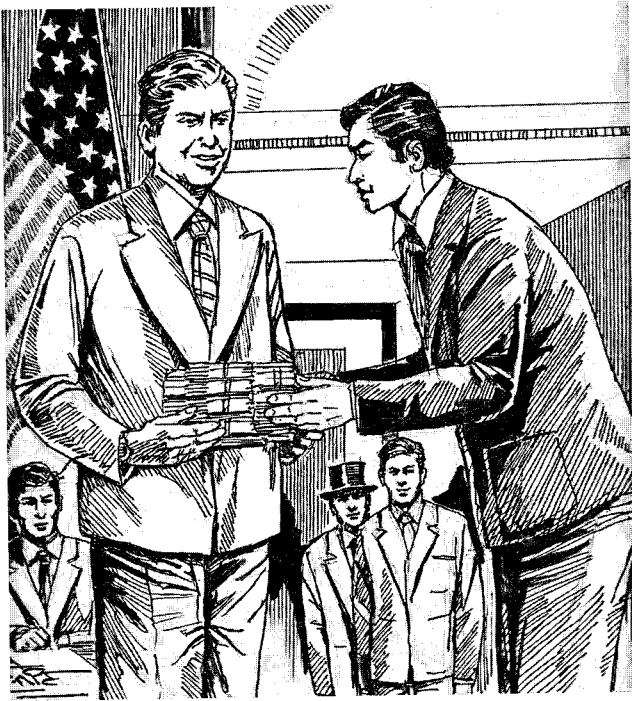
စုစုပေါင်းငွေမှာ ဒေါ်လာခြောက်သိန်းခွဲ။ သည်ငွေတို့ကို သူသည် လွယ်အိတ်တစ်လုံးတွင်ထည့်ပြီး သွားလေရာ အရပ်သို့ ယူဆောင်သွားသည်။ ခြောက်နှစ်ကြာမျှ ကိုယ်ပေါ်မှမချ။ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ထားသည်။ သူကား အီရှမ်ဂရင်းဟဲရစ် (၁၈၁၈-၁၈၉၇) ဆိုသူ ဖြစ်သည်။ အမေရိကန်ပြည်၊ တင်နက်စီပြည်နယ်၏ ဘုရင်ခံဖြစ်သည်။ သူ ဘုရင်ခံဖြစ်ပြီး မကြာမီပင် အမေရိကန်ပြည်တွင်းစစ် ဖြစ်ပွားသည်။

၁၈၆၁ ခုမှစ၍ တောင်ပိုင်းနှင့် မြောက်ပိုင်းတို့ တိုက်ခိုက်ကြသည်။

ဘုရင်ခံ ဟဲရစ်သည် မြောက်ပိုင်းဘက်မှ ရပ်တည်သည်။ သူသည် မြောက်ပိုင်းတပ်တွင် သာမန်စစ်သားတစ်ဦးအဖြစ် စာရင်းသွင်းကာ ပါဝင်တိုက်ခိုက်သည်။ သူသည် သူ့မြို့၊ သူ့အိမ်ကို စွန့်ခွာလျက် လေးနှစ်ကြာမျှ အနယ်နယ် အရပ်ရပ်သို့ ချီတက်ကာ စစ်ပွဲများတွင် ပါဝင်တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။

ထူးခြားသည်ကား သည်လိုစစ်မြေထွက်၍ တိုက်ခိုက်ရာတွင် ဒေါ်လာ ခြောက်သိန်းခွဲကိုလည်း သူနှင့်မကွဲမကွာ ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ယင်းငွေတို့ကို အိမ်တွင်ထားခဲ့ရန် စိတ်မချသဖြင့် လွယ်အိတ်ကြီးတစ်လုံးတွင် ထည့်ကာ သူ့ကိုယ်တွင်လွယ်လျက် ယူဆောင်လာခဲ့ပေသည်။

တောင်ပိုင်းနှင့် မြောက်ပိုင်းတို့သည် လေးနှစ်ကြာမျှ တိုက်ခိုက်ပြီးသော အခါ ၁၈၆၅ ခုတွင် ပြည်တွင်းစစ် ပြီးဆုံးသွားသည်။ မြောက်ပိုင်းတပ်များ အရေးနိမ့်သဖြင့် အားလုံး လက်နက်ချလိုက်ကြရသည်။ ဘုရင်ခံဟဲရစ်သည် နေရင်းမြို့သို့ မပြန်နိုင်။ မက္ကစီကိုနှင့် အင်္ဂလန်တို့တွင် သွားရောက်နေထိုင်ခဲ့သည်။ နှစ်နှစ်ခန့်ကြာသောအခါတွင်မှ သူ မြို့သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ ထိုအခါ သူနှင့်အတူ ယူဆောင်သွားသော ငွေများလည်း ပါလာသည်။

ဒေါ်လာခြောက်သိန်းခွဲအား ပြန်လည်ပေးအပ်ခဲ့သူ အီရှင်ဂရင်းဟ်ရစ်

ထိုငွေများကား သူပိုင်ငွေများမဟုတ်။ ပြည်သူပိုင်ငွေများ ဖြစ်သည်။ တင်နက်စီပြည်နယ်၊ အစိုးရကျောင်း၏ ရန်ပုံငွေများဖြစ်သည်။ ပြည်တွင်းစစ် မဖြစ်မီက သက်ဆိုင်ရာတို့က ထိုငွေများကို ဘုရင်ခံဖြစ်သော သူ့ထံ အပ်နှံထားကြသည်။ သူက တာဝန်ယူ ထိန်းသိမ်းပေးထားရသည်။

ပြည်တွင်းစစ် ဖြစ်ပွားသောအခါ သူသည် သူပိုင်ငွေများကို ဂရုမစိုက်နိုင်။ သူ့ကို ယုံကြည်စွာ အပ်နှံထားသည့် ထိုငွေများ မပျောက်မရှုရအောင်သာ အထူးဂရုပြု ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။ ယင်းတို့ကို မျက်စိအောက်မှ အပျောက်မခံ။ သွားလေရာ သို့ ယူဆောင်သွားခဲ့သည်။

ထိုအတွင်း သူသည် ငွေရေးကြေးရေး အကျပ်အတည်းနှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့သည်။ အစားအသောက် အနေအထိုင် အဆင်မပြေ ဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် သူသည် ထိုငွေတို့ကို မတို့မထိ။ တစ်ပြားတစ်ချပ်မျှ ယူ၍မသုံးခဲ့ပေ။

ခြောက်နှစ်ကြာ၍ သူ့မြို့ပြန်ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထိုငွေ
 ဒေါ်လာခြောက်သိန်းခွဲကို သက်ဆိုင်ရာ တာဝန်ရှိသူတို့ထံ ပြန်လည် ပေးအပ်
 ခဲ့ပေသည်။ ထိုအကြောင်းကို ကြားသိရသူတိုင်း သူ့စိတ်ဓာတ်ကို မချီးကျူးဘဲ
 မနေနိုင်ကြပေ။

၁

၂

၃

မြင့်မြတ်သူ

ကမ္ဘာကျော် ရုရှားစာရေးဆရာကြီး လီယိုတော်စတိုင်း (Leo Tostoy) သည် လေးစားကြည်ညိုဖွယ်ရာစာတို့ကို ရေးနိုင်သည်နှင့်အမျှ တစ်ဖက်ကလည်း လေးစားကြည်ညိုဖွယ်ရာ စိတ်ထားမျိုးကို ထားနိုင်သူဖြစ်သည်။ လေးစားကြည်ညိုဖွယ်ရာ အပြုအမူအကျင့်အကြံမျိုးကို ပြုမူကျင့်ကြံနိုင်သူ ဖြစ်သည်။

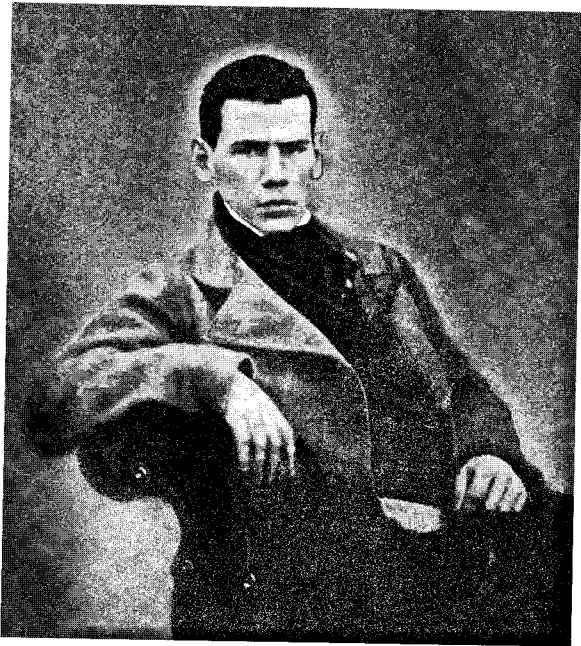
တော်စတိုင်းသည် မေတ္တာစိတ်၊ ကရုဏာစိတ်ထားရှိရာတွင် လည်းကောင်း၊ အလုပ်ကို မြတ်နိုးစွာ လုပ်ကိုင်ရာတွင်လည်းကောင်း၊ လောဘကို ထိန်းချုပ်ရာတွင်လည်းကောင်း အံ့ချီးဖွယ် စွမ်းဆောင်နိုင်သူ ဖြစ်လေသည်။ ထိုသို့ စွမ်းဆောင်နိုင်သော ဘဝမျိုးသို့ ရောက်လာရန်လည်း သူသည် စိတ်ဓာတ်ကို အမျိုးမျိုး ကြံ့ခိုင်စေကာ အနှစ်နှစ်အလလ ကြိုးပမ်းခဲ့ရပေသည်။

တော်စတိုင်းသည် ဇာတိအားဖြင့် အလွန်ဂုဏ်သရေရှိသည့် မျိုးမတ်မျိုးနွယ်မှ ဆင်းသက်ပေါက်ဖွားလာသူ ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်သော် အမတ်ကြီး ဖြစ်သည်။ သူ့မိခင်သည် မင်းမျိုးမင်းနွယ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း တော်စတိုင်းသည် 'ကောင့်' ဟူသော အမတ်ဘွဲ့ကို ခံယူနိုင်ခဲ့လေသည်။

သူသည် မျိုးရိုးအားဖြင့် ဤသို့ကြီးမြင့်သည်နှင့်အမျှ ပစ္စည်းဥစ္စာလည်း လွန်စွာကြွယ်ဝချမ်းသာသည်။ သူ့ကို တူးလာနယ်၊ ယာစနာယာပလျာနာ ကျေးရွာရှိ အလွန်တရာ ခမ်းနားကြီးကျယ်လှသော အိမ်ကြီး၌ မွေးဖွားသည်။ ထိုအိမ်ကြီးမှာ အခန်းပေါင်း ၂၄ ခန်းရှိ၍ အစေခံပေါင်း ၂၄ ယောက်ထားရှိသည်။ ထိုအိမ်ကြီးဝန်းကျင်၌ ဧကပေါင်းများစွာ ကျယ်ဝန်းသော လယ်ယာမြေများ ရှိသည်။ ထိုလယ်ယာမြေများတွင် ရာပေါင်းများစွာသော တောင်သူလယ်သမား များသည် အလုပ်လုပ်ကြသည်။ ထိုအိမ်၊ ထိုယာ၊ ထိုလယ်သမားအားလုံးကို

တော်စတိုင်း ပိုင်ဆိုင်လေသည်။ ထိုမျှမက မော်စကိုမြို့ပေါ်ရှိ အိမ်ကြီးတစ်လုံးကိုလည်း ပိုင်သေးသည်။ စင်စစ် တော်စတိုင်းသည် အလုပ်မလုပ်ဘဲ တစ်သက်ထိုင်စားသော်လည်း မကုန်နိုင်သော ဥစ္စာစည်းစိမ်တို့ကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူ ဖြစ်လေသည်။

ပျိုရွယ်စဉ်ဘဝက တော်စတိုင်းသည် သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်ပင်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ထိုစည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ကို ခုံမင်သည်။ တပ်မက်သည်။ ထိုစည်းစိမ်ဥစ္စာတို့၌ ယစ်မှူးခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က သူသည် လှပေ၊ ဆန်းပေဆိုသည့် အဝတ်အဆင်ကိုမှ ဝတ်သည်။ ကောင်းပေ၊ ညွန့်ပေဆိုသည့် အစားအစာကိုမှ စားသည်။ အပျော်အပါး၊ အသောက်အစား၊ အလောင်းအစားစသည့် မကောင်းမှု ဟူသရွေ့ကို အကုန်လုပ်သည်။ တက္ကသိုလ်၌ ပညာဆည်းပူးစဉ် အပျော်အပါး၊ အသောက်အစားတို့ဖြင့် အချိန်ကုန်ခဲ့သဖြင့် စာမေးပွဲ၌ အကြီးအကျယ် ကျရှုံးသည်အထိ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ပျိုရွယ်စဉ်က တော်စတိုင်း
အလင်းသစ်စာပေ

သို့ရာတွင် နောက်ဆုံး၌ သူသည် အမြင်မှန်ရလာသည်။ စည်းစိမ် ဥစ္စာ၏ အနှစ်သာရကင်းမဲ့ဟန်ကို သိလာသည်။ စည်းစိမ်ဥစ္စာ၌ ယစ်မှုခြင်း၏ အပြစ်ကို မြင်လာသည်။ တစ်ဖက်ကလည်း ဆင်းရဲသား တောင်သူလယ်သမား များ၏ ဒုက္ခကိုသိမြင်ကာ မေတ္တာစိတ်၊ ကရုဏာစိတ်များ တဖွားဖွား ပေါ်လာ သည်။ ထိုခေတ်က ရုရှားလယ်သမားများမှာ မြေပိုင်ရှင်တို့၏ ကျေးကျွန်အရာ၌ တည်ရသည်။ မြေပိုင်ရှင်တို့သည် လယ်သမားတို့၏ လုပ်အားကို ထင်သလို ခေါင်းပုံဖြတ်နိုင်သည်သာမက သူတို့ကို အပြစ်ဒဏ်လည်း ပေးနိုင်သည်။ သူတို့၏ သားသမီးကညာများကိုလည်း သိမ်းပိုက်နိုင်ခွင့်ရှိသည်။ သူတို့သည် လွန်စွာ အတိဒုက္ခရောက်ကြရှာသည်။ တော်စတိုင်းသည် သူတို့၏ဘဝကို ကောင်းစွာစာနာမိကာ သူ့ရင်၌ မေတ္တာစိတ်၊ ကရုဏာစိတ်တို့ ထူးခြားစွာ ပေါ်ပေါက်ခဲ့လေသည်။

ဤသို့ရှိစဉ် သူသည် စစ်ထဲသို့ဝင်လိုက်ရာ သူ့ရင်၌ မေတ္တာစိတ်၊ ကရုဏာစိတ်တို့သည် ပိုမိုပြည့်လျှံလာလေသည်။ စည်းစိမ်ကို ယစ်မှုသည့် ဘဝမှ လွတ်မြောက်ရန်ဟူသော အကြံဖြင့် သူသည် စစ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ ကရိုင်းမီးယားနယ်စစ်ပွဲ၌ ပါဝင်တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။ ဤတွင် သူသည် ဆင်းရဲ ပင်ပန်းလှသော ထိုခေတ် ရုရှားစစ်သားများ၏ ဘဝကိုလည်း ခံစားမိသည်။ စစ်၏ အနိဋ္ဌာရုံများကိုလည်း သိခဲ့သည်။

ယင်းတို့ကို အခြေပြု၍ 'ဆီဗတ်စတိုပါမြို့မှ ပုံပြင်များ' စာအုပ်ကို သူ ရေးလိုက်သည်။ သူ့စာအုပ်သည် တစ်မဟုတ်ချင်း ထင်ရှားကျော်ကြားသွား သည်။ လူတိုင်းလိုလိုပင် ဖတ်ရှုကာ ဆွေးနွေးကြသည်။ ငြင်းခုံကြသည်။ ထိုအထဲတွင် ထိုခေတ် ရုရှားနိုင်ငံကို အုပ်ချုပ်သော ဇာဘုရင်လည်း တစ်ဦး အပါအဝင် ဖြစ်သည်။ ဇာဘုရင်သည် တော်စတိုင်း၏ အနုပညာဉာဏ်စွမ်းကို လေးစားမိသည်။ ထို့ကြောင့် သူက 'အနုပညာပါရမီရှင်တစ်ယောက်သည် အသက်ဘေးအန္တရာယ်စိုးရိမ်ရသော စစ်ထဲ၌ ပါဝင်နေ၍မသင့်' ဟုဆိုကာ တော်စတိုင်းကို စစ်တပ်မှနုတ်ထွက်စေခဲ့လေသည်။

တော်စတိုင်းသည် စစ်တပ်မှ ထွက်လာပြီးသောအခါ သူ့ရင်၌ ကိန်း အောင်းနေသော စေတနာကား တခြားမဟုတ်၊ ဆင်းရဲသား လယ်သမားတို့ကို အကောင်အထည်ဖော်ရန် အစွမ်းကုန် ဆောင်ရွက်လေသည်။ ထိုစေတနာတို့ အပေါ် ချစ်ခင်ကြင်နာသော စေတနာပင် ဖြစ်သည်။ သူသည် သူပိုင်ဆိုင်သော

စာရေးဆရာဘဝ တော်စတိုင်း

လယ်ယာမှ လယ်သမားများကို ကျေးကျွန်ဘဝမှ လွတ်စေခဲ့သည်။ တခြားသော လယ်သမားကိုလည်း ထိုနည်းတူ လွတ်မြောက်ရန် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ လယ်သမားတို့၏ သားသမီးငယ်များအတွက် ကျောင်းထောင်ကာ သူကိုယ်တိုင် စာသင်ပေးသည်။ တစ်ဖက်ကလည်း လယ်သမားတို့အကျိုးအတွက် စာရေးသည်။ လူသားတို့အကျိုးအတွက် စာရေးသည်။ ထို့ပြင် စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့၏ အနှစ်သာရကင်းမဲ့ဟန်ကို ထိုးထွင်းသိမြင်သူပီပီ ထိုစည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ကိုလည်း တစ်ခုပြီးတစ်ခု စွန့်လွှတ်ခဲ့လေသည်။

တော်စတိုင်းသည် အသက် ၅၀ ကျော်အရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ -

“ကျွန်ုပ်၌ အစားအစာ ပေါများစွာရှိ၍ တစ်ပါးသူ၌ ဘာမျှမရှိသရွေ့ ကျွန်ုပ် စိတ်ချမ်းသာနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်ုပ်၌ ကုတ်အင်္ကျီနှစ်ထည်ရှိ၍ တစ်ပါးသူ၌ တစ်ထည်မျှ မရှိသရွေ့ ကျွန်ုပ်စိတ်ချမ်းသာနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။”

ဟု ဆိုကာ ရှိသမျှ စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ကို စွန့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဆင်းရဲသား လယ်သမားဘဝဖြင့် နေထိုင်ရန် သန္နိဋ္ဌာန်ချလိုက်သည်။ ထို စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ကိုလည်း ဆင်းရဲသားလယ်သမားတို့ကို ဝေငှလှူဒါန်းရန် စီစဉ်သည်။

ထိုအချိန်၌ သူ့တွင် ဇနီးနှင့် သားသမီး ၁၃ ယောက်ရှိနေပြီ။ သူ့ဇနီးကား သူနှင့် စိတ်သဘောချင်း တိုက်ဆိုင်သူမဟုတ်။ သူကဲ့သို့ လောဘကို ထိန်းချုပ်နိုင် သူမဟုတ်။ သူကဲ့သို့ မေတ္တာစိတ်၊ ကရုဏာစိတ်ကြီးမားသူ မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် သူ့အစီအစဉ်ကို အပြင်းအထန်ကန့်ကွက်သည်။ နောက်ဆုံး၌ မိမိကိုယ်မိမိ အဆုံးစီရင်မည်ဟူ၍ပင် ခြိမ်းခြောက်ကန့်ကွက်သည်။ သို့ဖြင့် တော်စတိုင်းသည် ရှိသမျှ စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ကို ဆင်းရဲသားတို့အား ဝေငှလှူဒါန်းရန် အစီအစဉ်ကို ဖျက်လိုက်ရသည်။ သို့သော် ယင်းတို့ကို သူ့ကိုယ်တိုင်ကား မတို့မထိ။ သူ့ဇနီးကို အားလုံးလွှဲအပ်ပေးလိုက်သည်။ သူကား ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်းပင် ကြေးတစ်ပြား မှမယူဘဲ ဆင်းရဲသားလယ်သမားဘဝကို ခံယူနေထိုင်သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ တော်စတိုင်းသည် နူးညံ့သိမ်မွေ့သော အဖိုးတန်အဝတ် အဆင်တို့ကို စွန့်လိုက်သည်။ လယ်သမားတို့နည်းတူ အဝတ်ကြမ်း၊ အထည် ကြမ်းကို ဝတ်ဆင်သည်။ အဖိုးထိုက်တန်သော ဖိနပ်ကို မစီး။ သူ့ကိုယ်တိုင် မလှမပ၊ မသေမသပ်ချုပ်လုပ်သည့် ဖိနပ်ကိုသာစီးသည်။ ယခင်က အမတ်ဘဝ ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဝင်ငွေကောင်းလှသော စာရေးဆရာဘဝဖြင့် လည်းကောင်း၊ မြေပိုင်ရှင်ဘဝဖြင့် လည်းကောင်း ရှိစဉ်က စားသုံးခဲ့သည့် အသုံးအဆောင်၊ အစားအစာတို့ကို စွန့်လိုက်သည်။ လယ်သမားတို့နည်းတူ သစ်သားပန်းကန် ကြမ်းဖြင့်ထည့်သော အစာကြမ်းကိုသာ စားသည်။

ထို့ပြင် သူသည် သားငါးတို့ကို မစားတော့။ သက်သတ်လွတ်သာ စားသည်။ တော်စတိုင်းက 'အကယ်၍ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်သည် လောကုတ္တရာရေးရာ အားထုတ်ခြင်း၌ တကယ်စိတ်ဝင်စားမှုရှိလျှင် ထိုသူအဖို့ ရှေးဦးစွာ ပထမဆောင်ရွက်ရမည့် ဝတ္တရားသည်ကား အသားစားမှုမှ ရှောင်ကြဉ် ရန်သာ ဖြစ်သည်။ အကြောင်းကား အသားစားခြင်းသည် လူတို့အား စိတ်၏ အုပ်ထိန်းမှုကို အနှောင့်အယှက်ပေးစေသည့်အပြင် လောဘ၊ ဒေါသ၊ ရာဂ စသော မလိုလားဖွယ်ရာတရားများကို တိုးပွားစေလေသည်။ အမှန်မှာ အသား စားမှုသည် သက်ရှိသတ္တဝါသတ်မှုကို ဖြစ်စေသောကြောင့် ဒုစရိုက်မူဇကန်ဖြစ်ရ လေတော့သည်' ဟူ၍ မိမိ၏ ခံယူချက်ကို ရဲဝံ့စွာ ထုတ်ဖော်ရေးသားခဲ့သည်။

အဆိုပါ စာရေးဆရာကြီး တော်စတိုင်း၏ နှမတစ်ယောက်သည် အသားကို အလွန်ခင်မင်နှစ်ခြိုက်လျက် သက်သတ်လွတ်စာကို အလျှင်းမစားနိုင်သူ ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့သ၌ ထိုနှမသည် တော်စတိုင်း၏ အိမ်သို့ အလည်အပတ် ရောက်လာသည်။ တော်စတိုင်း၏ သားသမီးများက မိမိတို့အိမ်မှာ သက်သတ် လွတ်စားသောအိမ်ဖြစ်သဖြင့် မည်သို့ ဧည့်ခံကျွေးမွေးရမည်ကို မသိသဖြင့် ဖခင်ကြီးအား မေးမြန်းသည်။

ထိုအခါ တော်စတိုင်းက ကြက်တစ်ကောင်ကို ဧည့်သည်နှမဖြစ်သူ ထိုင်မည့်နေရာနားရှိ စားပွဲခြေထောက်တွင် ချည်နှောင်ထားစေသည်။ အနီး၌ သားလှီးစားတစ်ချောင်းကိုလည်း ထားစေသည်။

နှမရောက်လာ၍ ထမင်းစားပွဲ၌ ထိုင်သောအခါ တော်စတိုင်းက -
“နှမလေးဟာ အသားကို ဘယ်လောက်ကြိုက်နှစ်သက်တယ်၊ ဘယ် လောက်စွဲလမ်းတယ် ဆိုတာကို သိပါတယ်။ အစ်ကိုကြီးတို့ကလည်း ဧည့်ဝတ် ကျေပွန်အောင် ပြုစုလိုပါတယ်။ သို့သော်လည်း အိမ်မှာ အသက်သတ်ဖို့လူက

တော်စတိုင်း၏နေအိမ်

အလင်းသစ်စာပေ

တစ်ယောက်တလေမျှ မရှိလို့ အခက်ကြုံနေရပါတယ်။ ဒါကြောင့် အသားရဖို့ အတွက် နှမလေးကိုယ်တိုင် လုပ်ဆောင်မှ အောင်မြင်နိုင်မယ့် နည်းလမ်းတစ်ခုပဲ ရှိပါတယ်”

ဟု ဆိုသည်။ ထို့နောက် သားလှီးစားနှင့် ကြက်ကို ညွှန်ပြသည်။

ထိုအခါ တော်စတိုင်း၏ နှမသည် ကြက်ကို မသတ်ရဲတော့ပေ။ စားပွဲ ပေါ်ရှိ ဟင်းသီးဟင်းရွက်စသော သက်သတ်လွတ်အစားများကိုသာ မှီဝဲ၍ ရောင့်ရဲတင်းတိမ်ခဲ့ရပေသည်။

တော်စတိုင်းသည် တစ်ဖက်က စာရေးလျက် တစ်ဖက်ကလည်း လယ်သမားတို့နှင့်အတူ လယ်သို့ဆင်းကာ လုပ်ကိုင်စားသောက်လေသည်။

ထိုအချိန်၌ သူ့ဝတ္ထုတို့သည် ရုရှားတစ်နိုင်ငံလုံးသာမက တစ်ကမ္ဘာလုံး၏ လေးစားချီးကျူးခြင်းကို ခံနေရပြီ။ နိုင်ငံခြားဘာသာစကား မျိုးစုံဖြင့်လည်း ဘာသာပြန်ဆိုခြင်း ခံနေရပြီ။ သူ့စာအုပ်များကို စောင်ရေ အမြောက်အမြား ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေနေရပြီ။ ထိုအတွက် ဉာဏ်ပူဇော်ခငွေ အမြောက်အမြားရသည်။ ကနဦးကသာ ထိုငွေတို့ကို သူယူသည်။ ဆင်းရဲသား ဘဝကို ခံယူပြီးသောအခါ၌ကား မယူတော့။ မည်သူမဆို သူ့အား ဉာဏ်ပူဇော်ခ ငွေမပေးဘဲ သူ့စာအုပ်များကို နှစ်သက်သလို ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေနိုင်သည်ဟုဆိုကာ မူပိုင်အခွင့်အရေးကို စွန့်လွှတ်လိုက်လေသည်။

တော်စတိုင်းသည် လူသားအချင်းချင်း ညီရင်းအစ်ကိုပမာ ချစ်ခင် ကြင်နာရမည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ လူသားတို့ကောင်းကျိုးကို ဆောင်ရွက်ခြင်း သည်သာ လူ့ဘဝ၏ အဓိကလုပ်ငန်းရပ်ကြီးဖြစ်သည်ဟူ၍လည်းကောင်း ယုံကြည်သူဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် စည်းစိမ်ဥစ္စာ ကြွယ်ဝချမ်းသာခြင်းသည် အနှစ်သာရမရှိဟူ၍လည်း ယုံကြည်သူဖြစ်သည်။

သူ့တပည့်သားမြေးများအား သူက -

“ဝင့်ဝင့်ဝါဝါ မနေထိုင်ပါနှင့်။ ရိုးရိုးကုပ်ကုပ် နေထိုင်ပါ။ လွတ်လပ်စွာ နေထိုင်ပါ။ အလုပ်လုပ်ပါ။ လူသားချင်း ချစ်ခင် ကြင်နာပါ။ သဘာဝအလှကို မြတ်နိုးပါ။ သဘာဝအလှကို ခံစားရင်း လယ်ထဲယာထဲ၌ အလုပ်လုပ်ပါ။”

ဟူ၍ ဆိုဆုံးမလေ့ရှိသည်။

သည်လို ဆိုဆုံးမသည့်အတိုင်းလည်း သူ့ကိုယ်တိုင် ကျင့်ကြံနေထိုင် သည်။ သူသည် နေ့စဉ်နံနက်တိုင်း ရှစ်နာရီတွင် အိပ်ရာမှထကာ တောထဲသို့

တော်စတိုင်း၏ အုတ်ဂူ

လမ်းလျှောက်ထွက်သွားလေ့ရှိသည်။ တောထဲသို့ ရောက်သောအခါ သစ်မြစ်တစ်ခုပေါ်တွင်ထိုင်လျက် ထိုနေ့အတွက် စဉ်းစားဆင်ခြင်ခြင်းပြုသည်။ ထို့နောက် အိမ်သို့ပြန်လာကာ လယ်သမားတို့နည်းတူ အစာကြမ်းကို စားသည်။ ထို့နောက် နေ့လယ်အထိ စာဖတ်ခြင်း၊ စာရေးခြင်းကို ပြုသည်။

မွန်းလွဲချိန်သို့ ရောက်သောအခါတွင် စာဖတ်စာရေးခြင်းအမှုကို ရပ်နားကာ လယ်ထဲသို့ ဆင်းသည်။ လယ်သမားတို့နှင့်အတူ အလုပ်လုပ်သည်။ နံနက်က စာကို အားစိုက်၍ရေးပါက လယ်ထဲတွင် ပို၍ အားစိုက်ကာ လုပ်ကိုင်သည်။

သူသည် ဉာဏ်အားကြီးသည်နှင့်အမျှ ကာယအားလည်း ကြီးသည်။ မည်သည့် အလုပ်ကြမ်းကိုမဆို လယ်သမားတို့နှင့်အတူ ရယ်ကာ၊ မောကာ၊ စကားပြောကာဖြင့် အပြီးတိုင်လုပ်နိုင်သည်။ အလုပ်သိမ်း၍ ညပိုင်းသို့ ရောက်သောအခါ သူသည် အားသစ်၊ ဉာဏ်သစ်၊ စိတ်ကူးသစ်ဖြင့် စာရေးပြန်သည်။

တော်စတိုင်းသည် အလုပ်ကို အံ့ဖွယ်ချစ်မြတ်နိုးသည်။ မိမိအတွက် တစ်ပါးသူက လုပ်ကိုင်ပေးခြင်းမျိုးကို မလိုလား။ မိမိဘာသာ လုပ်ကိုင်သင့်သည်ဟု ယူဆသည်။ ထို့ကြောင့် သူစားဖို့အတွက် သူကိုယ်တိုင်လယ်လုပ်ခြင်း

ဖြစ်သည်။ သူစီးရန်ဖိနပ်အတွက် သူ့ကိုယ်တိုင် ချုပ်လုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် သူ့အခန်းကို တစ်ပါးသူ မလှည်းကျင်းရ။ သူ့ကိုယ်တိုင် လှည်းကျင်းသည်။ သူ့အိပ်ရာကို သူ့ကိုယ်တိုင် ပြင်သည်။ သိမ်းသည်။

တစ်နံနက်တွင် သူ၏ ၁၁ နှစ်အရွယ် သမီးထွေးကလေးသည် အိပ်ရာမှ ထကာ ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းလျက် အဝေးသို့ ငေးကြည့်နေသည်။ ထိုအခိုက် အစေခံတစ်ဦးက သမီးငယ်၏ အိပ်ရာကို သိမ်းပေးနေရသည်။ ထိုအခြင်း အရာကို တော်စတိုင်းမြင်သောအခါ မနှစ်မမြို့ ဖြစ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် သူက သမီးငယ်အား -

“သမီးရယ်၊ ကျန်းကျန်းမာမာ၊ ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်နဲ့ လုပ်နိုင် ကိုင်နိုင်တဲ့သမီးက ဘာမှမလုပ်ဘဲနေပြီး သမီးထက် အသက်အရွယ်ကြီးသူက သမီးအတွက် လုပ်ပေးနေရတယ်ဆိုတာ မသင့်ပါဘူးကွယ်”

ဟု ညင်သာစွာ ဆိုဆုံးမသည်။

သမီးငယ်လေးသည် ထိုနေ့မှစ၍ အစေခံကို မခိုင်းတော့။ သူ့ဘာသာသူ အိပ်ရာကိုသိမ်းခြင်း၊ ပြင်ဆင်ခြင်း ပြုလေတော့သည်။

တော်စတိုင်းသည် မေတ္တာစိတ်၊ ကရုဏာစိတ် အံ့ဖွယ်ကြီးမားပြင်းထန် သူ ဖြစ်သည်။ သူက -

“ဘုရင်သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ ရွှေ၊ ငွေတို့ကိုလည်းကောင်း၊ အိမ်ရာမြေ တို့ကိုလည်းကောင်း၊ လုပ်ငန်းဆောင်တာတို့ကိုလည်းကောင်း၊ သားမယား တို့ကိုလည်းကောင်း သိမ်းပိုက်လိုလျှင် သိမ်းပိုက်နိုင်ပါသည်။ နောက်ဆုံး ကျွန်ုပ်အသက်ကို ယူလိုလျှင်လည်း ယူနိုင်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်အား ကြိမ်တံဖျားကို ကိုင်ဆွဲစေလျက် ကျွန်ုပ်၏ အိမ်နီးချင်းတစ်ဦးဦး၏ ကျောကို ရိုက်ပုတ်ရန် ဘုရင်က စေခိုင်းလျှင်ကား ကျွန်ုပ်နာခံမည်မဟုတ်။ ငြင်းပယ် မည်သာ။ ကျွန်ုပ်သည် မည်သည့်လူသားကိုမျှ မညှဉ်းဆဲနိုင်ပါ။ မဖမ်းဆီးနိုင်ပါ။ ပြစ်ဒဏ်မပေးနိုင်ပါ။ မသတ်နိုင်ပါ။”

ဟူ၍ ဆိုခဲ့ဖူးလေသည်။

ခွင့်လွှတ်သူ

တရားသူကြီး ချစ်တင်ဒင်သည် ရုံးတက်လာသောအခါ သူ့ရုံးခန်း၌ စစ်သားလေးငါးယောက် ထိုင်စောင့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ စစ်သားများကို ဗိုလ်ကြီးတစ်ဦးက ဦးဆောင်သည်။ သူတို့အားလုံးပင် ဗားမောင့်တပ်ရင်း-၃ မှ ဖြစ်သည်။ အချိန်မှာ ၁၈၆၁ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ၏ တစ်ခုသော နံနက်ခင်း။ အမေရိကန်ပြည်တွင်းစစ် ဖြစ်ပွားနေချိန်။

ဗိုလ်ကြီးက သူတို့သည် ဗားမောင့်နယ်သားများ ဖြစ်သည်။ ဗားမောင့် နယ်သားတစ်ဦးဖြစ်သူ တပ်သား ဝီလျံစကော့၏ အမှုအတွက် လာရောက် အကူအညီတောင်းပါသည်ဟူ၍ ပြောပြသည်။

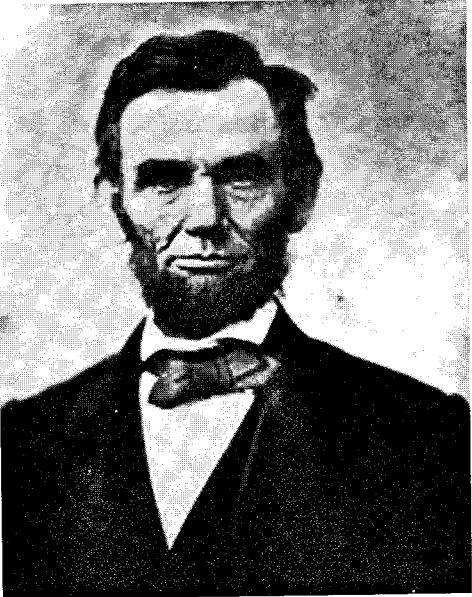
စကော့သည် အသက် ၂၂ နှစ်အရွယ်သာ ရှိသေးသည်။ ကျေးကျွန်စနစ် တိုက်ဖျက်ရေးကို ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်နေသော သမ္မတလင်ကွန်း၏ ဝါဒကို ယုံကြည်သဖြင့် မြောက်ပိုင်းတပ်သို့ ဝင်လာသူ ဖြစ်သည်။

တစ်ညတွင် အဖော်တပ်သားတစ်ဦး ဖျားနာသဖြင့် စကော့က ငဲ့ညှာ သောအနေဖြင့် ထိုတပ်သားကို ယံစားဝင်၍ ကင်းစောင့်ပေးခဲ့သည်။ ဒုတိယ ညတွင် ကင်းစောင့်တာဝန်ကို စကော့ကျသဖြင့် ဆက်၍ ကင်းစောင့်ရပြန်သည်။ သည်တွင် နှစ်ညဆက်၍ အိပ်ရေးပျက်သဖြင့် စကော့သည် ကင်းစောင့်စဉ် အိပ်ပျော်သွားသည်။ ဒုတိယပိုင်း ကင်းစောင့်တာဝန်ကျသူတို့ ရောက်လာ သောအခါ စကော့ အိပ်ပျော်နေသည်ကို တွေ့ကြသည်။ ထိုအကြောင်းကို သက်ဆိုင်ရာတို့က သိရှိပြီး စကော့ကို အမှုလုပ်ကြသည်။ စစ်ခုံရုံးသို့ တင်ကြ သည်။ စစ်ခုံရုံးက စစ်ဆေးသော အခါ အပြစ်ရှိကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ သို့ဖြင့် သေဒဏ်ပေးလိုက်သည်။ ၂၄ နာရီအတွင်း သေနတ်ဖြင့် ပစ်သတ်ရန် စီရင် လိုက်သည်။

သည်တွင် စကော့၏ ရဲဘော်များက ကော်မတီတစ်ရပ်ဖွဲ့ကာ စကော့ အသက်ဘေးမှ ချမ်းသာရာရရန် ဆောင်ရွက်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် သူတို့နယ်သားတစ်ဦးဖြစ်သူ တရားသူကြီး ချစ်တင်ဒင်ထံ လာရောက်တင်ပြပြီး မည်သို့ဆောင်ရွက်ရမည်ကို အကူအညီတောင်းခံကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးဆောင်လာသူ ဗိုလ်ကြီးသည် မည်သူ့ကိုမျှ အပြစ်မတင်။ သူ့ကိုယ်သူ သာ အပြစ်တင်နေသည်။ စကော့ စစ်ထဲသို့ဝင်မည်ပြုသည်ကို စကော့၏ မိခင်က သဘောမတူပေ။ သို့ရာတွင် ဗိုလ်ကြီးက သူ၏ သားအရင်းကဲ့သို့ စောင့်ရှောက် ပါမည်ဟူ၍ တာဝန်ယူလိုက်သဖြင့် မိခင်က ခွင့်ပြုခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ယခု သူသည် စကော့၏ မိခင်ကို မည်သို့မျှန်နှာပြုရပါမည်နည်း။

ထို့ပြင် ဗိုလ်ကြီးအဖို့ ယူကျုံးမရနိုင်သော အချက်တစ်ရပ်လည်း ရှိနေသည်။ စကော့သည် နာမကျန်းဖြစ်နေသော ရဲဘော်ကိုယ်စား သူ့ကို တာဝန် မပေးဘဲနှင့် အနစ်နာခံ၍ ဝင်ရောက်ကူညီစောင့်ပေးခဲ့သည်။ ဒုတိယညတွင် သူ့ကို ဆက်၍ တာဝန်ချသောအခါ -

အေဗရာဟမ်လင်ကွန်း (၁၈၀၉-၁၈၆၅)

“ကျွန်တော် အိပ်ရေးပျက်နေပါတယ်။ တစ်ယောက်ယောက်ကို လွှဲပြောင်းတာဝန်ပေးပါ”

ဟူ၍ ပြောခဲ့သေးသည်။

သူက ဂရုမပြုခဲ့။ စကော့ကိုပင် ဆက်လက်တာဝန်ပေးခဲ့သည်။ သူ၏ မဟာအမှားပင် ဖြစ်သည်။ စကော့ကို သူက သေတွင်းသို့ ပို့လိုက်သလိုဖြစ်နေပြီ။

“တကယ်တော့ သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်ဖို့ ကောင်းတာက စကော့ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်ကိုသာ ပစ်သတ်ဖို့ ကောင်းတာပါ”

ဟူ၍ ဗိုလ်ကြီးက ငိုသံဖြင့် ပြောပြသည်။

“သည်ကိစ္စအတွက် ဦးလေးကိုပဲ အားထားပါတယ်။ တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်း ဦးလေးဆောင်ရွက်ပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ်။ စကော့ဟာ အလွန်တော်တဲ့ တပ်သားကောင်း တစ်ယောက်ပါ ဦးလေးရယ်”

ဗိုလ်ကြီးက လှိုက်လှဲစွာဖြင့် တောင်းပန်ပြောဆိုသောအခါ တရားသူကြီးသည် စိတ်ထိခိုက်သွားသည်။ သူသည် စကော့ အသက်ချမ်းသာရရေးအတွက် မည်သို့ပြုရမည်ကို အမျိုးမျိုးတွေးကြည့်သည်။ တွေးလေ မျှော်လင့်ချက်ဝေးလေ။

နောက်ဆုံးတွင်မူ သူသည် အကြံတစ်ခု ရသွားသည်။

“အခုအတိုင်းဆိုရင် စကော့ရဲ့အသက်ကို ကယ်နိုင်သူဟာ ဒီလောကမှာ လူတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ ဒီလူဟာ တခြားလူ မဟုတ်ဘူး။ သမ္မတကြီးလင်ကွန်းပဲ။ ကဲ လာကြ၊ အခုချက်ချင်း သမ္မတကြီးဆီ သွားကြရအောင်”

*

^

‡

အချိန်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် တရားသူကြီး ချစ်တင်ဒင် ဦးဆောင်သော ဗားမောင့်နယ်သားစစ်သည် တစ်စုသည် အိမ်ဖြူတော်သို့ ရောက်သွားကြသည်။

သူတို့သည် အိမ်ဖြူတော် အပေါ်ထပ်သို့ အပြေးတက်သွားကြသည်။ အခန့်သင့်ပင် ကျဉ်းမြောင်းသော ရုံးခန်းကလေးထဲ၌ သမ္မတလင်ကွန်း ဓာထိုင်ရေးနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

လင်ကွန်းသည် ငုံ့၍စာရေးနေရာမှ ခြေသံများကြားသဖြင့် မော့၍ကြည့်လိုက်သည်။

လင်ကွန်း

“မိတ်ဆွေတို့၊ ဘာကိစ္စလဲဗျ။ ဗိုလ်မှူးချုပ်အသစ်တစ်ယောက် ထပ်ခန့်ပေးဖို့ လာပြောကြတာလား။ ဒါမှမဟုတ် ဆန္ဒမဲပေးဖို့ ခေတ္တအိမ်ပြန်ပါရစေဆိုပြီး ခွင့်လာတောင်းကြတာလား။ ဒီနှစ်ချက်စလုံးအတွက်တော့ ကျုပ်ခွင့်မပြုနိုင်ဘူးဗျာ။ ဗိုလ်မှူးချုပ်တွေ ခန့်ထားလိုက်တာ ဗိုလ်မှူးတွေထက်တောင်များနေပြီ။ နောက်ပြီး ခွင့်ပေးဖို့ဆိုတာလည်း မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ တခြားသူကိုမပြောနဲ့၊ ကျုပ်ကိုပဲကြည့်ပါ။ စစ်ဌာနချုပ်က လာပါဆိုရင်တောင် ခွင့်ယူမသွားနိုင်တဲ့အခြေ ရောက်နေတယ်”

သည်တွင် တရားသူကြီးက လင်ကွန်းကို စူးစိုက်ကြည့်လျက် လှိုက်လှဲစွာ ပြောဆိုသည်။

“သမ္မတကြီးခင်ဗျာ၊ အခုလာတဲ့ ရဲဘော်တွေဟာ သူတို့အတွက် ဘာအခွင့်အရေးမှ တောင်းဖို့ လာတာမဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့ဟာ ဗားမောင့်တပ်ရင်း ၃ က တပ်သားတွေပါ။ သမ္မတကြီးလိုအပ်တဲ့ အချိန်အထိ သမ္မတကြီးအနားက မခွာဘဲ ပြည်ထောင်စုရန်သူတွေကို တိုက်ခိုက်ပေးမယ့် စစ်သားကောင်းတွေပါ။ အခု သူတို့လာတာက သူတို့ရဲဘော်တစ်ဦးရဲ့ အသက်တစ်ချောင်းကို ကယ်ဖို့ပါ။ ဒါကလည်း သမ္မတကြီးမှတစ်ပါး ဘယ်သူမှမကယ်နိုင်တဲ့ကိစ္စပါခင်ဗျာ”

“မင်းတို့ ရဲဘော်က ဘာအပြစ်ကျူးလွန်လို့လဲ။ ကျုပ်သိရသလောက် ဆိုရင် ဗားမောင့်တပ်သားတွေဟာ စစ်သားကောင်းတွေပါ။”

တရားသူကြီးက ဗိုလ်ကြီးကို တီးတိုးပြောလိုက်သည်။

“ကဲ... ဗိုလ်ကြီး အဖြစ်အပျက်မှန်ကို သေသေချာချာ တင်ပြလိုက်ပေ တော့”

အလွန်ရိုးသားရှာသော ဗိုလ်ကြီးမှာ သမ္မတကြီးနှင့် ရင်ဆိုင်စကား မပြောဝံ့အောင် ဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်တော် ရေလည်အောင် မတင်ပြတတ်ဘူးဗျာ။ သမ္မတကြီးကို စကားပြောရမှာ ရင်တုန်နေတယ်”

တရားသူကြီးက ဗိုလ်ကြီးကို ပြတ်သားစွာ ပြောဆိုသည်။

“ဒီမယ် ဗိုလ်ကြီး၊ စကော့ရဲ့အသက်ဟာ ခင်ဗျားအပေါ်မှာ တည်နေ တယ်ဆိုတာ နားလည်ရဲ့လား။ ဖြစ်ပျက်ပုံအလုံးစုံကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့တင်ပြလိုက်ပါ။ ကျုပ်က တင်ပြရအောင် အဖြစ်မှန်ကို သေသေချာချာ သိတာမဟုတ်ဘူးဗျ”

သည်တွင်မှ ဗိုလ်ကြီးသည် စိတ်တင်းလိုက်ကာ ဖြစ်ပျက်ပုံကို သမ္မတ ကြီးအား တင်ပြသည်။ အစတွင် သူသည် စိတ်လှုပ်ရှားနေသဖြင့် အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ ရှိနေသည်။ သို့ရာတွင် မကြာမီပင် လိုက်လံစွာဖြင့် မနားတမ်း ပြောပြပေသည်။ သူ့စကားကို နားထောင်နေသော သမ္မတကြီးအဖို့ မည်သို့ ခံစားရမည် မသိ။ ဘေးမှ နားထောင်နေသော တရားသူကြီးမှာမူ မျက်ရည်ပင် လည်လာသည်။ ဗိုလ်ကြီးက ဖြစ်ပျက်ပုံအလုံးစုံကို တင်ပြပြီးသောအခါ နိဂုံးချုပ်စကား ပြောဆိုသည်။

“သမ္မတကြီးခင်ဗျာ၊ စကော့ဟာ ရဲစွမ်းသတ္တိနဲ့ပြည့်စုံတဲ့ စစ်သားကောင်း တစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ ဗားမောင့်နယ်သားတွေထဲမှာ သူရဲဘောကြောင် သူဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ဗားမောင့်နယ်သား သုံးသောင်းကျော်ဟာ သမ္မတကြီးအတွက် မဲဆန္ဒပေးပြီး ကျေးကျွန်စနစ် တိုက် ဖျက်ရေးမှာပါဝင်နေသူတွေပါ။ စကော့တစ်ယောက် သစ္စာဖောက်တစ်ယောက် အဖြစ် သေဒဏ်ပေးခံရပြီး ခွေးတစ်ကောင်လို အမြှုပ်နှံခံရမှာကို ကျွန်တော်တို့ ရင်နာမဆုံး ရှိနေကြပါတယ်။ သည်ကိစ္စကို ပြေလည်အောင် သမ္မတကြီး ဆောင်ရွက်ပေးပါ ခင်ဗျာ။ ဆောင်ရွက်ပေးမယ်မဟုတ်လား သမ္မတကြီး ခင်ဗျား”

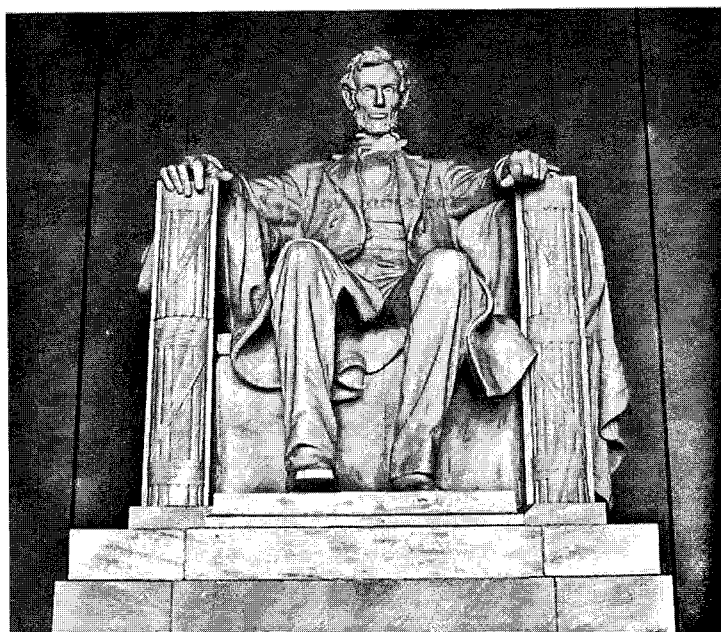
“ကျုပ် ဆောင်ရွက်မပေးနိုင်တာ ဝမ်းနည်းပါတယ်”

လင်ကွန်းက တကယ် ဝမ်းနည်းစိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ပြောဆိုသည်။
ထိုနောက် ချက်ချင်းအမူအရာပြောင်းလိုက်ကာ ရုတ်တရက် ရယ်မော
လိုက်သည်။

“အလကားနောက်တာပါကွာ။ ကျုပ်တတ်စွမ်းသမျှ ဆောင်ရွက်ပေးပါ
မယ်။ မင်းတို့ ဗားမောင့်နယ်သားတွေက စကားပြော သိပ်ကောင်းပါလားကွ။
စကားပြောကောင်းသလောက် စစ်တိုက်လည်း ကောင်းကြလိမ့်မယ်ထင်ပါရဲ့။
ကဲ ကဲ၊ ကျုပ် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ပြော”

“လောလောဆယ်တော့ စကော့ရဲ့ သေဒဏ်ကို သမ္မတကြီးက ဆိုင်းငံ
ထားဖို့ အမိန့်ပေးစေချင်ပါတယ်။ ညအတွင်း သူ့ရဲဘော်တွေက အမှုကို ပြန်လည်
စစ်ဆေးဖို့ အယူခံဝင်ကြပါလိမ့်မယ်။ သမ္မတကြီးရဲ့အမိန့်ကို အခုချက်ချင်းပဲ
စစ်ဌာနချုပ်ကို ကျွန်တော်တို့ သွားဖို့ချင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

တရားသူကြီးက ဝင်ပြောသည်။

သမ္မတလင်ကွန်း ကျောက်ရုပ်တု

“ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်တို့တပ်က အရာရှိကြီးတွေအကြောင်း သေသေချာချာမှ မသိဘဲ။ သူတို့က သိပ်တိကျ၊ သိပ်ပြတ်သားတယ်။ အခုလို စစ်အတွင်းမှာ ကင်းစောင့်ရင်း အိပ်ပျော်တဲ့စစ်သားဆိုရင် သေဒဏ်စီရင်ဖို့ ဥပဒေအထူးထုတ်ထားတယ်။ ဒါမှ နောက်လူတွေအတွက် သင်ခန်းစာဖြစ်မယ်ဆိုပြီး လုပ်ထားကြတယ်။ အခုလည်း စစ်စည်းကမ်းနဲ့အညီ ပြတ်ပြတ်သားသား လုပ်ကြမှာပဲ။ ခင်ဗျားတို့ အယူခံဝင်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်အဖို့ တပ်က ထွက်ပြေးတဲ့ တပ်သားတွေရဲ့ အမှုတွေ၊ ရာဇဝတ်မှုကျူးလွန်တဲ့ တပ်သားတွေရဲ့ အမှုတွေကို ကြားဖူး၊ တွေ့ဖူးပါ တယ်။ စကော့လို အမှုမျိုးကိုတော့ သည်အကြိမ်ပဲ ကြုံဖူးတယ်။ တကယ်တော့ တိုင်းပြည်က သည်လို စွမ်းရည်သတ္တိရှိတဲ့ လူငယ် မျိုးကို ဆက်ပြီးတာဝန်ပေးသွားရမှာပဲ။ ကဲ ကဲ၊ ခင်ဗျားတို့ ပြန်ကြ။ ဒီကိစ္စကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ဒီနေ့ပဲ ဆောင်ရွက်ပေးမယ်”

ထိုနေ့ညတွင် စကော့ စခန်းချရာနေရာသို့ သမ္မတလင်ကွန်း မမျှော်လင့်ဘဲ ရုတ်တရက်ရောက်လာသည်။

သူသည် တပ်စခန်းရှိ အကြီးအကဲများနှင့် ခဏသာတွေ့ဆုံသည်။ ထို့နောက် စကော့ကို ထားရှိရာအခန်းသို့ ဝင်ရောက်တွေ့ဆုံသည်။

စကော့အဖို့ ထင်ရှားကျော်ကြားလှသော သမ္မတကြီး လင်ကွန်းကို ပထမဆုံးအကြိမ် ရင်ဆိုင်တွေ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ရင်မှာ လှုပ်ရှားနေသည်။ သမ္မတကြီးက သူ့ကို စကားပြောသောအခါ ကောင်းစွာပြန်၍ မပြောတတ်။ အယောင်ယောင်အမှားမှား ဖြစ်နေသည်။ သည်တွင် သမ္မတကြီးက သူ့ကို သားငယ်သဖွယ် ချစ်ခင်ယုယစွာဖြင့် ပြောဆိုသည်။ ထိုအခါတွင်မှ စကော့သည် ပြေပြေပြစ်ပြစ် ပြောတတ်ဆိုတတ်လာသည်။

သမ္မတကြီးက စကော့ကို အမျိုးမျိုးမေးသည်။ သူ့အိမ်အကြောင်း၊ သူ့ဒေသအကြောင်း၊ သူတို့လယ်တောအကြောင်း၊ သူ့ကျောင်းအကြောင်း၊ သူ့ဆရာများအကြောင်း၊ သူ့မိခင်အကြောင်း။

“လူကလေးက အသက် ၂၀ ကျော်အရွယ်အထိ အမေအသက်ရှင်လျက် ရှိနေတယ်ဆိုတော့ သိပ်ကံကောင်းတာပဲကွာ။ ငါလည်း လူလေးလိုပဲ အမေအသက်ရှင်လျက်ရှိနေတာကို ကြုံချင်စမ်းလှတယ်။ လူလေးအမေအဖို့ လူလေး

သမ္မတလင်ကွန်း

လို သားမျိုးမွေးရတာ ဂုဏ်ယူမဆုံးရှိုနေမှာပဲနော်။ အေး... တစ်ခုရှိတယ်။ နောင်ကို အမေစိတ်မချမ်းသာမယ့် အလုပ်မျိုးတော့ မလုပ်ဖြစ်အောင် ဂရုပြုကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ။ သမ္မတကြီးပြောသလို အမေစိတ်ချမ်းသာအောင် ကျွန်တော် အမြဲပြုသွားချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ပြုခွင့်မရတော့ပါဘူး ခင်ဗျာ။ နက်ဖြန်နံနက်မှာ ကျွန်တော် သေဒဏ်ပေးခံရပါတော့မယ်။ ကျွန်တော့် သတင်းကြားရင် အမေတော့ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ရှာတော့မှာပဲ။ သမ္မတကြီး ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် တစ်ခုတောင်းပန်ပါရစေ။ နက်ဖြန်နံနက် ကျွန်တော့်ကို ပစ်သတ်တဲ့အခါ ကျွန်တော့်ရဲဘော်တွေကို မပစ်ခိုင်းဘဲ တခြားတပ်က ရဲဘော် တွေကိုပဲ ပစ်ခိုင်းပါခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် သစ္စာဖောက်မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့် ရဲဘော်တွေရဲ့ လက်ချက်နဲ့တော့ မသေပါ ရစေနဲ့ ခင်ဗျာ”

သည်တွင် လင်ကွန်းက စကော့၏ ပခုံးကို ယုယစွာ ကိုင်လိုက်သည်။

“လူလေး၊ မင်း ငါ့မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ရင်ကော့ကော့ထားစမ်းပါ။ မနက်ဖြန် မင်း အသတ်ခံရတော့ပါဘူး။ မင်း သေဒဏ်က လုံးဝလွတ်သွား

ပါပြီ။ မင်းကို ငါတို့ ခွင့်လွှတ်လိုက်ကြပါတယ်။ သေဒဏ်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်ပါတယ်။

ဒါတွင်မကဘူး၊ လူလေးကို ငါယုံကြည်လို့ အခု လူလေးတာဝန် ထမ်းဆောင်တဲ့ တပ်ရင်းမှာပဲ ဆက်လက်အမှုထမ်းဖို့ တာဝန်ပြန်ပေးတယ်။ ငါ့မှာကွာ လူလေးအတွက် ခက်ခက်ခဲခဲ ဆောင်ရွက်လိုက်ရတာ မောလို့။ အခု ငါ ဝါရှင်တန်က ဒီကို အမြန်လာခဲ့တာ။ အလွန်အရေးကြီးတဲ့ အလုပ်တွေ ပစ်ထားပြီး လာခဲ့ရတယ်။ မင်း ကျေးဇူးမတင်ဘူးလား။ သည်အတွက် မင်း ပြန်ပြီး ကျေးဇူးဆပ်ရမယ်။ ဆပ်ရမယ့်တန်ဖိုးကတော့ အတော်ကြီးတယ်ဟေ့ ”

စကော့သည် မမျှော်လင့်သော စကားကို ကြားရသဖြင့် ဝမ်းသာမဆုံးဆို သွားသည်။ ရုတ်တရက် စကားပြန်မပြောနိုင်။ လည်ချောင်းမှာ တစ်ဆို့နေသည်။ မျက်ရည်များသာ စီးကျလာသည်။ နောက်ဆုံးတွင်မှ စိတ်တင်းပြီး စကား ပြောနိုင်လာသည်။

“ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် သမ္မတကြီးခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် အစွမ်းကုန် ကျေးဇူးပြန်ဆပ်ပါ့မယ်။ အမေမှာ ပိုလျှံတဲ့ သီးနှံတွေရောင်းရလို့ စုထားတဲ့ငွေ ရှိပါတယ်။ ဒါ့အပြင် အိမ်နီးချင်းလယ်သမားတွေဆီက ငွေစုဆောင်းပြီးလည်း ကျွန်တော်ပေးနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့လခထုတ်တဲ့နေ့အထိ စောင့်မယ်ဆိုရင် ရဲဘော်တွေကလည်း သူတို့ရတဲ့ လခတွေစုပြီး ပေးကြမှာပါ။ သမ္မတကြီးကို ငွေတွေအများကြီးနဲ့ ကန်တော့ပြီး ကျေးဇူးဆပ်ပါ့မယ်ခင်ဗျာ ”

သည်တွင် သမ္မတကြီးလင်ကွန်းက ပြုံးလိုက်သည်။ စကော့၏ပခုံးကို ညင်သာစွာလှုပ်ကာ -

“ဟ လူကလေးရ ငါလိုချင်တဲ့ ကျေးဇူးတုံ့ပြန်မှုဟာ အလွန်တန်ဖိုးကြီး တယ်ကွ။ မင်းစုဆောင်းပေးမယ့်ငွေက ဘယ်လောက်တန်ဖိုးရှိလို့လဲ။ ဒီမယ် လူလေး၊ သည်ကမ္ဘာလောကကြီးမှာ ငါလိုချင်တဲ့ ကျေးဇူးတုံ့ပြန်မှုကို ပေးဆပ် နိုင်သူဟာ တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ သူ့နာမည်က ဝီလျံစကော့တဲ့။ လူလေး ဝီလျံစကော့က ငါ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ကတိတစ်ခုပေးရမယ်။ ကတိက တခြားမဟုတ်ဘူး။ ဒီကနေ့ ဒီအချိန်ကစပြီး တာဝန်ကို ကျေပွန်အောင် ထမ်းဆောင်သွားပါမယ်ဆိုတဲ့ ကတိပဲ။ ဒီကတိကိုပဲ ငါလိုတယ်။ ဘယ့်နှယ်လဲ ပေးနိုင်ပါ့မလား လူလေး။ ”

“ပေးနိုင်ပါတယ် ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် ရဲရဲကတိပေးပါတယ် ”

စကော့က မဆိုင်းမတွပင် ကတိပေးလိုက်သည်။ ကတိတည်အောင် ဆောင်ရွက်ရန်မှာ အလွန်ခက်ခဲလှကြောင်း သူသိသည်။ သို့ရာတွင် သမ္မတကြီးထံ ပေးအပ်ခဲ့သောကတိကို တည်မြဲအောင် သူ့ဘဝတွင် အသက်နှင့် ခန္ဓာကိုယ် တည်မြဲသရွေ့ ဆောင်ရွက်သွားမည်ဟူ၍ ရင်ထဲ၌ သန့်ဋ္ဌာန်ချ ထားလိုက်လေသည်။

သမ္မတကြီးသည် စကော့ကို နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်ခွာသွားသည်။ စကော့အဖို့ သမ္မတကြီးလင်ကွန်းကို ပထမဆုံးအကြိမ်နှင့် နောက်ဆုံးအကြိမ် မြင်တွေ့လိုက်ရခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။ နောင်အခါ ဘယ်တော့မျှ မမြင်တွေ့ရ တော့ပေ။

နှစ်ရက်ခန့်အကြာတွင် သတင်းစာထဲ၌ ကင်းစောင့်စဉ် အိပ်ပျော်သွား သဖြင့် သေဒဏ်ပေးခံခဲ့ရသော တပ်သားဝီလျံစကော့ကို သမ္မတကြီးလင်ကွန်း က သေဒဏ်မှ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် ပေးလိုက်ကြောင်း သတင်းပါရှိလာခဲ့ ပေသည်။

ဤသို့ ဖြစ်ပွားပြီး လေးနှစ်အကြာ ၁၈၆၅ ခုတွင် သမ္မတကြီးလင်ကွန်း (အသက် ၅၆ နှစ်) သည် လူဆိုးတစ်ဦး၏ လုပ်ကြံမှုကိုခံရပြီး ကွယ်လွန်သွား ရှာပေသည်။

သမ္မတကြီး ကွယ်လွန်သွားသော်လည်း ဝီလျံစကော့သည် သမ္မတကြီး အား သူ ပေးထားသော ကတိတည်မြဲအောင် ဆောင်ရွက်သွားခဲ့ပေသည်။

ဘိုးဘွားများ အကျိုးဆောင်သူ

ခရစ်နှစ် ၁၉၀၈ ခုနှစ်က ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့သ၌ မန္တလေးမြို့မှ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးသည် ရန်ကုန်မြို့သို့ အလည်အပတ် ရောက်လာသည်။ သူမသည် အသက် ၄၀ ကျော်အရွယ်ရှိသည်။ ကြွယ်ဝချမ်းသာသည်။ ဂုဏ်သရေရှိသည်။

ထိုအချိန်က ရန်ကုန်မြို့ စတော့ကိတ်လမ်း (ယခု သိမ်ဖြူလမ်း) ၌ ခရစ်ယာန်သီလရှင်များ ဦးစီးဆောင်ရွက်နေသော လူအိုရုံခေါ် ဘိုးဘွားရိပ်သာ တစ်ခုရှိသည်။ အမျိုးသမီးကြီးသည် ရန်ကုန်မြို့ရှိ ဘုရားပုထိုးများကို သွားရောက် ဖူးမြော်သည်။ ထို့နောက် ထိုလူအိုရုံအိမ်သို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုသည်။ ခိုကိုးရာမဲ့ ဖြစ်နေသော ဘိုးဘွားများအား လူအိုရုံတွင်ကောင်းစွာ လက်ခံထားကာ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက် ပြုစုထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုအခါ ထိုလုပ်ငန်းကို သူမများစွာ နှစ်သက်သဘောကျသွားသည်။ ခိုကိုးရာမဲ့ ဖြစ်နေရှာသော ဘိုးဘွားများကို ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခြင်းသည် မြတ်သောအမှု၊ မြတ်သောဒါန ဖြစ်သည်ဟူ၍ တွေးမိသည်။ ခရစ်ယာန်သာသနာပြုတို့နည်းတူ ဗုဒ္ဓဘာသာမြန်မာလူမျိုးများသည်လည်း ထိုလုပ်ငန်းမျိုးကို လုပ်ဆောင်သင့်သည်ဟု အကြံဖြစ်မိသည်။ ယင်းသို့ တွေးမိ၊ အကြံဖြစ်မိရာမှ ထိုလုပ်ငန်းကို မိမိကပင် စတင်ဦးဆောင်လုပ်တော့မည်။ ကွယ်လွန်သူ မိဘနှစ်ပါးကိုယ်စား အသက်ထင်ရှားရှိနေသော ခိုကိုးရာမဲ့ ဘိုးဘွားများကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ခြင်းဖြင့် စိတ်ချမ်းသာမှုကို ရှာတော့မည်ဟူ၍ သန့်ဋ္ဌာန်ချလိုက်လေသည်။

ထိုအမျိုးသမီးကြီးကား နောင်အခါ ဗုဒ္ဓဘာသာ လူအိုရုံများကို စတင်တည်ထောင်သူ အာဇာနည် အမျိုးသမီးကြီး ဖြစ်လာမည့် ဒေါ်ဦးဇွန်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဒေါ်ဦးဇွန်းကို ၁၂၃၀ ပြည့်နှစ်၊ ဝါခေါင်လဆန်း ၅ ရက် သောကြာနေ့ (၁၈၆၈ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ) တွင် ရတနာပုံ နေပြည်တော်(မန္တလေးမြို့)၌ ဖွားမြင်သည်။ ထိုအချိန်၌ အောက်မြန်မာနိုင်ငံကို အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့တို့ သိမ်းပိုက်ပြီး ဖြစ်သည်။ အထက်မြန်မာနိုင်ငံကိုမူ မင်းတုန်းမင်းအုပ်စိုးဆဲဖြစ်သည်။ မဦးဇွန်း ၁၇ နှစ်သမီးအရွယ်သို့ ရောက်သောအခါတွင်မှ သီပေါမင်း ပါတော်မူခဲ့လေသည်။

မဦးဇွန်း၏ဖခင်မှာ ဦးအိ၊ မိခင်မှာ ဒေါ်မျှင် ဖြစ်လေသည်။ ဦးအိသည် အမရပူရမြို့ ရက်ကန်းစင်များမှ ပိုးထည်ချည်ထည်များကို အရောင်းအဝယ်ပြုသော ပိုးကုန်သည်ကြီးဖြစ်သည်။ ပစ္စည်းဥစ္စာ ကြွယ်ဝချမ်းသာသည်။ ရတနာပုံ နေပြည်တော်တွင် တင့်တယ်စွာ နေထိုင်နိုင်သည်။

မဦးဇွန်းသည် တစ်ဦးတည်းသော သမီးကလေးဖြစ်သည်။ ရုပ်ရည် ရူပကာလှပတင့်တယ်သည်။ စိတ်နေသဘောထား ဖြူစင်သည်။ မွန်မြတ်သည်။

မိခင်ဒေါ်မျှင်(ဝဲ)နှင့် မျိုရွယ်စဉ်ဘဝ မဦးဇွန်း(ယာ)

သူတော်ကောင်းမိဘများ၏ သွန်သင်ချက်အရ ဘာသာရေးကို အထူးကိုင်းရှိုင်းသည်။ ခုနစ်နှစ်သမီးအရွယ်ကပင် နေ့စဉ်ငါးပါးသီလကို စောင့်ထိန်းသည်။ ရှစ်ရက် သီတင်းလပြည့်၊ လကွယ်တို့၌ ရှစ်ပါးသီလကို အမြဲမပြတ် ဆောက်တည်သည်။ မိဘများကို မပြတ်လုပ်ကျွေးပြုစုသည်။

ငယ်ရွယ်စဉ်ကပင် ပွဲလမ်းသဘင် အပျော်အပါးတို့ကို မလိုက်စားခဲ့။ အဝတ်အစားကို ဂုဏ်တုဂုဏ်ပြိုင် ဝတ်စားဆင်ယင်ခြင်း မပြု။ ပစ္စည်းကြွယ်ဝချမ်းသာသော်လည်း စိန်ရွှေစသည်တို့ကို ဝတ်ဆင်ခြင်း မပြု။ မင်္ဂလာတရားတော်နှင့်အညီ မြိုးခြံသင့်သောအရာ၌ မြိုးခြံသည်။ ပေးလှူသင့်သောအရာ၌ ရက်ရောစွာပေးလှူသည်။ ထူးခြားသည်မှာ သံမဏိစိတ်ဓာတ်ရှိခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်စုံတစ်ရာကို ပြုမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းလိုက်လျှင် ထိုအရာကို မဖြစ်မနေပြုလုပ်တတ်ပေသည်။

မဦးဇွန်းသည် ငယ်စဉ်ကပင် မိဘလုပ်ငန်းကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးသည်။ အသက် ၁၆ နှစ်အရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ မိဘလုပ်ငန်းကို ဦးစီးဆောင်ပြု၍ပင် လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ပိုးထည်အရောင်းအဝယ်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အမြို့မြို့သို့ ရောက်ခဲ့သည်။ လူအမျိုးမျိုးနှင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် အိမ်ထောင်သားမွေးကား မပြုခဲ့။ အပျိုကြီးဘဝနှင့် အရိုးထုတ်နေထိုင်ခဲ့သည်။

မဦးဇွန်းသည် အသက် ၃၀ အရွယ်တွင် မန္တလေးမြို့ရှိ ပတ္တမြားဆရာတော်ဘုရားကြီးကို အုတ်ကျောင်းကြီးတစ်ဆောင် ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းသည်။ ထိုမှစ၍ 'ပတ္တမြားအုတ်ကျောင်းအမ ဒေါ်ဦးဇွန်း' ဟူ၍ ထင်ရှားခဲ့သည်။

မိဘနှစ်ပါး ကွယ်လွန်သောအခါ အမွေအနှစ်အားလုံးကို ဒေါ်ဦးဇွန်းရလိုက်သည်။ ယင်းတို့မှာ နေထိုင်သောတိုက်အိမ်၊ ငွေသားတစ်သိန်းခွဲ၊ လယ်ယာမြေ စသည်တို့ ဖြစ်သည်။ ဒေါ်ဦးဇွန်းသည် မိဘနှစ်ပါးရှိစဉ်ကပင် ပိုးကုန်သည် လုပ်ငန်းကို ဦးစီးလုပ်ကိုင်ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ မိဘနှစ်ပါးမရှိသော်လည်း လုပ်ငန်းအတွက် အခက်အခဲမရှိ။ အောင်မြင်စွာ ဆက်လက်လုပ်ကိုင်နိုင်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် စီးပွားဥစ္စာတို့မှာ ဆုတ်ယုတ်မသွား၊ တိုးတက်၍ပင် လာခဲ့ပေသည်။ သို့ရာတွင် ဒေါ်ဦးဇွန်းသည် စည်းစိမ်ဥစ္စာများ၌ မပျော်ပိုက်၊ စိတ်ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ခြင်း မရှိလှ။ ကွယ်လွန်သူ မိဘနှစ်ပါးကိုသာ သတိတရဖြစ်နေရှာလေသည်။

သီလရှင်ဘဝကို ခံယူသော ဘွားဦးဖွန်း

သို့ဖြင့် စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဖြစ်စေရန် ရန်ကုန်သို့ ဆင်းလာသည်။
 ထိုစဉ် ခရစ်ယာန်သီလရှင်များ၏ လူအိုရုံကို ကြည့်မိရာမှ ဗုဒ္ဓဘာသာလူအိုရုံ
 တည်ထောင်ရန် သန္နိဋ္ဌာန်ချမှတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒေါ်ဦးစွန်းသည် မန္တလေးမြို့သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ လူအိုရုံ
 ဖွင့်လှစ်ရေးကိစ္စကို စတင်အကောင်အထည်ဖော်သည်။ ရှေးဦးစွာ မင်းကွန်းရွာရှိ

မင်းကွန်းစေတီကြီးနှင့် မင်းကွန်းခေါင်းလောင်းကြီးအနီး အေးချမ်းသာယာ လှသော မြေနေရာတွင် ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်း သုံးကျောင်းဆောက်သည်။ ထို့နောက် အဘိုးအိုတစ်ဦးနှင့် အဘွားအို နှစ်ဦး၊ ပေါင်း သုံးဦးကို ထားရှိသည်။ သူတို့မှာ အသက် ၉၅ နှစ်အရွယ်ရှိ ဘိုးဆင့်၊ အသက် ၉၀ နှစ်အရွယ်ရှိ ဘွားစိုး၊ အသက် ၈၅ နှစ် အရွယ်ရှိ ဘွားမယ်တို့ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့သုံးဦးကို ဒေါ်ဦးဇွန်း ကိုယ်တိုင် အဖော်မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ အကူအညီဖြင့် ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက် ပြုစုသည်။ ၁၂၇၈ ခုမှ စတင်လုပ်ဆောင်ရာ ၁၂၈၀ ပြည့်နှစ်တွင် ဘိုးဘွား ၂၀ အထိ တိုးချဲ့လက်ခံထားရှိနိုင်ခဲ့သည်။ ထို နှစ်နှစ်အတွင်း ကုန်ကျစရိတ် အဝဝကို ဒေါ်ဦးဇွန်းတစ်ဦးတည်းကပင် ကျခံပေသည်။

ထို့နောက် ဒေါ်ဦးဇွန်း၏လုပ်ငန်းကို အားပေးကူညီမည့် ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦး ပေါ်လာသည်။ ဦးဘဂျမ်းနှင့် ဘီအိုင်အေဦးမောင်ကြီးတို့ ဖြစ်သည်။ မင်းကွန်း လူအိုရုံလုပ်ငန်းကို ကျယ်ပြန့်စွာ လုပ်ဆောင်နိုင်ရန် သူတို့ စေတနာရှင်သုံးဦး ပေါင်းလျက် 'လူအိုရုံအသင်း' တည်ထောင်သည်။ ရန်ပုံငွေဖွင့်သည်။ တည် ထောင်စဉ် အားပေးမည့်သူနည်းလှသည်။ ရှစ်နှစ်အတွင်း ရန်ပုံငွေ ရှစ်ထောင် သာ ရသည်။

သို့ရာတွင် မွန်မြတ်သောလုပ်ငန်းကို တိုင်းပြည်က တစ်စတစ်စ သဘော ပေါက်နားလည်လာသည်။ မကြာမြင့်မီမှာပင် ရန်ပုံငွေ ရှစ်ထောင်မှ လေးသိန်း အထိ တိုးတက်ရရှိလာသည်။ မင်းကွန်းလူအိုရုံကို ဘိုးဘွား ၂၅၀ အထိ လက်ခံ နိုင်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့သည်။ ခေတ်မီရေလျှောင်ကန်၊ မီးဖို၊ ဓမ္မာရုံ စသည် တို့ထားရှိ၍လည်း လူအိုရုံလုပ်ငန်းကို စနစ်တကျ တိုးတက်ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ သည်။ လူအိုရုံပိုင် မော်တော်တစ်စီးပင် ထားနိုင်ကာ မန္တလေးဆိပ်ကမ်းမှ မင်းကွန်းလူအိုရုံသို့ သွားလိုသူများအား အခမဲ့နိဗ္ဗာန်ကူးတို့ပင် ပို့နိုင်ခဲ့လေ သည်။

မင်းကွန်းလူအိုရုံ တိုးတက်အောင်မြင်လာသောအခါ ဒေါ်ဦးဇွန်းသည် တခြားမြို့များတွင် လူအိုရုံများ တည်ထောင်နိုင်ရန် ကြိုးပမ်းပြန်သည်။ ဒေါ်ဦးဇွန်းသည် မိမိငွေဖြင့်ပင် မတည်ကာ ၁၂၈၉ ခုနှစ်တွင် သထုံ မြသပိတ် တောင်ခြေ၌ လည်းကောင်း၊ ၁၂၉၀ ပြည့်နှစ်တွင် ပေါင်းတည်၌လည်းကောင်း၊ ၁၂၉၅ ခုတွင် ရန်ကုန်မြို့၊ နှင်းဆီကုန်း၌လည်းကောင်း၊ ၁၂၉၉ ခုတွင် ပခုက္ကူ မြို့၌လည်းကောင်း လူအိုရုံများ တိုးချဲ့တည်ထောင်ခဲ့လေသည်။ ထို့နောက် မိမိ၌

ရှိရှိသမျှသော ပစ္စည်းအားလုံး စုစုပေါင်းနှစ်သိန်းဖိုးခန့်ကိုလည်း လူအိုရုံများသို့ ရက်ရောစွာ လှူဒါန်းလိုက်လေသည်။

လူအိုရုံလုပ်ငန်းကို ကိုယ်ဖိရင်ဖိ ဆောင်ရွက်နေရာမှ အသက် ၆၀ အရွယ်သို့ ရောက်လာသောအခါ ဒေါ်ဦးဇွန်းသည် ပေါင်းတည်မြို့ လူအိုရုံ၌ သီလရှင်ဘဝသို့ ကူးပြောင်းလိုက်သည်။ (ဘွဲ့မှာ ဘွားသုမာလာဖြစ်သည်။) သီလရှင်ဘဝသို့ ကူးပြောင်းသော်လည်း လူအိုရုံလုပ်ငန်းကိုမူ ဆက်လက် ဆောင်ရွက်မြဲ ဆောင်ရွက်သည်။

ဒေါ်ဦးဇွန်း၏ ကိုယ်ကျိုးစွန့်သော တိုင်းကျိုးပြည်ကျိုးဆောင်လုပ်ငန်းကို ထိုခေတ် အင်္ဂလိပ်အစိုးရသည် လျစ်လျူရှု၍ မနေနိုင်။ အသိအမှတ်ပြုသည့် အနေဖြင့် တီပီအက်(စ်) ခေါ် တိုင်းကျိုးပြည်ကျိုးဆောင် ဘွဲ့ကို ချီးမြှင့်လေသည်။ မြန်မာနိုင်ငံအနှံ့အပြား မီးရထား၊ မီးသင်္ဘောတို့ဖြင့် ပထမတန်းမှ အခမဲ့စီးနင်း သွားလာနိုင်ခွင့်ကိုလည်း ပေးထားပေသည်။

ဒေါ်ဦးဇွန်း

အလင်းသစ်စာပေ

သည်အတွင်း မြန်မာနိုင်ငံသို့ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မီးကြီး ကူးစက်ပြန့်ပွားလာသည်။ စစ်မီးသည် တခြားသော လုပ်ငန်းများနှင့်အတူ ဒေါ်ဦးဇွန်း၏ လူအိုရုံလုပ်ငန်းကိုလည်း ဖျက်ဆီးလိုက်လေသည်။ စစ်ဒဏ်ကို တခြားလူအိုရုံများထက် နှင်းဆီကုန်းလူအိုရုံက ပို၍ခံရသည်။

ရန်ကုန်မြို့ကို ဂျပန်က ဝံ့ကြီးပြီးနောက် အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်က မြို့သူမြို့သားအားလုံးအား ၂၈-၂-၄၂ နေ့ကို နောက်ဆုံးထား၍ မြို့မှထွက်ခွာသွားကြရန် အမိန့်ပေးသည်။ (ဤသို့ အမိန့်ပေးပြီးနောက် ၆-၃-၄၂ နေ့တွင် ရန်ကုန်မြို့ကို အနံ့အပြား မီးရှို့ဖျက်ဆီးသည်) သည်တွင် နှင်းဆီကုန်းလူအိုရုံမှ အဘိုးအဘွားများကို ဒေါ်ဦးဇွန်းကိုယ်တိုင် ကြပ်မတ်လျက် ၁၁-၂-၄၂ နေ့တွင် မင်းကွန်းလူအိုရုံသို့ ပြောင်းရွှေ့ပေးခဲ့သည်။ (မင်းကွန်းလူအိုရုံသည် နှင်းဆီကုန်းလူအိုရုံကဲ့သို့ စစ်ဒဏ်ကို ပြင်းထန်စွာမခံရ။ သို့သော် အထိုက်အလျောက် ကား ခံခဲ့ရသည်။ ဂျပန်တပ်များသည် မင်းကွန်းလူအိုရုံပိုင် မော်တော်ကို သိမ်းပိုက်ခဲ့သည်။ မင်းကွန်းလူအိုရုံပိုင် လျှပ်စစ်ဓာတ်မီးစက်ကို သိမ်းပိုက်ခဲ့သည်။ ထို့ပြင် လူအိုရုံအဆောက်အအုံတချို့ကို ဖျက်ဆီးခဲ့သည်။)

နှင်းဆီကုန်းလူအိုရုံမှ အဘိုးအဘွားများကို ဒေါ်ဦးဇွန်းကိုယ်တိုင် မင်းကွန်းသို့ ခေါ်ဆောင်ပြောင်းရွှေ့ပေးရာတွင် တချို့သာ လိုက်ပါကြသည်။ တချို့က မင်းကွန်းသို့ မလိုက်လိုဟုဆိုကာ ရန်ကုန်၌ ဇွတ်အတင်း နေရစ်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့သည် တစ်နှစ်ကျော်ခန့် စောင့်ရှောက်သူမရှိ၊ ဖရိုဖရဲတကွ တပြားစီ ဖြစ်နေကြသည်။ ဒေါ်ဦးဇွန်းခမျာ သူတို့အတွက် မည်သို့မျှ မဆောင်ရွက်နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ဤတွင် ၁၉၄၃ ခုနှစ်၌ ရန်ကုန်ရှိ စိတ်ထား မွန်မြတ်သူ မြန်မာ့အလင်းဦးတင် ဦးဆောင်သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်စုက စုပေါင်း၍ 'နှင်းဆီကုန်း ဘိုးဘွားစောင့်ရှောက်ရေးအဖွဲ့' ကို ဖွဲ့စည်းလိုက်သည်။ စောင့်ရှောက်သူ ကင်းမဲ့နေရှာသော ဘိုးဘွားများကို ပြန်လည်စည်းရုံးကာ ပြုစု စောင့်ရှောက်ကြသည်။ ဒေါ်ဦးဇွန်း၏ လက်ငုတ်ကို ဆက်လက် လုပ်ဆောင်ကြသည်။ ယင်းသို့လုပ်ဆောင်သည်ကိုလည်း မင်းကွန်းရှိ ဒေါ်ဦးဇွန်းထံ စာရေး၍ သတင်းကောင်းပေးပို့ကြသည်။

ထိုအခါ ဒေါ်ဦးဇွန်းက ၂၈-၅-၄၃ နေ့စွဲဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစာပြန်ကြားခဲ့သည်။ စာထဲတွင် -

လူအိုရုံကြီးကို တာရှည်ကောင်းဖို့ မျှော်လင့်၍ စောင့်ရှောက်ရေးအဖွဲ့ဟု တည်ထောင်ထူထောင်တော်မူကြသောကြောင့် နာယက ဆရာတော်မှစ၍ အဖွဲ့ဝင်လူကြီးများအားလုံး ကြံတိုင်းအောင်ကြပါစေ။ ကပ်သုံးပါးကျော်လွှား နိုင်ပါစေဟု မေတ္တာပို့ပါ၏။ ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဦးတင်ထံက စာကိုရရှိသည်မှာ ရွှေထုပ် ငွေထုပ်ကို ရရှိသည်ထက် များစွာ အဖိုးထိုက်တန်လှပါပေသည်။ လူအိုများ အကျိုးကို ဟန်ဆောင်၍ လောဘ အတ္တဟိတသမားများ တွေ့ရှိထင်မြင်ပါလျှင် နှိမ်နင်းဖယ်ရှားနိုင်ပါစေဟု ဆုတောင်းပါ၏ ဟူ၍ ရေးသားထားပေသည်။

ထိုအချိန်၌ ဒေါ်ဦးဇွန်းသည် ဇရာထောင်းနေပြီ။ ကျန်းမာရေးလည်း ချို့တဲ့နေပြီ။ ထို့ကြောင့် ၂၅-၁၀-၄၃ နေ့စွဲဖြင့် အဖွဲ့သို့ ရေးသားပေးပို့သော စာ၌ ဤသို့ ထည့်သွင်းမှာကြားရှာသည်။

အဘွားလည်း အသက်အရွယ်ကြီးပါပြီ။ ကောင်းကောင်းလည်း မကျန်းမာသဖြင့် မောင်တို့ပဲ ဒီလုပ်ငန်းကို ဆက်လက် တာဝန်ယူကြပါ။ အဘွားတော့ မတတ်နိုင်တော့ပါ။

သည်စာသည် ဒေါ်ဦးဇွန်း၏ နောက်ဆုံးစာပင် ဖြစ်သည်။ သည်စာ ရေးပြီးနောက် တစ်နှစ်ခန့်အကြာတွင် ဒေါ်ဦးဇွန်း ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်သွား ရှာလေသည်။

ဒေါ်ဦးဇွန်းခေါ် ဘွားဦးဇွန်းသည် မွန်မြတ်လှသည့် လုပ်ငန်းကြီးကို ကိုယ်ကျိုးစွန့်ကာ ထူးချွန်စွာဆောင်ရွက်သွားသူ၊ ဘဝကိုတန်ဖိုးရှိစွာ အသုံးချနေ ထိုင်သွားသူ စံပြပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်ပင် ဖြစ်သည်။ ဒေါ်ဦးဇွန်း ကွယ်လွန် သောနေ့သည် ၁၁-၅-၄၄ နေ့ဖြစ်သည်။ စစ်ကာလအတွင်းဖြစ်သည်။ ကွယ် လွန်ချိန်၌ အသက် ၇၆ နှစ်အရွယ်ရှိသည်။ သူမြတ်နိုးခင်တွယ်လှသည့် မင်းကွန်း လူအိုရုံမှာပင် ကွယ်လွန်ရှာသည်။ သူ၏ ကြေးရုပ်ကိုထုလုပ်၍ မင်းကွန်းလူအိုရုံ တွင် ထားရှိသည်ကို တွေ့နိုင်သည်။

ဒေါ်ဦးဇွန်း ကွယ်လွန်သော်လည်း သူ၏လုပ်ငန်းကား မကွယ်ခဲ့။ တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် တိုးတက် ကျယ်ပြန့်၍ပင် လာခဲ့ပေသည်။ ဒေါ်ဦးဇွန်း၏ အုတ်မြစ်ချပေးခဲ့မှုကြောင့် ယနေ့ မြန်မာနိုင်ငံရှိ မြို့များစွာတွင် လူအိုရုံခေါ် ဘိုးဘွားရိပ်သာများသည် တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပေါ်ပေါက်နေပြီး ဒေါ်ဦးဇွန်း အုတ်မြစ်ချခဲ့သော လုပ်ငန်းကို ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ၊ အသင်းအဖွဲ့များသာမက နိုင်ငံ အစိုးရကပါ အလေးအမြတ်ထား၍ ဆောင်ရွက်နေလေပြီ။

ဘွားဦးဖွန်း

မင်းကွန်းမြို့ဆီ၊ ငါရောက်လည်စဉ်
မြေတွင်လျောင်းကာ၊ ကြွေခွဲရှာလည်း
နာမ ထင်ရှား၊ ချစ်သောအဘွား၏
ကြီးမားအစု၊ မြတ်ကောင်းမှုကို
သာဓုကြိမ်ကြိမ် ခေါ်မိ၏။

အဘွားဦးဖွန်း၊ တစ်မိထွန်းတည့်
ပြည့်ရွန်းမေတ္တာ၊ စေတနာလျှင်
ကြည်သာဝင်းပ၊ စန်းငွေလသို့
ချမ်းမြပါပေ သည်တကား။

ဘွားဖွန်းကောင်းမှု၊ တည်ထားပြုသား
ဘိုးဘွားရိပ်သာ၊ မင်းကွန်းမှာဝယ်
စည်သာဖွံ့ဖြိုး၊ ဆထက်တိုး၍
အဘိုးအဘွား၊ သူအိုများတို့
အားထားမှီခို၊ ချမ်းမြေ့ကြည်သော်
ငါသည်မြင်၍၊ စိတ်ချမ်းမြေ့သည်
ရေတွေ့ပန်းသို့ လန်းတော့၏။

မြတ်လေးမဂ္ဂဇင်း

(၁-၂-၈၈)

မေ့မရနိုင်သူ

မူလက ဒေါက်တာဂရင်းဖဲသည် ဆေးတက္ကသိုလ်မှ ဆေးပညာဘွဲ့ရပြီး နောက် လန်ဒန်မြို့ကြီးသို့ တက်ကာ ဆေးကုသနေသူဖြစ်သည်။ သူသည် ဆေးကုလည်း ကောင်းသည်။ စိတ်ကောင်း၊ စေတနာကောင်းလည်း ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့လုပ်ငန်းမှာ အထူးအောင်မြင်သည်။ အောင်မြင်သည်နှင့်အမျှ ဝင်ငွေလည်း ကောင်းသည်။ တိုးတက်ကြီးပွားရန် အခွင့်အလမ်းများလည်း ပွင့်လင်းလျက်ရှိသည်။ သူ့အဖို့ အနာဂတ်ခရီးမှာ အစစအရာရာ ဖြောင့်ဖြူး သာယာနေပေသည်။

သည်လိုရှိစဉ် သူသည် နွေရာသီနေ့တစ်နေ့တွင် အလုပ်မှ ခေတ္တအနား ယူလိုက်သည်။ လားဗရာဒေါနယ်ရှိ တံငါရွာသို့ အပန်းဖြေခရီးထွက်ကာ သွားရောက်လည်ပတ်လေသည်။

လားဗရာဒေါနယ်သည် မြောက်အမေရိကတိုက်၏ အရှေ့မြောက် ဘက်အစွန်းတွင် တည်ရှိသည်။ ကနေဒါနိုင်ငံတွင် ဖွဲ့စည်းပါဝင်သော နယူးဖောင်လန်ပြည်နယ်တွင် တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ပါဝင်သည့် နယ်တစ်နယ် ဖြစ်သည်။ ယင်းသည် စိန်လောရင့်ပင်လယ်ကွေ့ရှိ ဗဲလအိုင်ရေလက်ကြားမှ သည် မြောက်ဘက် ဟဒ်ဆင်ရေလက်ကြားအထိ ကျယ်ပြန့်သည်။

ထိုဒေသရှိလူတို့သည် များသောအားဖြင့် တံငါအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ကာ အသက်မွေးနေထိုင်ကြသည်။ ထိုအရပ်ဒေသသည် အလွန်လည်း ခေါင်သည်။ ရာသီဥတုလည်း အလွန်ဆိုးသည်။ အလွန်အေးကာ တစ်နှစ်လျှင် ကိုးလတိုင် နှင်းများ ဖုံးလွှမ်းလျက် ရေခဲနေတတ်သည်။ ထိုဒေသရှိ ကမ်းရိုးတန်း တစ်လျှောက်တွင် ရေခဲစိုင်မျောများ ပေါ်လောမျောနေတတ်သည်။ ထိုအရပ်တွင် အသီးအနှံများ အလွန်ရှားပါးသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုအရပ်ရှိ တံငါများသည်

ဒေါက်တာ ဂရင်းဖဲ

မိမိတို့၏ နွားများကို မြက်နှင့်ကောက်ရိုးတို့ မကျွေးနိုင်။ ဆားနယ်ထားသော ငါးများနှင့် ဝေလငါး၏ အမြီးကိုသာ ကျွေးကြရသည်။

ဒေါက်တာ ဂရင်းဖဲ အလည်ရောက်သွားသော အချိန်တွင် ထိုအရပ် ဒေသရှိ ရွာများ၌ တံငါသည် သုံးသောင်းနေထိုင်သည်။ သို့ရာတွင် အံ့ဩဖွယ် ကောင်းသည်ကား ထိုတံငါသည်များကို ဆေးဝါးကုသပေးရန် ဆရာဝန်ဆို၍ တစ်ယောက်မျှ မရှိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဒေါက်တာ ဂရင်းဖဲသည် ထိုနေရာဒေသ၌ လည်ပတ်နေထိုင်စဉ် တံငါသည်များကို တတ်စွမ်းသမျှ ဆေးဝါးကုသပေးခဲ့ သည်။ ထို့နောက် လန်ဒန်မြို့သို့ ပြန်လာသည်။ ထည်ဝါ ခန့်ညားလှသော လန်ဒန်မြို့ကြီးသူ၊ မြို့ကြီးသားများကို ပြန်လည် ဆေးဝါးကုသပေးသည်။

သည်လို ကုသပေးစဉ် သူသည် ဆေးဝါးကုသပေးမည့်သူ လုံးဝမရှိရာ သော လားဗရာဒေါနယ်မှ တံငါသည်များကို မြင်ယောင်နေသည်။ သူတို့၏ အသံကို ကြားယောင်နေသည်။ သို့ဖြင့် သူသည် လန်ဒန်မြို့ကြီးကိုလည်း ကောင်း၊ သူ၏ တိုးတက်ကြီးပွားမှုအဝဝကို လည်းကောင်း စွန့်လွှတ်လိုက်သည်။ လားဗရာဒေါ နယ်သို့ စွန့်စားသွားရောက်နေထိုင်ကာ ရောဂါအမျိုးမျိုး၊ ဒဏ်ရာ

အနာတရ အမျိုးမျိုးရရှာသော တံငါသည်များကို အစွမ်းကုန် ဆေးဝါးကုသ ပေးလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် သူသည် အသက် ၂၇ နှစ်အရွယ်မျှသာ ရှိပေသည်။

သူသည် ထိုဒေသသို့ သွားရောက်နေထိုင်ကာ ဆေးဝါးကုသပေးရာတွင် ဆိုးရွားလှသော ရာသီဥတုကိုရင်ဆိုင်ရင်း ကြီးမားလှသည့် အခက်အခဲပေါင်း များစွာကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ရ၏။ တစ်နေ့တွင် အဘွားအိုတစ်ဦးသည် ရေခဲတောင်ပေါ်မှ လိမ့်ကျကာ ခြေကျိုးသွားသည်။ အနာမှာ အဆိပ်ဖြစ်သွားသဖြင့် ခြေတစ်ဖက်ကို ဖြတ်ပစ်မှသာ အသက်ရှင်နိုင်မည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် အဘွားအို၏ ခြေကို ဖြတ်ရန် မေ့ဆေးပေးမည်ပြုသည်။

ထိုအခါ အဘွားအိုက မေ့ဆေးပေးမခံ။ သူသည် ထာဝရဘု ရား သခင်ကို အသည်းနှင့်အောင် ယုံကြည်သူဖြစ်ကြောင်း၊ ဘုရားသခင်၏ အလို တော်ကျအတိုင်း သူသည် ဝေဒနာကို ခံရခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဝေဒနာကို ကြိတ်မှိတ်ခံမည်၊ မေ့ဆေးပေးမခံဘဲ ခြေထောက်ကို အဖြတ်ခံမည်ဖြစ်ကြောင်း ရဲရင့်ပြတ်သားစွာ ပြောဆိုသည်။

ဒေါက်တာ ဂရင်းဖဲက အမျိုးမျိုးဖျောင်းဖျပြောသော်လည်း မရပေ။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည် အဘွားအို၏ သားငါးယောက်အား အဘွားအို မလှုပ် မရှားနိုင်အောင် ဝိုင်းဝန်းချုပ်ကိုင်စေပြီး မေ့ဆေးမပေးဘဲ အဘွားအို၏ ခြေထောက်ကို ဖြတ်လိုက်ရပေသည်။

ထိုဒေသရှိ တံငါများသည် ဆင်းရဲသည်နှင့်အမျှ ခရစ်ယာန်အယူဝါဒ ကိုလည်း အထူးယုံကြည်ကြသည်။ အယူလည်း သီးကြသည်။

တစ်နေ့တွင် ဒေါက်တာ ဂရင်းဖဲသည် ရွာကလေးတစ်ရွာသို့ သွား ရောက်ဆေးကုသရသည်။ သူ ရောက်ရှိသွားချိန်တွင် ရွာသူ ရွာသားများမှာ စားရမဲ့ သောက်ရမဲ့ဖြစ်နေကြသည်။ သူတို့သည် ဂျုံကို ရေနင့်နယ်ကာ အစိမ်း လိုက် စားနေကြသည်။ သူတို့၌ ဝက်များရှိသော်လည်း သတ်၍မစားကြ။ တစ်နေ့တွင် ဝက်များသည် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွင်းသို့ ဝင်ကာ သမ္မာကျမ်း စာအုပ်ကို စားမျှိပ်စက်ကြသည်။

ဤတွင် သူတို့က ဝက်များ၏ ဝမ်းထဲ၌ ဘုရားသခင် ရောက်နေပြီ ဟူ၍ခံယူကာ ဝက်များကို သတ်မစားဘဲ အစာငတ်ခံနေခြင်းဖြစ်သည်။ သည်မျှ အယူသီး၍ သနားဖွယ်ကောင်းသူများကို သူသည် အစွမ်းကုန် ဆေးဝါးကုသ

ပေးခဲ့သည်။ အစွမ်းကုန် ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးခဲ့သည်။ ထိုဒေသနေတို့၏ ဘဝ၊ ထိုဒေသနေတို့၏ ဒုက္ခကို ကမ္ဘာက သိအောင်ပြုပေး၍ အလှူခံခဲ့သည်။ ရရှိသောငွေဖြင့် ဆေးရုံ၊ ကျောင်း စသည်တို့ ဆောက်လုပ်ပေးခဲ့သည်။

သူသည် ထိုအရပ်ဒေသတွင် လှည့်လည်သွားလာကာ ဆေးဝါးကုသပေးရာတွင် ဘေးရန်အမျိုးမျိုးကိုလည်း ကြုံတွေ့ရသည်။ သင်္ဘောငယ်ဖြင့် ခရီးသွားရသော ရွာတချို့ကို သွားစဉ် ရေခဲပြင်များကြား၌ လေးကြိမ်တိုင် သင်္ဘောပျက်ခဲ့သည်။ ရေခဲပြင်များပေါ်တွင် အိပ်ကာ အအေးဒဏ်ကို သေလုနီးပါးခံခဲ့ရသည်။ မကြာခဏပင် အလွန်ခေါင်သော ရွာများသို့ သွားစဉ်လမ်းမှားကာ ဒုက္ခအမျိုးမျိုး ကြုံတွေ့ရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အစာမရှိသဖြင့် ဖျံရေဖြင့် ချုပ်ထားသည့် သူ၏ ဖိနပ်မှ သားရေများကိုခွာ၍ စားခဲ့ရသည်။

တစ်နေ့တွင် မိုင် ၆၀ ခန့်ဝေးသော အရပ်တွင် နေထိုင်သော အရေးပေါ်လူနာတစ်ယောက်ထံ သူသွားရသည်။ ထိုလူနာမှာ အမြန်ခွဲစိတ်ပေးမှ ဖြစ်မည်။ သို့မဟုတ်က အသက်ရှင်နိုင်မည်မဟုတ်။ သို့ဖြင့် သူသည် စွပ်ဖားလှည်းတွင် ခွေးသုံးကောင်တပ်ဆင်ကာ ရေခဲပြင်တစ်လျှောက် နှင်းတောထဲတွင် ခရီးပြင်းနှင်သည်။ လူနာထံသို့ လျင်မြန်စွာရောက်ရှိရန် ရိုးရိုးလမ်းမှမသွား၊ ဖြတ်လမ်းမှ သွားသည်။ ထိုအခါ ရေစိုင်ခဲမျောတစ်ခုကို ဖြတ်သန်းသွားရသည်။

ဒေါက်တာဂရင်းဖဲ၏ စွပ်ဖားလှည်းတွင် အသုံးပြုသော ခွေးများ

ဒေါက်တာ ဂရင်းဖဲ အထိမ်းအမှတ် တံဆိပ်ခေါင်း

ထိုစဉ် ရုတ်တရက် လေပြင်းကျလာသည်။ ရေစိုင်ခဲမျောသည် ကမ်းတွင် ကပ်နေရာမှ ပင်လယ်ဘက်ဆီသို့ မျောသွားသည်။ ကမ်းသို့ ရောက်ရန် ခွေးများသည် စွပ်ဖားလှည်းကို အစွမ်းကုန် ပြေးဆွဲကြသည်။ မရ။ သူတို့အားလုံးပင် ရေထဲသို့ ထိုးကျသွားသည်။ ဤတွင် သူသည် ဓားကိုထုတ်ကာ ခွေးများတွင် တပ်ဆင်ထားသော ကြိုးများကို ဖြတ်တောက်ပေးရသည်။ ထို့နောက် ခွေးများနှင့်အတူ သူသည် ရေကူးကာ အနီးဆုံးဖြစ်သည့် ရေစိုင်ခဲမျောထံသို့ပင် ပြန်သွားရသည်။ ထိုရေစိုင်ခဲမျောကို ဖက်တွယ်ကာ ရေခဲပြင်ပေါ်သို့ ပြန်တက်ကြရသည်။

ရေစိုင်ခဲမျောပေါ်သို့ကား ရောက်ပါပြီ။ သို့ရာတွင် သူ၏ အဝတ်အစားတို့မှာ ရေစိုကာ တစ်ကိုယ်လုံး ခိုက်ခိုက်တုန်နေသည်။ ထိုစဉ် လေအေးကလည်း တဟူးဟူးတိုက်နေသည်။ အအေးဒဏ်ကြောင့် သူသည် သေအံ့ဆဲဆဲဖြစ်နေပြီ။ နောက်ဆုံးတွင် မတတ်နိုင်တော့။ သူသည် ခွေးသုံးကောင်ကို ဓားဖြင့်ထိုးသတ်ကာ ခွေးသေများဖြင့် လေကို ကာကွယ်ထားရသည်။ ခွေးရေများကိုခွာကာ စောင်အဖြစ် ခြံရသည်။ တစ်ညလုံး ရေခဲပြင်ပေါ်တွင် အိပ်နေရသည်။

နံနက်လင်းသောအခါ သူသည် ခွေးများ၏အရိုးများကို တိုင်သဖွယ်ဖြစ်အောင် ဆက်သည်။ ထို့နောက် ရှုပ်အကျီကို ထိုအရိုးတိုင်ထိပ်တွင် ချည်

နှောင်ကာ ငှေ့ယမ်းသည်။ ကယ်မည့်သူကို ရမ်း၍ မှန်းဆခေါ်ရသည်။ ခေါ်သာ ခေါ်ရသည်။ မျှော်လင့်ချက်ကားမရှိ။ သူ့သေရတော့မည်။ သို့ရာတွင် မမျှော်လင့်ဘဲ လှေတစ်စင်း ပေါ်လာသည်။ သူ့ကို ကယ်တင်သွားလေသည်။

ဒေါက်တာ ဂရင်းဖဲသည် ၄၂ နှစ်ကြာမျှ ဒုက္ခအမျိုးမျိုးခံကာ သည်ဒေသတွင် နေထိုင်ခဲ့သည်။ တကယ်အကူအညီလိုသည့် ဆင်းရဲသားတံငါများကို ကူညီခဲ့သည်။ ဆေးဝါးများ ကုသပေးခဲ့သည်။ သူ၏ ကိုယ်ကျိုးမဖက် စွမ်းဆောင်မှုတို့ကို လေးစားမြတ်နိုးသဖြင့် အင်္ဂလန်ဂျော့ဘုရင်က သူ့ကို ဆာဘွဲ့ချီးမြှင့်ခဲ့သည်။ ကမ္ဘာကလည်း လေးစားမြတ်နိုးဖွယ် အကောင်းဆုံးသော ဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦးအဖြစ် မှတ်တမ်းတင်ခဲ့သည်။

ဒေါက်တာ ဂရင်းဖဲ၏ အမည်အပြည့်အစုံမှာ ဒေါက်တာ ဝီလ်ဖရက် သော်မဆင်ဂရင်းဖဲ (Dr. Wilfred Thomason Grenfell) ဖြစ်သည်။ သူသည် ၁၈၆၅ ခုတွင် ဖွားမြင်၍ ၁၉၄၀ ပြည့်နှစ်၊ အသက် ၇၅ နှစ်အရွယ်တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။

သူ ကွယ်လွန်သောအခါ သူပိုင်ဥစ္စာငွေကြေးဟူ၍ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မကျန်ခဲ့ပေ။ သို့ရာတွင် လူသားတို့ကောင်းကျိုးကို ဆောင်ရွက်ခဲ့သည့် သူ့ကောင်းမှု အထူးကား ကြီးမားစွာကျန်ခဲ့သည်။ ကျန်ခဲ့ရုံမက မပျောက်မပျက် ထာဝရတည်ရှိနေပေသည်တကား။

မေတ္တာရှင်၊ သိပ္ပံပညာရှင်

ကျွန်တော်သည် ကမ္ဘာကျော်ပုဂ္ဂိုလ်ထူးအများကို သိကျွမ်းရန်ဝေးစွ၊
မြင်ပင်မမြင်စဖူး။ သို့ရာတွင် သူတို့အကြောင်းကို တစ်ဆင့်စကားကြားရ၍သော်
လည်းကောင်း၊ သူတို့ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ဖတ်ရှုရ၍သော်လည်းကောင်း လေးစား
မြတ်နိုးမဆုံး ရှိခဲ့သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များအထဲတွင် သိပ္ပံပညာရှင် ပိုလန်အမျိုးသမီး
မဒမ်ကျူးရီလည်း အပါအဝင်ဖြစ်သည်။

မဒမ်ကျူးရီသည် ငွေကြေးချမ်းသာမှုကို ဂရုမပြု၊ မိမိအသက်ကို ပဓာန
မထား၊ သိပ္ပံပညာဖြင့် လူသားတို့ကောင်းကျိုးကို ဆောင်ရွက်ခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်ထူး
ဖြစ်ပေသည်။

မဒမ်ကျူးရီ၏ အမည်အပြည့်အစုံမှာ မဒမ်မာရီကျူးရီဖြစ်သည်။
ငယ်စဉ်ကမူ မန်ယာဟု အမည်တွင်ခဲ့သည်။ သူမကို ၁၈၇၆ ခုနှစ်တွင် ပိုလန်နိုင်ငံ
၌ ဖွားမြင်သည်။ ထိုအချိန်မှာ မြန်မာနိုင်ငံတွင် မင်းတုန်းမင်း စိုးစံနေချိန်
ဖြစ်သည်။ ပိုလန်နိုင်ငံသည် ရုရှားဇာဘုရင်များ၏ကျွန်ဘဝတွင် ရောက်ရှိ
နေချိန်ဖြစ်သည်။

မန်ယာသည် ပညာထက်မြက်သည်။ အထူးသဖြင့် သိပ္ပံပညာကို
စိတ်ဝင်စားသည်။ သို့ရာတွင် ထိုစဉ်က သူ့ကျွန်ဘဝတွင် ရောက်ရှိနေသော
ပိုလန်နိုင်ငံတွင် တက္ကသိုလ်သို့ အမျိုးသမီးများ တက်ရောက်ပညာဆည်းပူးခွင့်
မရှိပေ။

ထို့ကြောင့် ပညာလိုလားသော မန်ယာနှင့် သူ့အစ်မ ဘရွန်ယာတို့သည်
ပြင်သစ်နိုင်ငံ ပဲရစ်မြို့သို့ သွားရောက်ပညာဆည်းပူးလိုသော ဆန္ဒများ
တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် မိဘများမှာ ကြွယ်ဝသူများမဟုတ်။
သမီးများကို ပြင်သစ်သို့ ပညာသင်ပို့လောက်အောင် ငွေကြေးမတတ်နိုင်ကြ။

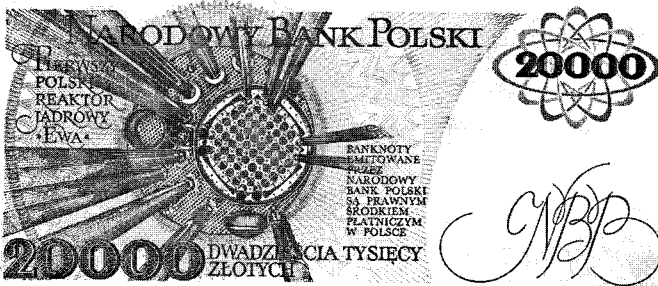
သည်တွင် မန်ယာက ကလေးထိန်းအလုပ်ကို ဝင်လုပ်သည်။ ရရှိသော ဝင်ငွေဖြင့် အစ်မဖြစ်သူ ဘရွန်ယာအား ဆေးပညာသင်ယူစေသည်။ ခြောက်နှစ်ခန့်ကြာ၍ ဘရွန်ယာ ဆရာဝန်ဖြစ်လာသောအခါ ညီမ မန်ယာအတွက် ပညာသင်စရိတ် တစ်လှည့်ထောက်ပံ့သည်။

သို့ဖြင့် ၁၈၉၁ ခုနှစ် အသက် ၂၄ နှစ်အရွယ်တွင် မန်ယာသည် ပညာ ဆည်းပူးရန် ပဲရစ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ပဲရစ်မြို့ရှိ ကမ္ဘာကျော် ဆော်ဘွန်း တက္ကသိုလ်တွင် တက်ရောက်ပညာဆည်းပူးသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ သူမ၏ အမည်သည် ပြင်သစ်အသွင်ဖြင့် 'မာရီယာ' ဟူ၍ တွင်ခဲ့ပေသည်။

မာရီယာအဖို့ အထက်တန်းကျောင်းတွင် သိပ္ပံပညာကို မသင်ကြားခဲ့ရ။ ထို့ကြောင့် တက္ကသိုလ်တွင် သိပ္ပံပညာရပ်အားလုံးကို သင်ယူရသည်။ အလွန်

မဒမ်ကျူရီနှင့် ခင်ပွန်း ပီရဲကျူရီ

မာန်ကျူရီနှင့် ပီရဲကျူရီကို ဂုဏ်ပြုထုတ်ဝေသော ငွေဝတ္ထု (အရှေ့)

ပင်ပန်း ခက်ခဲလှသည်။ ထို့ပြင် ဘာသာရပ်အားလုံးကို ပြင်သစ်ဘာသာစကား ဖြင့် ပို့ချရာ ပြင်သစ်ဘာသာစကား မကျွမ်းကျင်သော မာရီယာအဖို့ သဘောပေါက်နားလည်အောင် အစွမ်းကုန် လေ့လာသင်ယူရသည်။ ထိုမျှမက အစ်မက ကြိုးစား၍ ပညာသင်စရိတ်ထောက်ပံ့သော်လည်း ပဲရစ်တွင် နေထိုင်စားသောက်ရသည်မှာ စရိတ်စက ကြီးလေးလှသဖြင့် ငွေကြေးမလောက်မင ရှိရှာသည်။ သို့ရာတွင် သူမသည် အားမလျော့၊ မညည်းမညာ။ မဖြစ်ဖြစ်အောင် ကြိုးပမ်းနေထိုင် စားသောက်သည်။ ပညာကို အငမ်းမရ လေ့လာဆည်းပူးသည်။

သူမသည် အိမ်တစ်အိမ်၏ အပေါ်ဆုံးထပ်ရှိ မည်းမှောင်အေးမြလှသော အခန်းကျဉ်းကလေးတစ်ခုတွင် ငှားရမ်းနေထိုင်သည်။ အစာကို မဝတဝစားရသည်။ အဝတ်အဆင်ကို မလှမပဆင်ရသည်။ ထို့နောက် နံနက်စောစောတွင် ကျောင်းသို့သွားသည်။ ကျောင်းမှပြန်လျှင် ညဉ့်နက်သန်းခေါင်အထိ စာများကို လေ့လာကျက်မှတ်သည်။ သို့ဖြင့် အပြင်းအထန်ကြိုးစားခဲ့ရာ နှစ်နှစ်ခန့်

ကြာသောအခါ အတန်းထဲ၌ ရူပဗေဒဘာသာရပ်တွင် အထူးချွန်ဆုံးဖြစ်ခဲ့သည်။ စာမေးပွဲတွင် ထိုဘာသာရပ်၌ ပထမရခဲ့သည်။ နောက်တစ်နှစ်ကြာသောအခါ သင်္ချာဘာသာတွင် ဒုတိယရခဲ့ပြန်သည်။

ထိုခေတ်က တိုးတက်သည်ဆိုသော ပဲရစ်မြို့၌ပင် သိပ္ပံဘာသာကို အမျိုးသမီးများ လေ့လာသင်ကြားမှု အလွန်နည်းပါး၍ များသောအားဖြင့် အမျိုးသားများကသာ လေ့လာသင်ယူကြသည်။ ယခု မာရီယာက သိပ္ပံပညာကို စူးစူးစိုက်စိုက် လေ့လာရုံမက အမျိုးသားများထက်ပင် ထူးချွန်နေသည်။ အားလုံးကပင် အံ့ချီးမဆုံးရှိခဲ့ကြသည်။

မာရီယာသည် သိပ္ပံပညာကို အထူးအားသွန်လေ့လာ ဆည်းပူးနေစဉ် ဝါသနာတူ သိပ္ပံပညာရှင်တစ်ဦးနှင့် မေတ္တာမျှခဲ့သည်။ ထိုသူမှာ ပဲရီကျူရီ ဖြစ်သည်။ ပဲရစ်မြို့ရှိ မြူနီစီပယ်ကျောင်းမှ အထွေထွေ ရူပဗေဒပါမောက္ခ ဖြစ်သည်။

မာရီယာသည် သိပ္ပံဘွဲ့ကို ရပြီးသောအခါ ပဲရီကျူရီနှင့် လက်ထပ်လိုက်သည်။ ထိုမှစ၍ မဒမ်မာရီယာကျူရီဟု အမည်တွင်လာသည်။ သူတို့ဇနီးမောင်နှံသည် သိပ္ပံပညာရပ်များကို ဆွေးနွေးတိုင်ပင်လျက် သိပ္ပံဆိုင်ရာ သုတေသန လုပ်ငန်းများကို နှစ်ဦးပူးတွဲဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသည်။

ထိုအချိန်က သိပ္ပံပညာရှင်များသည် ရေဒီယိုသတ္တိကို စတင်တွေ့ရှိချိန် ဖြစ်သည်။ ၁၈၉၆ ခုနှစ်တွင် အမ်ဘတ္တရယ်ဆိုသူ သိပ္ပံပညာရှင်သည် အလွန်အလေးချိန်စီးသော ယူရေနီယမ်သတ္တုတွင် ရေဒီယိုသတ္တိရှိကြောင်း စူးစမ်းရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့သည်။ မဒမ်ကျူရီတို့ ဇနီးမောင်နှံသည် ထိုယူရေနီယမ်သတ္တုကို များစွာ စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။ ယူရေနီယမ်တွင်သာမက တခြားခြပ်စင်များတွင်လည်း ရေဒီယိုသတ္တိရှိမည်ဟု ယုံကြည်သဖြင့် စူးစမ်းရှာဖွေလိုကြသည်။

သို့ရာတွင် ထိုလုပ်ငန်းကိုလုပ်ကိုင်ရန် သူတို့တွင် ဓာတ်ခွဲခန်းမရှိ။ ဓာတ်ခွဲခန်းထားနိုင်လောက်အောင် ငွေကြေးမချမ်းသာ။ နောက်ဆုံးတွင် သူတို့ကို ကူညီသောအနေဖြင့် တက္ကသိုလ်က စတုရန်းဟောင်းတစ်ခုကို သုံးခွင့်ပြုလိုက်သည်။ ထိုအခန်းမှာ ကျဉ်းမြောင်းသည်။ မည်းမှောင်သည်။ စိုစွတ်အေးမြသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့ဇနီးမောင်နှံက ဂရုမပြု။ ဓာတ်ခွဲခန်းအတွက် အခန်းနေရာရသည်ကိုပင် ဝမ်းသာမဆုံးရှိနေကြသည်။ ထိုအခန်းမှာပင် သူတို့ စူးစမ်းရှာဖွေမှု အမျိုးမျိုးကို ပြုကြသည်။ ပဲရီကျူရီမှာ ဆရာအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်နေသဖြင့်

အချိန်ပိုင်းသာ လုပ်ကိုင်နိုင်သည်။ မာရီယာတစ်ဦးတည်းသာလျှင် အချိန်ပြည့် မနားမနေ လုပ်ဆောင်ရသည်။

သူတို့ဇနီးမောင်နှံ၏ စူးစမ်းရှာဖွေမှုအရ ဆိုဒီယမ်သတ္တုတွင်လည်း ရေဒီယိုသတ္တိရှိကြောင်း တွေ့ရှိခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် ပစ်ချဗလင်ကတ္တရာမှ ရေဒီယိုသတ္တိရှိသော ခြပ်စင်တစ်ခု တွေ့ရှိခဲ့သည်။ ယင်းကို မာရီယာက သူ၏ ဇာတိချက်ကြွေ ပိုလန်ပြည်ကို ဂုဏ်ပြုသောအနေဖြင့် ပိုလီနီယမ်ဟု မှည့်ခေါ် ခဲ့သည်။ ထို့ပြင် ပစ်ချဗလင်ကတ္တရာမှ ရေဒီယမ်ထွက်ကြောင်းလည်း စူးစမ်း ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့သည်။ တခြားပစ္စည်းမှ ရေဒီယမ်ထွက်သည်ထက် ပစ်ချဗလင် ကတ္တရာမှ ရေဒီယမ်ထွက်မှုမှာ လေးဆခန့်မျှ ပိုမိုများပြားသည်ကို ဝမ်းမြောက် ဖွယ်တွေ့ရသည်။

မဒမ်ကျူရီနှင့် သမီးငယ်နှစ်ဦး

အလင်းသစ်စာပေ

သို့ရာတွင် ထိုအချက်ကို တွေ့ရှိထားပြီးဖြစ်သော်လည်း အများသိရှိရန် အတွက် ပစ်ချပလင်ကတ္တရာ အမြောက်အမြားမှ ထုတ်ပြုရမည်ဖြစ်သည်။ ထို့အတွက် ယခု အခန်းကျဉ်းနေရာနှင့်မဖြစ်။ ကျယ်ဝန်းသောနေရာတွင် လုပ်ဆောင်ရမည်။ သို့ရာတွင် သူတို့မှာ နေရာဝယ်ရန်၊ ငှားရန်ငွေမရှိ။ ထိုအချိန်တွင် မာရီယာမှာ သမီးကလေးတစ်ယောက် ရရှိနေပြီ။ အိမ်ထောင်စရိတ်များ မလောက်မငြစ်လာသည်။ ထိုအတွက် မာရီယာသည် အမျိုးသမီးကျောင်း တစ်ကျောင်းတွင် သိပ္ပံဆရာမအဖြစ် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်နေရသည်။

သို့ရာတွင် သူတို့သည် အားမလျော့ဘဲ ရှာဖွေကြိုးပမ်းကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဂိုဒေါင်ဟောင်းတစ်လုံးကို ရရှိသွားသည်။ ထိုနေရာမှာပင် သူတို့သည် ပစ်ချပလင်ကတ္တရာမှ ပိုလီနီယမ်နှင့် ရေဒီယမ်တို့ကို ပင်ပန်းကြီးစွာဖြင့် အောင်မြင်စွာ ထုတ်ယူနိုင်ခဲ့ကြသည်။ ရေဒီယမ်မှာ ယခုအခါ ကင်ဆာနှင့် တခြားရောဂါများကို ကုသရာတွင် အသုံးပြုရသော အလွန်တန်ဖိုးထက်သည် ဖြစ်စင်ဖြစ်သည်။ ထို့အတွက် သူတို့မောင်နှံသည် တစ်မဟုတ်ချင်း ထင်ရှားကျော်ကြားသွားသည်။ သူတို့သည် သူတို့ရှာဖွေတွေ့ရှိသောနည်းကို လျှို့ဝှက်ထားပြီးလျှင် လုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦးကို ရောင်းချပါက သန်းချီကြွယ်ဝနိုင်သည်။ သူတို့ကား ထိုသို့ မပြု။ မည်သူမဆို လုပ်ဆောင်နိုင်ရန် သူတို့ရှာဖွေတွေ့ရှိသော နည်းလမ်းကို ထုတ်ဖော်ကြေညာခဲ့ပေသည်။

၁၉၈၃ ခုတွင် အင်္ဂလန်ပြည်၊ တော်ဝင်အသင်းက ကျူရီဇနီမောင်နှံတို့ကို အကြီးဆုံးသိပ္ပံဂုဏ်ထူးဖြစ်သော ဒေဗီတံဆိပ်ချီးမြှင့်ခဲ့သည်။ ထို့ပြင် ထိုနှစ်မှာပင် သက်ဆိုင်ရာတို့က သူတို့ဇနီမောင်နှံကို အမ်ဘတ္တရယ်နှင့်တွဲဖက်၍ ရူပဗေဒပညာရပ်အတွက် နိုဘယ်လ်ဆုချီးမြှင့်ခဲ့သည်။ သိပ္ပံပညာရပ်အတွက် နိုဘယ်လ်ဆုကို အမျိုးသမီးအနေဖြင့် မဒမ်ကျူရီသည် ပထမဆုံး ရရှိခဲ့ပေသည်။

၁၉၀၄ ခုနှစ်တွင် ပဲရီကျူရီကို ဆော်ဗွန်းတက္ကသိုလ်က ရူပဗေဒပါမောက္ခအဖြစ် ခန့်အပ်ခဲ့သည်။ အနှစ်နှစ် အလလ ပင်ပန်းဆင်းရဲခဲ့သော သူတို့ဘဝသည် သာယာစပြုလာပြီ။ သမီးကလေးနှစ်ယောက်လည်း ရရှိနေပြီ။ အထူးကောင်းမွန်သော ဓာတ်ခွဲခန်းကြီးလည်း ထားရှိနိုင်ပြီ။ နေရေးထိုင်ရေးအတွက်လည်း မပူပင်ရတော့ပြီ။ သူတို့နှစ်ဦး ပိုမိုခိုင်မာစွာလက်တွဲလျက် သိပ္ပံသုတေသန လုပ်ငန်းများကို ပိုမိုဆောင်ရွက်နိုင်ကြသည်။

မဒမ်ကျူရီနှင့် ပီရဲကျူရီကို ဂုဏ်ပြုထုတ်ဝေသော တံဆိပ်ခေါင်း

ထိုစဉ် မမျှော်လင့်ဘဲ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျလာသည်။ ၁၉၀၆ ခု၊ ဧပြီလ ၁၉ ရက်နေ့တွင် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ပါမောက္ခ ပဲရီကျူရီသည် ကုန်တင်ရထား အတိုက်ခံရပြီး ကွယ်လွန်သွားရှာလေသည်။

အစတွင် မဒမ်ကျူရီမှာ စိတ်ထိခိုက်လှသဖြင့် ဆောက်တည်ရာမရဖြစ်ခဲ့သည်။ မနေတတ်၊ မထိုင်တတ် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဝါသနာတူ၊ စိတ်တူဖြစ်သော ခင်ပွန်း မရှိသဖြင့် သူတို့မျှော်မှန်းခဲ့သော လုပ်ငန်းစဉ်ကြီး ပြိုကွဲပျက်စီးပြီဟူ၍ လည်း မှတ်ယူခဲ့သည်။ စိတ်ဓာတ်ကျခဲ့သည်။ ထိုသို့ရှိရာမှ ရဲရင့်သော စိတ်ဓာတ်ဖြင့် စိတ်ကို ပြန်လည်ထိန်းခဲ့သည်။ သိပ္ပံပညာဖြင့် လူသား ကောင်းကျိုးကို ဆက်လက် လုပ်ကိုင်မည်ဟူ၍ သန္နိဋ္ဌာန်ချမှတ်ကာ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပြန်သည်။

ထိုစဉ် ဆော်ဗွန်းတက္ကသိုလ်က ပါမောက္ခ ပဲရီကျူရီနေရာတွင် မဒမ် ကျူရီကို ပါမောက္ခခန့်အပ်ကြသည်။ မဒမ်ကျူရီသည် တစ်ဖက်က သိပ္ပံပညာကို ပို့ချရင်း တစ်ဖက်က သိပ္ပံစူးစမ်းရှာဖွေမှုများကို ပြုသည်။ သူမသည် ရေဒီယမ် နှင့်စပ်လျဉ်း၍ သုတေသန ဆက်လက်လုပ်ကိုင်သည်။ ထိုအခါ ရေဒီယမ်ကို ပထမဆုံး သန့်သန့် ထုတ်ယူနိုင်ခဲ့၍ ရေဒီယမ်၏ အက်တမ်အလေးဆနှင့် ရုပ်ဂုဏ်များကို စူးစမ်းတွေ့ရှိလာပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် သက်ဆိုင်ရာတို့က ၁၉၁၁ ခုနှစ်တွင် မဒမ်ကျူရီအား ဓာတုဗေဒပညာရပ်အတွက် နိုဘယ်လ်ဆု ချီးမြှင့်ခဲ့ပြန်သည်။ မဒမ်ကျူရီသည် နိုဘယ်လ်ဆုနှစ်ကြိမ် ရခဲ့သူများတွင် ပထမဆုံးပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်။

မဒမ်ကျူရီ၏ ကြိုးပမ်းမှုကြောင့် ရေဒီယမ်ဒြပ်စင်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ အမျိုးမျိုး သိရှိလာခဲ့သည်။ ယင်းဒြပ်စင်ဖြင့် လူသားကောင်းကျိုးကို အထူးဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် မဒမ်ကျူရီမှာမူ သုတေသန အကြိမ်ကြိမ်ပြုစဉ် ယင်းဒြပ်စင်၏ ရေဒီယိုသတ္တိဒဏ်ကို ခံရဖန်များသဖြင့် သွေးအားနည်းသော ရောဂါ ရရှိကာ ကွယ်လွန်သွားရှာသည်။

၁၉၃၄ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၄ ရက်နေ့တွင် ကွယ်လွန်သည်။ ကွယ်လွန်ချိန်၌ အသက် ၆၇ နှစ်သာ ရှိသေးသည်။ ခင်ပွန်း ပဲရီကျူရီ ကွယ်လွန်ပြီး ၂၈ နှစ်အကြာတွင် ကွယ်လွန်ခြင်းဖြစ်သည်။

မဒမ်ကျူရီတွင် သမီးနှစ်ယောက်ကျန်ခဲ့သည်။ သမီးအကြီး အိုင်ရင်းကျူရီနှင့် သူမ၏ခင်ပွန်း ဖရတ်ဒရစ်ဇောလျူးသည် မိဘများ၏ သိပ္ပံသုတေသန လုပ်ငန်းကို ဆက်လက်လုပ်ကိုင်ကြသည်။ ၁၉၃၅ ခုတွင် ဓာတုဗေဒပညာ အတွက် နိုဘယ်လ်ဆု ရရှိခဲ့သည်။

နိုဘယ်လ်ဆုရှင် မဒမ်ကျူရီ

သမီးငယ် အိပ်ကျူရီသည် မိခင်မဒမ်ကျူရီ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ရေးသား ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက လစ်ဗီးယား၊ ရုရှား၊ မြန်မာ နိုင်ငံနှင့် တရုတ်နိုင်ငံ စစ်မျက်နှာများသို့ စစ်သတင်းထောက်အဖြစ် ရောက်ခဲ့ဖူး လေသည်။

မဒမ်ကျူရီ ကွယ်လွန်ခဲ့သည်မှာ ယနေ့ဆိုလျှင် နှစ်ပေါင်း ၇၆ နှစ်ကျော် ရှိပေပြီ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်သည် မဒမ်ကျူရီကို မမေ့နိုင်။ မဒမ်ကျူရီ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို အကြိမ်ကြိမ်အောက်မေ့နေမိသည်။ ထို့ကြောင့် ၁၉၆၉ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ရူပဗေဒဂျာနယ်၌ အောက်ပါအတိုင်း ကဗျာဖွဲ့ဆိုမိပေသည်။

အိုမြတ်မိခင် (မဒမ်ကျူရီသို့)

ဆင်းရဲခြင်းဒဏ်၊ ကြံ့ကြံ့ခံ၍
သိပ္ပံပညာ၊ သင်လေ့လာ၏။
သိပ္ပံပညာ၊ တတ်မြောက်လာသော်
'ငါ' သာကြီးပွား၊ ဥစ္စာများဖို့
သင်ကားမပြု၊ လျစ်လျူရှု၏။
သိပ္ပံပညာ၊ သင့်မေတ္တာဖြင့်
ကမ္ဘာလူသား၊ ကျိုးစီးပွားကို
မနားမနေ၊ သင်ရှာဖွေ၏။
သင်၏ မေတ္တာ၊ ဉာဏ်ပညာနှင့်
ကြီးစွာလုံ့လ၊ ဥဿာဟကြောင့်
လောကလူသား၊ အကျိုးပွားလည်း
သင်ကားသူ့တွက်၊ သင့်အသက်ကို
ပေးဆပ်ခဲ့ရသည် တကား။
အိုမြတ်မိခင်
သင်ကွယ်သည်မှာ၊ နှစ်များကြာ၍
ဝေးကွာရှည်လျား၊ ရေမြေခြားလည်း
သင့်အားကြည်ညို၊ မြတ်နိုးပို၍

စာတိုကဗျာ၊ အလင်္ကာဖြင့်
စာဆိုရမ်းရော်၊ ရှိကော်ရော်သည်
ပူဇော်လိုက်ပါသည်တကား။

စိတ်ထားမှန်မြတ်သူ

ကမ္ဘာကျော် အိန္ဒိယခေါင်းဆောင်ကြီး မဟတ္တမဂန္ဒီကြီး သက်ရှိထင်ရှား ရှိစဉ်ကဖြစ်သည်။ တစ်နေ့တွင် မဟတ္တမဂန္ဒီကြီးသည် ခရီးသွားရန် ရထား ပေါ်သို့ တက်စဉ် သူ၏ ဖိနပ်တစ်ဖက်ကျွတ်ပြီး ရထားသံလမ်းအနီးသို့ ကျသွား သည်။

ရထားထွက်စပြုနေသဖြင့် ကောက်မယူနိုင်တော့ပေ။ ဤတွင် ဂန္ဒီကြီး က အေးအေးဆေးဆေးပင် သူ့မှာ ကျန်ရှိနေသေးသည့် ဖိနပ်တစ်ဖက်ကို ချွတ်ကာ စောစောက ဖိနပ်တစ်ဖက် ကျွတ်ကျကျန်ခဲ့သည့် နေရာဘက်ဆီသို့ လှမ်းပစ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ခရီးသည် တစ်ယောက်က -

“ဘာလုပ်တာလဲ”

ဟု လှမ်းမေးလိုက် သည်။ ဂန္ဒီကြီးက ပြုံး၍ -

“စောစောက ဖိနပ်တစ်ဖက်တည်း ကောက်ယူရမယ့်သူအတွက် အခု တော့ တစ်ရန်ရသွားမှာပေါ့။ သူ စီးနိုင်သွားမယ်”

ဟု ဖြေကြားလိုက်သည်။

တစ်ခါကလည်း အမျိုးသမီးတစ်ဦးက သူ့သားကလေးကို လက်ဆွဲပြီး ဂန္ဒီကြီးဆီသို့ လာရောက်သည်။

“ဂန္ဒီကြီး၊ ကျွန်မသားကလေး အချို့တွေသိပ်စားတယ်။ ကျွန်မလည်း ပြောတာပဲ၊ မရဘူး။ ကလေးက စားမြဲစားတာပဲ။ အဲ့ဒါ ဂန္ဒီကြီး ဆုံးမပေးပါဦး ရင်”

ဟု မေတ္တာရပ်ခံသည်။ ဤတွင် ဂန္ဒီကြီးက ပြုံးပြီးရွှင်ရွှင်ဖြင့် -

“နောက်တစ်လလောက်နေမှ ပြန်လာခဲ့ပါ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

မဟတ္တမဂန္ဒီ

ဤသို့ဖြင့် တစ်လခန့်ကြာသောအခါ ထိုအမျိုးသမီးနှင့် သူ့ကလေးငယ် ပြန်ရောက်လာသည်။

ထိုအခါ ဂန္ဒီကြီးက ကလေးကို ကြင်နာစွာဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“သားလေး၊ အချို့တွေကို သိပ်မစားနဲ့”

ဟု ချော့မော့ပြောဆိုလိုက်သည်။ ထိုအခါ ကလေးက နာခံသည့်အနေဖြင့်ပြန်ကြည့်ကာ “ဟုတ်ကဲ့” ဟု ပြောလိုက်သည်။ ဤတွင် ကလေးအမေက -

“ဂန္ဒီကြီးရယ်၊ ဒါလေးပြောတာများ အရင်တစ်ခေါက် လာတုန်းကတည်းက ပြောလိုက်ရောပေါ့ရှင်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ထိုအခါ ဂန္ဒီကြီးက -

“ငါလည်း အရင်တုန်းက အချိုတွေ သိပ်စားတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ လာပြီး တစ်လလောက်ကစပြီး ငါ အချိုတွေမစားတော့ဘူး။ ရှောင်လိုက်တယ်။ ကလေးကို အချိုမစားနဲ့လို့ ဆုံးမဖို့ဆိုတာက ငါ အရင်ဦးဆုံး အချိုမစားတဲ့သူ ဖြစ်ရမယ်”

ဟူ၍ ပြောဆိုလိုက်ပေသည်။

ဤဖြစ်ရပ်နှစ်ခုကို ထောက်ရှုခြင်းဖြင့် မဟာတ္ထမဂန္ဓိကြီးသည် မည်ကဲ့သို့ သော ပုဂ္ဂိုလ်ထူးမျိုးဖြစ်သည်ကို သိနိုင်ပေသည်။ ဂန္ဓိသည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် ထင်ရှားကျော်ကြားသော ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများအနက် ထိပ်တန်းက ပါဝင်သည်။ ဂန္ဓိ ဆိုလျှင် အားလုံးလိုလိုပင် သိကြသည်။ လေးစားမြတ်နိုးကြသည်။

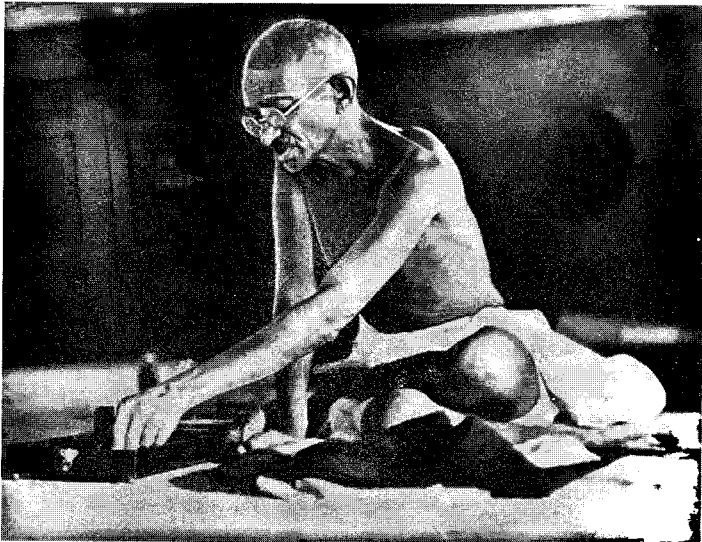
မူလက သူ၏အမည်မှာ မိုဟန်ဒတ် ကရမ်ချန်ဂန္ဓိ ဖြစ်သည်။ အတို ကောက်အားဖြင့် ဂန္ဓိ ဟု ခေါ်ကြသည်။ သို့ရာတွင် သူ၏ စိတ်ဓာတ်၊ သူ၏ စိတ်ထား၊ သူ၏ ကျင့်စဉ်တို့ကို အစွဲပြု၍ မဟာတ္ထမဂန္ဓိ ဟု ခေါ်ကြသည်။ မဟာတ္ထမဟူသည် မြင့်မြတ်သော စိတ်ဓာတ်ဟူ၍ အနက်ရသည်။

မဟာတ္ထမဂန္ဓိကို ၁၈၆၉ ခုနှစ်တွင် အိန္ဒိယပြည်၌ ဖွားမြင်သည်။ သူ၏ ဖခင်မှာ တိုင်းရင်းသားပြည်နယ်များဆိုင်ရာ ဒီဝန်ခေါ် အမတ်ချုပ်ကြီးဖြစ်သည်။ သူသည် ဟိန္ဒူအယူဝါဒကို ရိုသေကိုင်းရှိုင်းသည်။ အိန္ဒိယပြည်နှင့် အင်္ဂလန် နိုင်ငံတို့တွင် ပညာဆည်းပူးခဲ့သည်။ အင်္ဂလန်ပြည်တွင် ဥပဒေပညာကို လေးနှစ်ခန့်သင်ယူ၍ ၁၈၈၉ ခုနှစ်တွင် ဝတ်လုံဖြစ်လာသည်။ တောင်အာဖရိက တွင် နေထိုင်သော အိန္ဒိယတိုင်းရင်းသားတို့ကို အကြောင်းပြု၍ နယ်ချဲ့ ဗြိတိသျှအစိုးရ၏ ဖိနှိပ်မှုများကို အာဏာဖီဆန်၍ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သည်။ လူဖြူ၊ လူမည်းခွဲခြားသော စနစ်ကို ဆန့်ကျင်ခဲ့သည်။ သူသည် အိန္ဒိယအမျိုးသားတို့ကို နိုးကြားစေ၍ နယ်ချဲ့တို့အား အာဏာဖီဆန်ရေးကို ဦးဆောင်ပြုခဲ့သည်။ သူ၏ အာဏာဖီဆန်ရေးတိုက်ပွဲကို ဂန္ဓိက သစ္စာဌာဟ ဟူ၍ အမည်ပေးသည်။

သစ္စာဌာဟ နည်းပရိယာယ်မှာ အကြမ်းမဖက်သော အနုနည်းသက် သက်ဖြင့် အာဏာဖီဆန်တော်လှန်မှုတွင် အဓိဋ္ဌာန်တည်ဆောက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဤနည်းပရိယာယ်ကို အခြေခံသော ဂန္ဓိ၏ဝါဒမှာ အဟိံ သဝါဒ ဖြစ်သည်။ အဟိံသဟူသည်ကား ပါဏာတိပါတာကံကို ကြဉ်ရှောင်ခြင်းတည်း။ ဂန္ဓိသည် အဟိံသ၏ သဘောတရားကို အကျယ်ချဲ့ပြီးလျှင် ကိုယ်၊ နှုတ်၊ နှလုံး သုံးပါးဖြင့် အကြမ်းမဖက်မှုကို သူ၏ နိုင်ငံရေးဝါဒအဖြစ် ပြဋ္ဌာန်းခဲ့လေသည်။

ဂန္ဒီသည် ၁၉၀၈ ခုနှစ် (၃၉ နှစ်) အရွယ်မှစ၍ အလွန်ဝင်ငွေကောင်းသော ရှေ့နေအလုပ်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်သည်။ အိန္ဒိယနိုင်ငံသားများ၏ လွတ်လပ်ရေးအတွက် ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်မှုကြီးကို စတင်ဆောင်ရွက်သည်။ သူသည် အစပိုင်းတွင် အိန္ဒိယအမျိုးသား ကွန်ဂရက်၏ ဥက္ကဋ္ဌတာဝန်ကို ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ ယန်း-အိန္ဒိယအမည်ရှိ အလွန်ကျော်ကြားသော သတင်းစာကိုလည်း တည်းဖြတ်ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ထိုသတင်းစာမှ တစ်ဆင့် အိန္ဒိယအမျိုးသားစိတ်ဓာတ်ကို လှုံ့ဆော်ပေးခဲ့သည်။

ဂန္ဒီသည် ရုရှားစာရေးဆရာကြီး တော်စတိုင်းကို အလွန်ကြည်ညိုသည်။ တော်စတိုင်း၏ အတွေးအခေါ်တို့သည် ဂန္ဒီအား လွှမ်းမိုးခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် တော်စတိုင်း၏ မြိုးခြံမှုကို အတုယူကာ ဓမ္မသာလာကျောင်း၊ တော်စတိုင်းယာတောကျောင်းတို့ကို တည်ထောင်ခဲ့သည်။ မြိုးခြံမှု၊ စည်းကမ်းကြီးမှု၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်းကင်းမှုစသော အကျင့်တို့ကို ထိုကျောင်းများက ပြုစုပျိုးထောင်ပေးသည်။ ဂန္ဒီသည် ဟိန္ဒူဘာသာဝင်ဖြစ်သော်လည်း ဇာတ်မြင့်၊ ဇာတ်နိမ့် ခွဲခြားမှုကို လုံးဝမနှစ်သက်။ လုံးဝလက်မခံ။ ဇာတ်နိမ့်များဘက်မှ

အဝတ်အထည်များကို ကိုယ်တိုင်ရက်လုပ်နေသော ဂန္ဒီ

အမြဲရပ်တည်ခဲ့သည်။ ဂန္ဓိသည် ပြည်တွင်းဖြစ်လက်မှုလုပ်ငန်းကို အားပေးသော အားဖြင့် မိမိကိုယ်တိုင် ချည်ငင်ပြခဲ့သည်။

ဂန္ဓိ၏ ပြည်တွင်းဖြစ် ခါဒါဝတ်ဆင်ရေးတည်းဟူသော ဝံသာနုရက္ခိတ တရားကို အကြောင်းပြု၍ မြန်မာပြည်တွင်လည်း ပင်နီအင်္ကျီကိုသာ ဝတ်ဆင် ရမည်ဟူသော ဝံသာနုအဖွဲ့အစည်းတို့ လှုပ်ရှားလာခဲ့သည်။

ဂန္ဓိသည် အိန္ဒိယပြည်သူတို့၏ လွတ်လပ်ရေးကိုသာမက ကျေးလက် တောရွာပြုပြင်ရေးကိုလည်း ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ ဂန္ဓိသည် နယ်ချဲ့ ဗြိတိသျှအစိုးရ၏ ဖမ်းဆီးထောင်သွင်းခြင်းကို အကြိမ်ကြိမ်ခံခဲ့ရသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် မမူ။ အစာငတ်ခံ၍ ဆန္ဒပြခဲ့သည်။ အောင်မြင်ခဲ့သည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်း၌ ဗြိတိသျှအစိုးရက ဂန္ဓိနှင့် ကွန်ဂရက်ခေါင်း ဆောင်တို့ကို ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ထားခဲ့သည်။ ဂန္ဓိသည် အစာငတ်ခံပြီးနောက် ၁၉၄၄ ခုနှစ်၊ မေလတွင် ထောင်မှလွတ်လာခဲ့သည်။

အိန္ဒိယနိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေးရသောအခါ ဟိန္ဒူနှင့် မွတ်စလင်တို့သည် အိန္ဒိယနှင့် ပါကစ္စတန်တွဲရေး၊ ခွဲရေးကြောင့် အဓိကရုဏ်းများ အကြီးအကျယ် ဖြစ်ပွားကြသည်။ ဂန္ဓိသည် အဓိကရုဏ်းများ ရပ်ဆိုင်းရန် နယ်လှည့်တရားဟော ထွက်လျှင် ဟိန္ဒူနှင့် မွတ်စလင်တို့ သင့်တင့်ရေးအတွက် အစာငတ်ခံဆန္ဒပြခဲ့ သည်။

ဂန္ဓိသည် အိန္ဒိယနှင့် ပါကစ္စတန်ခွဲခြင်းကို အလိုမရှိ။ မနှစ်သက်ချေ။ သို့သော် ရှေ့အလားအလာ၌ ဟိန္ဒူ-မွတ်စလင်တို့ စိတ်ဝမ်းကွဲမှုကိုသာ မြင်နေ ရ၍ ခွဲရေးကိုသာ လက်ခံလိုက်ရသည်။ ဟိန္ဒူနှင့် မွတ်စလင်တို့ အဓိကရုဏ်း ဖြစ်ပွားရာတွင် ဂန္ဓိသည် အမျိုးမျိုးအစာငတ်ခံ၍ တားမြစ်ခဲ့သည်။

၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလတွင် ဟိန္ဒူ-မွတ်စလင် အဓိကရုဏ်းဖြစ်ပြန် လေသည်။ ဤတွင် ဂန္ဓိသည် ဇန်နဝါရီလ ၁၃ ရက်နေ့တွင် အစာငတ်ခံ၍ တားမြစ်ခဲ့သည်။ ယင်းသို့ အစာငတ်ခံ၍ နာရီပေါင်း ၁၇၁ နာရီနှင့် ၄၅ မိနစ်စေ့သောအခါ ဟိန္ဒူ၊ ဆစ်နှင့် မွတ်စလင်ခေါင်းဆောင်တို့က -

“မိမိတို့ သင့်မြတ်ညီညွတ်ပါမည်”

ဟု ဂန္ဓိအား ကတိပေးကြသည်။

ထိုအခါတွင်မှ သေလုမြောပါးဖြစ်နေသော ဂန္ဓိသည် အစာကိုပြန်၍ စားလေသည်။

ထိုနှစ် ဇန်နဝါရီလ ၂၁ ရက်နေ့တွင် ဟိန္ဒူ-မှတ်စလင် ငြိမ်းချမ်းရေးကို မလိုလားသော ဟိန္ဒူလူငယ်တစ်ဦးသည် ဂန္ဓီ၏ နေအိမ်အနီး၌ ဗုံးဖောက်ခွဲခဲ့သည်။ သက်ဆိုင်ရာတို့က ထိုလူငယ်အား ဖမ်းဆီးရာ ဂန္ဓီက ထိုလူငယ်ကို အပြစ်မှလွတ်ပါရန် မေတ္တာရပ်ခံခဲ့သည်။

၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၃၀ ရက်နေ့ ညနေ ၅ နာရီ ၁၀ မိနစ်အချိန်တွင် ဂန္ဓီသည် ဒေလီမြို့ရှိ သူ၏ ဗိယာလာနေအိမ်၌ ဘုရားဝတ်ပြုရန်အလာတွင် ဂတ်ဆေးဆိုသူ ဟိန္ဒူလူငယ်တစ်ဦးက ဂန္ဓီကို ခြောက်လုံးပြူးနှင့် သုံးချက်တိတိ ပစ်သည်။ ဂန္ဓီသည် နာရီဝက်ခန့်ကြာသောအခါ ကွယ်လွန်သွားရှာသည်။ ကွယ်လွန်ချိန်၌ အသက် ၇၉ နှစ် အရွယ်ရှိသည်။ နောက်တစ်နေ့၌ ဂန္ဓီ၏ ရုပ်ကလာပ်ကို နေအိမ်မှ ယမုံနာမြစ်ကမ်းခြေသို့ ပို့ဆောင်ကြပြီးလျှင် မီးသဂြိုဟ်ကြသည်။ ဂန္ဓီ၏ ပြာကို ယမုံနာ ရေအလျဉ်၌ မျှောလိုက်ကြလေသည်။

ဂန္ဓီကွယ်လွန်သော်လည်း သူ့အမည်သည်မကွယ်။ သူ၏ အကြမ်းမဖက် ငြိမ်းချမ်းစွာ ဆန္ဒပြရေးသည် မပြယ်။ ကမ္ဘာ၌ ထင်ရှားဆဲဖြစ်သည်။

ဂန္ဓီသည် အသက်ထင်ရှားရှိစဉ် ၁၉၄၂ ခုနှစ်၌ အမေရိကန် သတင်းစာ တစ်စောင်မှ သတင်းထောက် လူဝစ်ဖစ်ရှာသည် ဂန္ဓီထံ နှစ်ကြိမ်သွားသည်။ ဂန္ဓီနှင့် တွေ့ဆုံသည်။ ဂန္ဓီနှင့်အတူ တစ်ပတ်ခန့် အတူနေထိုင်သည်။ ထို့နောက် အိန္ဒိယပြည်သူတို့ အမြတ်နိုးသုံးခေါင်းဆောင် ဟူ၍ ဆောင်းပါးရေးသားခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က ဂန္ဓီသည် အိန္ဒိယတောရွာကလေးတစ်ရွာ၌ နေထိုင်လျက် ရှိသည်။ လူဝစ်ဖစ်ရှာက -

“ဂန္ဓီသည် ထိုစဉ်က ဟာရီဂျန်အမည်ရှိ စာစောင်ကို တည်းဖြတ်ထုတ်ဝေ နေသည်။ သူသည် ထိုစာစောင်တွင် နိုင်ငံရေးဆောင်းပါးများသာမက အိန္ဒိယ ပြည်သူတို့အတွက် အကျိုးရှိရာရှိကြောင်း တခြားဆောင်းပါးများကိုလည်း ရေးသားသည်။

ဂန္ဓီက သရက်စေ့အဆန်ဟူ၍ ခေါင်းစဉ်တပ်ထားသော သူ၏ ဆောင်းပါး၌ ဆန်၊ စပါး၊ ဂျုံ၊ ပြောင်း စသည်တို့နည်းတူ သရက်စေ့အဆန်များသည် လည်း အစာအာဟာရအတွက် တန်ဖိုးရှိကြောင်း တင်ပြထားသည်။

နောက်တစ်ပတ်ထုတ် ထိုစာစောင်၌ သကြားလုံးလုပ်ရာတွင် သကြားလျှော့ထည့်ရန် တိုက်တွန်းသည်။ တခြားဆောင်းပါးတစ်စောင်၌ ရာဇဝတ်မှု ပြဿနာကို တင်ပြသည်။ ထို့နောက် မြေပဲအသုံးချရေးပြဿနာကို ဆွေးနွေး

မဟတ္တမဂန္ဒီ ကြေးရုပ်တု

သည်။ သူတော်စင် ဂန္ဒီအဖို့ နိုင်ငံရေးကိစ္စသည် လွန်စွာမကြီးလှ။ ထို့အတူ မြေပဲကိစ္စသည်လည်း လွန်စွာမသေးငယ်လှ”

ဟူ၍ရေးသားဖော်ပြသည်။ ထို့ပြင် လူဝစ်ဖစ်ရှာက သူ့ဆောင်းပါး၌-

“သည်ပုဂ္ဂိုလ်ထူးကြီး၏ အထူးခြားဆုံးသောအချက်မှာ သူသည် နေ့စဉ် ၂၄ နာရီပတ်လုံး လူအများနှင့်မခွဲမခွာ အတူနေထိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ နေနိုင်အောင်လည်း ကြံ့ခိုင်သန်စွမ်းသူဖြစ်သည်။ ပူးနားရှိ ဒေါက်တာမက်တား၏ သဘာဝဓမ္မဆေးကုဌာနသည် သူ့နေထိုင်ရာနေရာပင်ဖြစ်သည်။ ထိုနေရာရှိ

ကျောက်ခင်း ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာပင် အိပ်ရာပြင်၍ သူအိပ်သည်။ ကျောက်ခင်း ကြမ်းပြင်မှာ ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်၍ မြေနုင့်တစ်ညီတည်းဖြစ်သည်။ သူ့ တပည့်များသည် သူ့အနီးမှာပင် ဝိုင်း၍ အိပ်စက်ကြသည်။”

ဟူ၍ လူဝစ်ဖစ်ရှာက ရေးသားဖော်ပြထားသည်။ ထို့ပြင် ဆောင်းပါး တစ်နေရာ၌ -

‘နံနက် လေးနာရီစောစောအချိန်လောက်တွင် ဂန္ဓီနှင့် သူ့တပည့်များ၏ ဘုရားဝတ်ပြုဆုတောင်းသံကို မှန်မှန် ကြားရသည်။ ဘုရားဝတ်ပြု ဆုတောင်း ပြီးနောက် ဂန္ဓီသည် လိမ္မော်ရည်၊ သို့မဟုတ် သရက်သီးဖျော်ရည်ကို သောက်လေ့ ရှိသည်။ ထို့နောက် အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ သူ့ထံပေးပို့သော စာများကို ပြန်ကြား ရေးသားသည်။’

ထိုစဉ်က ဂန္ဓီသည် အသက် ၇၀ ကျော် အရွယ်ရှိနေပြီ။ သို့ရာတွင် သူ့လက်ရေးသည် ခိုင်မာသည်။ ရှင်းလင်းပြတ်သားသည်။ ထိုအချိန်ထိ သူသည် မျက်စိလည်းကောင်းသေးသည်။ နားလည်းကောင်းသေးသည်။ အသက် ၁၂၅ နှစ်အထိ နေသွားနိုင်ပုံရသည်။ တစ်နေ့လျှင် တစ်ကြိမ်ကျ ရပ်(ချ)ကုမာရီ အမည်ရှိ အမျိုးသမီးက သူ့အား ဗြိတိသျှသတင်းဖြန့်ချိရေး အေဂျင်စီက ထုတ်ဝေသော သတင်းလွှာများကို ဖတ်ပြသည်။ ထိုအမျိုးသမီးသည် ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင် အိန္ဒိယ မဟာသွေး မဟာနွယ်ဝင်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူမ၏ နောင်ရေးကိစ္စအဝဝကို စွန့်လွှတ်ကာ ဂန္ဓီထံပါး၌ နေလျက် အင်္ဂလိပ်ဘာသာ ဆိုင်ရာ အတွင်းရေးမှူးအဖြစ် ဆောင်ရွက်နေသူဖြစ်သည်။ ဂန္ဓီသည် ထို သတင်းလွှာများ ဖတ်ပြသည်ကိုသာ နားထောင်သည်။ သတင်းစာကိုကား ဘယ်တော့မှ မဖတ်ပေ။ ရေဒီယိုကိုလည်း ဘယ်တော့မှ နားမထောင်ပေ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အိန္ဒိယပြည် အနယ်အနယ် အရပ်ရပ်မှ ထောင်ပေါင်း များစွာသော စာများသည်လည်းကောင်း၊ ရာပေါင်းများစွာသော ဧည့်သည်များ သည်လည်းကောင်း ဂန္ဓီထံပါးသို့ လာရောက်သည်သာ ဖြစ်သည်။ လာသမျှ သော ဧည့်သည်တို့ကို ဂန္ဓီသည် သူ၏ ဒန်ရောင်သုတ် အိတ်ဆောင်နာရီငယ် ကလေးဖြင့် တိကျစွာ အချိန်ပေးကာ တွေ့ဆုံသည်။ ထိုအိတ်ဆောင်နာရီ ကလေးကိုလည်း ဂန္ဓီက သူ၏လက်ရက် ဖျင်နံပိုင်းငယ်မှ ခါးစည်းကြိုး၌ တွဲလောင်းချိတ်ဆွဲထားတတ်ပေသည်။ သူသည် အလွန်အလွန် အချိန်မှန်သူ ဖြစ်သည်။ အစဉ် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သူဖြစ်သည်။ စကားပြောလည်း ပျော်ပျော်

ရွှင်ရွှင်၊ အိပ်လည်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နှင့် ဘာပဲလုပ်လုပ် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ဖြင့် ပြုလုပ်တတ်သူ ဖြစ်ပေသည်”

ဟူ၍ ရေးသားဖော်ပြထားသည်။ ထို့ပြင် လူဝစ်ဖစ်ရှာက -

“ဂန္ဓိသည် ဟင်းသီးဟင်းရွက်၊ သစ်သီးသစ်နှံ၊ နို့ပူတင်း၊ ပူဒီတို့ကိုသာ စားသည်။ အသားမစား။ ငါးမစား။ ထို့ပြင် ကော်ဖီ၊ လက်ဖက်ရည်၊ အရက် တို့ကိုလည်း လုံးဝမသောက်ပေ။ သူ၏ အားမာန်ကို အံ့ဩမဆုံး ဖြစ်မိသည်။

သူသည် ညအခါ ၁၀ နာရီထက်စော၍ အိပ်ရာမဝင်ပေ။ ညအိပ်ခါနီး များများ ဘုရားဝတ်ပြုဆုတောင်းလျှင် ကောင်းကောင်း အိပ်ရသည်ဟု ပြောပြ လေသည်”

ဟူ၍ ရေးသားထားသည်။

ဂန္ဓိကား အလွန်ရှာမှရှားသော ပုဂ္ဂိုလ်ထူးမျိုး ဖြစ်သည်။ ဤပုဂ္ဂိုလ် ထူးကြီးသည် အယူသီးသော ဟိန္ဒူလူငယ်တစ်ဦး၏ မိုက်မဲမှုဖြင့် လူ့ပြည်ကို စွန့်ခွာသွားရရှာသည်မှာ အလွန်နှမြောတသဖွယ် ဖြစ်သည်။ လူသားများအဖို့ ဆုံးရှုံးမှုကြီးတစ်ရပ် ဖြစ်ပေသည်တကား။

စုံထောက်သရာဝန်

လူသတ်မှုတစ်ခု ဖြစ်ပွားသည်။

ဖြစ်ပွားသောအချိန်မှာ ၁၉၀၈ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၂၁ ရက်နေ့ည။
နေရာမှာ စကော့တလန်ပြည်၊ ဂလပ်စကိုမြို့ တိုက်ခန်းတစ်ခု၏ အပေါ်ထပ်။
အသတ်ခံရသူမှာ 'မာရီယန်' ဆိုသူ မိန်းမတစ်ဦး။

မာရီယန်၏ အော်သံများကို ကြားရသဖြင့် အောက်ထပ်တွင်ရှိနေသော
အိမ်ဖော်မကလေးသည် ကမန်းကတန်းနှင့် လှေကားပေါ်သို့ ပြေးတက်သွား
သည်။ မိန်းကလေးမှာ ၁၄ နှစ်အရွယ်သာရှိသည်။ သူမသည် အမည်မသိသူ
လူတစ်ယောက် လှေကားပေါ်မှ အူယားဖားယား ပြေးဆင်းသွားသည်ကို
တွေ့လိုက်ရသည်။ တခြားအခန်းနီးချင်း မိန်းမနှစ်ဦးကလည်း ထိုသူကို ရိပ်ခဲ
မြင်လိုက်ကြသည်။

အိမ်ဖော်မကလေးသည် မာရီယန်ထံသို့ ရောက်သွားသောအခါမှာ
မာရီယန်မှာ သေဆုံးနေပြီ။ သူမ ဝတ်ဆင်နေကျဖြစ်သည့် လခြမ်းပုံဆွဲပန်း
ပါသော စိန်ဆွဲကြိုးမှာလည်း ပျောက်ဆုံးနေသည်။ *

ချက်ချင်းပင် ရဲများက တရားခံကို စုံစမ်းရှာဖွေကြသည်။ ရှေးဦးစွာ
အပေါင်ဆိုင်များသို့ လိုက်လံစုံစမ်းကြည့်သည်။ စိန်ဆွဲကြိုးကိုကား မတွေ့။
သို့ရာတွင် အပေါင်ဆိုင်ရှင်တစ်ဦးက 'အော်စကာစလပ်တား' ဆိုသူ ယောက်ျား
တစ်ဦးသည် လခြမ်းပုံဆွဲပန်းပါသော စိန်ဆွဲကြိုးတစ်ကုံးကို ရက်မကြာမီ
အတွင်းက ပေါင်နှံရန် လာရောက်ပြသဖူးကြောင်း ပြောပြသည်။

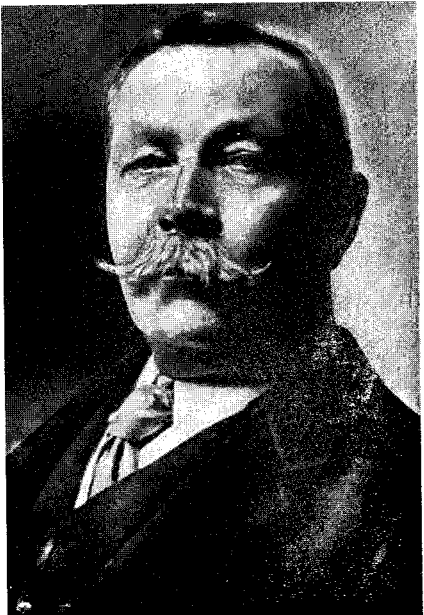
အော်စကာစလပ်တားမှာ စကော့တလန်သို့ ပြောင်းရွှေ့အခြေချနေထိုင်
သော ဂျာမန်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ လောင်းကစားကလပ်တစ်ခုဖွင့်ကာ စီးပွားရှာနေ
သူဖြစ်သည်။ ရဲများသည် သူ့အိမ်သို့ တက်ရောက်ရှာဖွေသောအခါ စိန်ဆွဲကြိုးကို

မတွေ့ရ။ သို့သော် နယူးယောက်မြို့သို့ သင်္ဘောဖြင့် ထွက်ခွာသွားရန် လက်မှတ် တစ်စောင် ကြိုတင်ဝယ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ရဲများက သူ့ကို မသင်္ဘောဖြင့် ဖမ်းဆီးလိုက်သည်။ အချင်းဖြစ်ပွားစဉ်က အပေါ်ထပ်လှေကားမှ လူတစ်ယောက် အူယားဖားယား ပြေးဆင်းသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်ဆိုသော အိမ်ဖော်မကလေးနှင့် အခန်းနီးချင်းမိန်းမနှစ်ဦးကို ခေါ်ယူပြသည်။ သုံးဦးစလုံးက အော်စကားစလပ်တားကို ကြည့်ပြီး သူတို့ မြင်လိုက်သူမှာ ထိုသူပင်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြကြသည်။

သို့ဖြင့် အော်စကားကို လူသတ်မှုဖြင့် ရုံးတင်တရားစွဲဆိုကြသည်။ ရုံးတော်က စစ်ဆေးပြီး ဂျူရီလူကြီးများက အော်စကားမှာ အပြစ်ရှိသည်ဆိုကာ တစ်သက်တစ်ကျွန်းဒဏ် စီရင်ချက်ချမှတ်လိုက်သည်။

အော်စကားသည် ထောင်ကျသွားသည်။ တစ်သက်တစ်ကျွန်းဒဏ် ဖြစ်သဖြင့် ထောင်မှလွတ်မြောက်ရန် လမ်းမရှိတော့ပေ။ အစတွင် သူ့အကြောင်း

ဆာအာသာ ကိုနင်ဒိုင်း

အလင်းသစ်စာပေ

ကို သတင်းစာများက ရေးကြသည်။ လူအများက ပြောဆိုကြသည်။ ကြာသော အခါ သူ့ကို လူများက မေ့သွားကြလေသည်။

တစ်နေ့တွင် အော်စကာက အပြင်ဘက်ရှိ ဆရာဝန်တစ်ဦးထံ လှမ်း၍ စာရေးသည်။

ကျွန်တော့်မှာ အပြစ်မရှိပါ။ လူသတ်မှုကို မကျူးလွန်ပါ။ ထို့ကြောင့် အမှုမှန်ပေါ်အောင် စုံစမ်းထောက်လှမ်းပေးပါ။ ကျွန်တော့်ကို ကယ်ပါ။

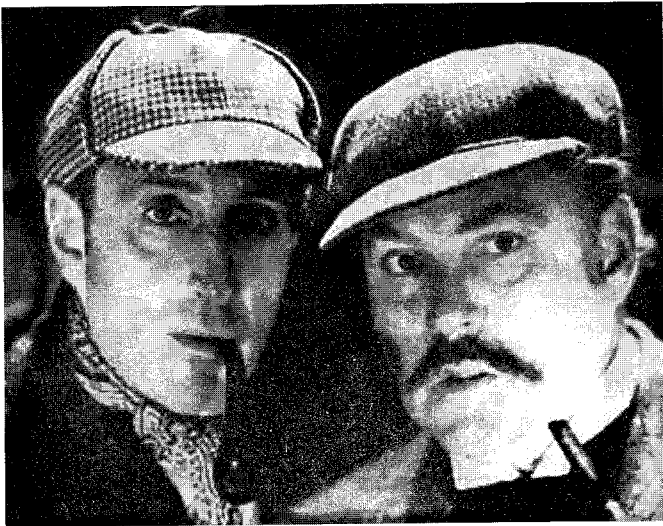
ဟူ၍ စာတွင် ဖော်ပြထားသည်။

စာကိုရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆရာဝန်သည် ထိုအမှုကို စုံစမ်းထောက် လှမ်းသည်။ ၁၉ နှစ်နီးပါး ကြာသွားပြီဖြစ်သော်လည်း ဆရာဝန်က အစအဆုံး ပြန်လိုက်သည်။ ထိုအခါ အဖြစ်မှန်ပေါ်လာသည်။ အော်စကာသည် လူသတ် သမား မဟုတ်။

ထိုစဉ်က စီရင်ဆုံးဖြတ်ချက်များကို လေ့လာသော် အော်စကာသည် လောင်းကစားသမားလည်း ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံခြားသားလည်း ဖြစ်သည်။ လူသတ် သမားဖြစ်နိုင်သည်ဟူသော အစွဲအလမ်းယူဆချက်ဖြင့် ထိုစဉ်က ဂျူရီလူကြီး များက ဆုံးဖြတ်သည့်သဘော ပေါ်လွင်နေသည်။

လူသတ်သမားကို မြင်လိုက်သည်ဆိုသော မိန်းမသုံးဦးထံ ဆရာဝန်က လိုက်လံစုံစမ်းသည်။ မိန်းမသုံးဦးတွင် တစ်ဦးမှာမရှိတော့။ နှစ်ဦးသာကျန်တော့ သည်။ အိမ်ဖော်မကလေးမှာ အသက် ၃၃ နှစ် အရွယ်သို့ ရောက်နေပြီး စကော့ တလန်မှာပင် နေထိုင်သည်။ ကျန်တစ်ဦးမှာ အိမ်ထောင်ကျပြီး အမေရိကန်တွင် ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်သည်။ ထိုမိန်းမတစ်ဦးဆီထံ ဆရာဝန်က သွားရောက် မေးမြန်းစုံစမ်းသည်။ သေချာစွာ စုံစမ်းမေးမြန်းသောအခါ အဖြစ်မှန် ပေါ်လာ လေတော့သည်။ သူတို့မြင်လိုက်ရသူမှာ တကယ်တော့ အော်စကာမဟုတ်။ အော်စကာနှင့် အရပ်အမောင်း ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ချင်း ခပ်ဆင်ဆင်တူသော တခြားလူတစ်ယောက်သာ ဖြစ်နေသည်။ ထိုသူကို သူတို့ လုံးဝမသိ။ အော်စကာ ပင် ဖြစ်မည်ဟု ရောယောင်ပြောလိုက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် ဆရာဝန်က ဆက်လက်စုံစမ်းပြန်သည်။ လူသတ်သမား သည် မာရီယန်ကို သတ်သည်မှာ ရွှေ၊ ငွေ၊ ကျောက်မျက်ရတနာပစ္စည်းများကို ယူလို၍ မဟုတ်။ လူသတ်သမားသည် ပေါင်သုံးထောင်တန် လက်ဝတ်လက်ခင်း ပစ္စည်းများ ယူမသွား။ ယင်းတို့မှာ မာရီယန်အခန်းထဲတွင် သည်အတိုင်းကန်

ရှားလော့ဟုမ်းရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတွင် ပါဝင်သော
စုံထောက်ကြီးရှားလော့ဟုမ်းနှင့် ဒေါက်တာဝင်ဆင်

နေခဲ့သည်။ ထိုပစ္စည်းများနှင့် နှိုင်းစာလျှင် စိန်ဆွဲကြိုးသည် ဘာမျှတန်ဖိုးမရှိ။ စိန်ဆွဲကြိုးကို ဟန်ပြယူသွားခြင်းသာ ဖြစ်မည်။ တကယ်တမ်း သူလိုချင်သည် မှာ အရေးကြီးသော စာချုပ်စာတမ်း၊ အထူးသဖြင့် သေတမ်းစာတစ်ခု ဖြစ်မည် ဟူ၍ ဆရာဝန်က သိမြင်လာသည်။ ထို့ပြင် လူသတ်သမားအစစ်နှင့် မာရီယန်တို့ သိကျွမ်းခြင်း ရှိရမည်။ အော်စကာနှင့် မာရီယန်တို့မှာ လုံးဝသိကျွမ်းခြင်း မရှိကြ။

ဆရာဝန်သည် အပေါင်ဆိုင်သို့ သွား၍စုံစမ်းပြန်သည်။ မှတ်တမ်း ဟောင်းများကို လှန်လှောရှာဖွေ ကြည့်ရှုသည်။ ထိုအခါ အော်စကာ စိန်ဆွဲကြိုး လာပြသော နေ့မှာ မာရီယန်အသက်မခံရမီနေ့ ရက်က ဖြစ်နေသည်။ အော်စကာ လာပေါင်သော စိန်ဆွဲကြိုးတစ်ခုသာ ဖြစ်နေသည်။

ထိုအကြောင်းတို့ကို ဆရာဝန်က စာရေးပြီး ပါလီမန်သို့ တင်ပြသည်။ အော်စကာ၏ အမှုကို ပြန်လည်စစ်ဆေးပါရန် ပန်ကြားသည်။ သို့ဖြင့် အမှုကို ပြန်လည်စစ်ဆေးကြသည်။ ထိုအခါ အော်စကာမှာ အပြစ်မရှိကြောင်း ထင်ရှား နေသဖြင့် ချက်ချင်းပင် လွှတ်လိုက်ကြသည်။ အော်စကာမေ့ရာ ထောင်ထဲတွင် ၁၉ နှစ်ကြာမျှ နေပြီးမှ လွတ်ခဲ့ရပေသည်။

သက်ဆိုင်ရာတို့က ဆရာဝန်၏ စုံထောက်ဉာဏ်စွမ်းကို ချီးကျူးကြသည်။ ဆရာဝန်အား လူသတ်တရားခံအစစ်ကို ဆက်လက်ကူညီ ရှာဖွေစုံစမ်းပေးရန် ပြောဆိုကြသည်။

ထိုအခါ ဆရာဝန်က ငြင်းဆိုလိုက်သည်။ သူသည် အပြစ်မရှိဘဲ မတရားခံနေရသူတစ်ဦးကို မေတ္တာဖြင့်ကူညီခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ တရားခံအစစ်ကို ရှာဖွေဖော်ထုတ်ပေးရန် ဆန္ဒမရှိပါ။ ထိုသို့ ရှာဖွေဖော်ထုတ်ပေးနိုင်လောက်အောင်လည်း မအားလပ်ပါ။ သူသည် ဆရာဝန်အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်စဉ် တစ်ဖက်ကလည်း ဝတ္တုများကို အပျော်တမ်းရေးနေရသဖြင့် လုံးဝမအားလပ်နိုင်အောင် ရှိနေပါသည် ဟူ၍ ပြောဆိုခဲ့သည်။

ရှားလော့ဟုမ်း ကြေးရုပ်တု

ဆရာဝန်ကား တခြားသူမဟုတ်။ ကမ္ဘာကျော် ရှားလော့ဟုမ်းစုံထောက်
ဝတ္ထုများကို ရေးသားသူ ဆာအာသာကိုနင်ဒိုင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဆာအာသာကိုနင်ဒိုင်းသည် ဗြိတိသျှလူမျိုးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ၁၈၅၉
ခုနှစ်၊ မေလ ၂၂ ရက်နေ့တွင် စကော့တလန်ပြည်၊ အက်ဒင်ဗာရာမြို့၌ ဖွားမြင်
သည်။ သူ၏ ဖခင်သည် အနုပညာရှင် ချားဒိုင်းဖြစ်သည်။

ဆာအာသာကိုနင်ဒိုင်းသည် အင်္ဂလန်ပြည်၊ လန်ကရိုင်းယားခရိုင်ရှိ
စတုန်းနီးဟတ်ကောလိပ်တွင် ပညာသင်ယူသည်။ ထို့နောက် အက်ဒင်ဗာရာ
တက္ကသိုလ်၌ ဆေးပညာကို ဆက်လက်သင်ယူသည်။ ၁၈၈၁ ခုနှစ်တွင် အမ်-
ဘီ ဘွဲ့ကိုလည်းကောင်း၊ ၁၈၈၅ ခုနှစ်တွင် အမ်-ဒီဘွဲ့ကိုလည်းကောင်း ရရှိ
ခဲ့သည်။ ၁၈၈၂ ခုနှစ်မှ ၁၈၉၀ ပြည့်နှစ်အထိ ဆောက်ဆီးမြို့တွင် ဆရာဝန်
အလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုခဲ့သည်။

သူသည် စာရေးခြင်းကို အထူးဝါသနာပါသဖြင့် ၁၈၈၈ ခုနှစ်မှစ၍
စုံထောက်ဝတ္ထုများကို ရေးသားသည်။ ထိုဝတ္ထုတွင် စုံထောက်ရှားလော့ဟုမ်းနှင့်
အဖော်ဒေါက်တာဝပ်ဆင်တို့ကို ဇာတ်ကောင်များအဖြစ် ဖန်တီး၍ ရေးသား
သည်။ ထိုဝတ္ထုများမှာ အောင်မြင်ကျော်ကြားလာသဖြင့် သူသည် ဆရာဝန်
အလုပ်ကို စွန့်၍ စာရေးဆရာဘဝ ကူးပြောင်းခဲ့လေသည်။

ကိုနင်ဒိုင်းသည် ၁၈၉၉ ခုနှစ်မှ ၁၉၀၂ ခုနှစ်ထိဖြစ်ပွားသော တောင်
အာဖရိက ဘိုးဝါးစစ်ပွဲတွင် စစ်မြေပြင် ဆရာဝန်အဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့သည်။ ထို
အမှုထမ်းရာ၌ ရခဲ့သော အတွေ့အကြုံများကိုမှီး၍ ဘိုးဝါးစစ်ပွဲအကြောင်း စစ်
သမိုင်းစာအုပ် ရေးသားပြုစုခဲ့သည်။

ကိုနင်ဒိုင်း ရေးသားသော ရှားလော့ဟုမ်း စုံထောက်ဝတ္ထုများတွင်
အလွန်ရှုပ်ထွေးသည့် အမှုအခင်းကို စုံထောက်ရှားလော့ဟုမ်းက ယုတ္တိရှိစွာဖြင့်
ဖြေရှင်းပုံအခန်းများ ပါဝင်လေသည်။ ယုတ္တိရှိအောင် တွေးခေါ်ကြံဆပုံသည်
အလွန်သဘာဝကျလှသောကြောင့် စာဖတ်သူများ အလွန်နှစ်သက်ကြသည်။
စုံထောက်ကြီး ရှားလော့ဟုမ်းသည် တကယ်ပင် အသက်ထင်ရှား ရှိနေသည်
ဟူ၍ပင် ထင်မှတ်ခဲ့ကြသည်။

သူသည် ၁၈၉၆ ခုနှစ်တွင် ဘရိဂေဒီယာဂျရတ်၏ စွန့်စားခန်း ဝတ္ထုများ
ကို ရေးသည်။ နပိုလီယံ၏ စစ်ပွဲများမှကောက်နုတ်သော စစ်နှင့်ဆိုင်သည့်
စွန့်စားခန်းဝတ္ထုတိုများ ဖြစ်လေသည်။ စွန့်စားခန်းဝတ္ထုတိုကို ရေးသားရာ၌

လည်း သူသည် လူတို့၌ရှိသော ကျိုးကြောင်းဆင်ခြင်ခြင်းသဘောကို လက်ကိုင် ပြုကာ ယုတ္တိတန်အောင် ရေးနိုင်စွမ်းရှိသည်။ သူ၏ ဝတ္ထုများကို လူကြီးလူငယ် မရွေး အလွန်နှစ်သက်ကြသည်။

သူ၏ ရှားလော့ဟုမ်း စုံထောက်ဝတ္ထုများသည် တွေးခေါ်ကြံဆမှုတို့ကို လည်း အကျိုးပြုသည်။ ရာဇဝတ်မှုဟူသည် ပြေးမလွတ်ဟူသော သဘောလည်း ပါဝင်သည်။ ထို့ကြောင့် ကမ္ဘာ့ဘာသာစကားပေါင်းများစွာဖြင့် ဘာသာပြန်ဆို ကြသည်မှာ ယနေ့တိုင်ဖြစ်သည်။ ရှားလော့ဟုမ်းစုံထောက်ဝတ္ထုများကိုမှီး၍ စာရေးဆရာကြီး ရွှေညဒေါင်းသည် စုံထောက်မောင်စံရှားဝတ္ထုများကို အင်္ဂလိပ်မှ မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ဆိုခဲ့သည်။ ရှားလော့ဟုမ်း၏ နာမည်သည် အင်္ဂလိပ် ဝတ္ထုလောကတွင် ထင်ရှားသကဲ့သို့ မောင်စံရှား၏ နာမည်သည်လည်း မြန်မာ ဝတ္ထုလောကတွင် ထင်ရှားလျက်ရှိသည်။

ကိုနင်ဒွိုင်း၏ ဘရီဂေဒီယာဂျရတ်ဝတ္ထုကို ဆရာကြီးရွှေညဒေါင်းက ဂျမဒါကိုကိုကြီးဝတ္ထုအဖြစ် ဘာသာပြန်ဆိုခဲ့သည်။ ကိုနင်ဒွိုင်းကို ၁၉၀၂ ခုနှစ်တွင် ဗြိတိသျှအစိုးရက ဆာဘွဲ့ ပေးအပ်ဂုဏ်ပြုခဲ့သည်။

ကိုနင်ဒွိုင်း၏ ဇာတ်ကောင် စုံထောက်ကြီး ရှားလော့ဟုမ်း၏ ကြေးရပ်တူ ကိုလည်း အမှတ်တရ ဂုဏ်ပြုထုလုပ်ထားရှိသည်။ အသက်အရွယ်ကြီးရင့် လာသောအခါ ကိုနင်ဒွိုင်းသည် စုန်းပယောဂစသည်တို့နှင့် ပတ်သက်သော လောကီပညာရပ်များကို သုတေသနပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ထိုအတတ်နှင့် ဆိုင်သော စာအုပ်များကိုလည်း ရေးသားပြုစုခဲ့သည်။ သူသည် ၁၉၃၀ ပြည့်နှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၇ ရက်နေ့၊ အသက် ၇၁ နှစ်အရွယ်၌ ကွယ်လွန်ခဲ့ပေသည်။

Readers' Digest

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ မတ်လ။

ရေမြုပ်ပုံးသူရဲကောင်း

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက ဂျာမန်တို့သည် စားနပ်ရိက္ခာနှင့် စစ်လက်နက်ပစ္စည်းများ၊ သယ်ဆောင်သော သင်္ဘောများ အင်္ဂလန်ကျွန်းသို့ ကူးသန်းသွားလာခြင်း မပြုနိုင်အောင် နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ကြံစည်တားဆီးခဲ့ကြသည်။ ဤသို့ တားဆီးရာတွင် အင်္ဂလန်ကမ်းခြေတစ်လျှောက်တွင် ရေမြုပ်ပုံးများချ၍ တိုက်ခိုက်သောနည်းကိုလည်း အသုံးပြုနိုင်ခဲ့သည်။

ထိုနည်းအရ ဂျာမန်တို့၏ ရေမြုပ်ပုံးများချ၍ ထောင်ထားရာအနီးသို့ ဖြတ်သန်းသွားလာမိသော သင်္ဘောများမှာ ပေါက်ကွဲပျက်စီး နစ်မြုပ်သွားခဲ့ရပေသည်။

ဂျာမန်တို့အသုံးပြုသော ရေမြုပ်ပုံးများတွင် တချို့မှာ 'သံလိုက်ပုံး' များ ဖြစ်သည်။ သင်္ဘောတစ်စင်းသည် 'သံလိုက်ပုံး' အနီးသို့ ချဉ်းကပ်မိပါက သံလိုက်တပ်ဆင်ထားသော ရေမြုပ်ပုံးက ဝင်ဆောင့်ကာ ပေါက်ကွဲသွားလေတော့သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ဂျာမန်တို့သည် ရေမြုပ်ပုံးအဆန်းတစ်မျိုးကို တီထွင် အသုံးပြုပြန်သည်။ ထိုရေမြုပ်ပုံးသည် သင်္ဘောအင်ဂျင်စက်သံ တုန်ခါမှုဖြင့် ပေါက်ကွဲစေသော 'အသံပုံး' ပင်ဖြစ်သည်။

ဂျာမန်တို့သည် ထိုထိုရေမြုပ်ပုံးများကို ရေထဲ၌ချ၍ ထောင်ထားလေ့ရှိသည်။ သို့ရာတွင် တစ်ခါတစ်ရံ အချိန်အဆလွဲမှားသဖြင့် ထိုရေမြုပ်ပုံးများသည် ကမ်းစပ်သို့ ရောက်ရှိနေတတ်သည်။ ဤတွင် ပုံးပေါက်ကွဲသောအခါ ကမ်းခြေရှိ လူအများပါ ထိခိုက်သေကျေပျက်စီးရရှာပေသည်။

ထို့ကြောင့် အင်္ဂလိပ်တို့သည် ရေမြုပ်ပုံးများကို ရှာဖွေကာ ရှင်းလင်းကြရသည်။ ရှင်းလင်းရာ၌ တချို့ကို ဖောက်ခွဲပစ်သည်။ တချို့ကိုမူ ဖောက်ခွဲပါက အနီးဝန်းကျင်ကို ထိခိုက်မည်စိုးသဖြင့် ပုံး၌တပ်ဆင်ထားသော ပေါက်ကွဲစေ

ဂျန်စတူးဝံမိုး

သည့်ခလုတ်များကို စွန့်စားဖြုတ်ပစ်ကြရသည်။ ယင်းသို့ ခလုတ်ကိုဖြုတ်သော နည်းမှာ အလွန်ဘေးရန်များ၍ အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှသည်။ တချို့မှာ ခလုတ်ကို ဖြုတ်ဆဲမှာပင် ဗုံးပေါက်ကွဲသဖြင့် အရိုးအသားရှာမရအောင် ဖြစ်ခဲ့ရ သည်။ အထူးသဖြင့် ရေမြုပ်ဗုံး အသစ်အဆန်းများကို ဂျာမန်တို့ တီထွင် အသုံးပြုသောအခါတွင် ပိုမို၍ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ဘေးအန္တရာယ် နှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရပေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ရဲစွမ်းသတ္တိနှင့် အထူးပြည့်စုံသူများသည် ရေမြုပ်ဗုံး ရှင်းလင်းရေး လုပ်ငန်းကို မကြောက်မရွံ့ ဆောင်ရွက်ကြသည်။ သူတို့သည် မိမိအသက်ကို ပဓာနမထား၊ အသက်များစွာ ချမ်းသာရာရရေးအတွက် ကိုယ်ကျိုးစွန့်၍ ဆောင်ရွက်ကြသည်မှာ ချီးကျူးဖွယ်ရာပင်ဖြစ်ပေသည်။

ထိုသူများအနက် 'အသံဗုံး' ခလုတ်ကို ပထမဦးဆုံး စွန့်စားစမ်းသပ် ဖြုတ်ခဲ့သူ သူရဲကောင်းမှာကား ချီးကျူးခံရရုံသာမက ဂုဏ်ပြုမှတ်တမ်းတင် ခြင်းပင် ခံခဲ့ရပေသည်။

ဖြစ်ပုံမှာ ၁၉၄၁ ခု၊ ဇွန်လ နေ့တစ်နေ့တွင် ဂျာမန်တို့သည် အင်္ဂလန် ကမ်းခြေတစ်ခုဖြစ်သော ယော့ရှိုင်းယားကမ်းခြေအနီးတွင် ရေမြုပ်ဗုံးကြီးတစ်လုံး

တိတ်တဆိတ်လာရောက် ချထားသည်။ ထိုနေရာမှာ ဟမ်းတားမြစ်ဝအနီး၌ ဖြစ်ရာ သင်္ဘောများ အဝင်အထွက်များသော နေရာဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ယင်းပုံးကြီးမှာ ရေနက်တွင် မကျရောက်ဘဲ ကမ်းစပ်တွင် ကျရောက်နေသဖြင့် အင်္ဂလိပ်တို့ ချက်ချင်း သိရှိသွားသည်။ ဤတွင် ထိုပုံးကြီးမပေါက်ကွဲအောင် ခလုတ်ဖြုတ်ရန် အတွက် အင်္ဂလိပ်တို့ အပူတပြင်း စီစဉ်ကြရသည်။

သို့ရာတွင် အခြေအနေမှာ လွယ်မယောင်နှင့် ခက်နေသည်။ ရေမြှုပ်ပုံးကြီးမှာ ရေမြှုပ်ပုံးရှင်းလင်းရေးအဖွဲ့ဝင်များ ကိုင်တွယ်ဖူးသော ပုံးမျိုးမဟုတ်၊ နာဇီတို့ အထူးကြိုးပမ်းတီထွင်ထားသည့် နောက်ဆုံးပေါ် 'အသံပုံး' ဖြစ်နေသည်။ ရှင်းလင်းရေးအဖွဲ့ဝင်များသည် ထိုပုံးအကြောင်းကို ကြားသာကြားဖူးသည်။ ကိုင်တွယ်ဖူးရန် ဝေးစွာ မြင်ပင်မမြင်ဖူးပေ။ ယခုမှသာ မြင်တွေ့ဖူးခြင်းဖြစ်ရာ ခလုတ်ကိုမည်သို့ စမ်းသပ်ဖြုတ်ရပါမည်နည်း။ ထိုပုံးခလုတ်ကို စမ်းသပ်ဖြုတ်ရန်မှာ အောင်မြင်ဖို့ထက် ရှုံးနိမ့်ဖို့က လမ်းများသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ခလုတ်ဖြုတ်သူမှာ ရှင်ဖို့ထက် အရိုးအသား စိစိညက်ညက်ကြေကာ သေဖို့က လမ်းများသည်။ ထို့ကြောင့် ရေမြှုပ်ပုံးရှင်းလင်းရေး တပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် ယခင်ကဲ့သို့ သွက်သွက်လက်လက် မရှိကြ။ အင်တင်တင် ဖြစ်နေကြသည်။

ဤသို့ရှိစဉ် သူရဲကောင်းတစ်ဦးသည် မားမားမတ်မတ် ပေါ်လာသည်။ သူသည် ဩစတြေးလျလူမျိုးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ဘုရင့်ဩစတြေးလျ ရေတပ်မတော်၌ ရေတပ်ဗိုလ်ကလေးအဖြစ် အမှုထမ်းနေသူ ဖြစ်သည်။ သူ့အမည်မှာ လက်ဖတင်နင် ဂျန်စတူးဝပ်မိုး ဖြစ်သည်။ သူသည် စေတနာအလျောက် ရေမြှုပ်ပုံး ရှင်းလင်းရေးအဖွဲ့တွင် ပါဝင်အမှုထမ်းလျက် ရေမြှုပ်ပုံးများစွာကို စွန့်စားရှင်းလင်းခဲ့သူဖြစ်သည်။ ထိုအတွင်းလည်း သူရဲသတ္တိဆိုင်ရာ 'ဂျော့ဆုတ်ဆိပ်' ပင် ရရှိဖူးသူဖြစ်သည်။

ယော့ရှိုင်းယားကမ်းခြေတွင်ရှိသော အသံပုံးနှင့်ပတ်သက်၍ ဂျန်မိုးစုံစမ်း သိရှိသည်မှာ တစ်ချက်နစ်ချက်ခန့်သာရှိသည်။ အသံပုံးသည် ရုတ်တရက် မြည်လိုက်သော အသံတိုရိုက်ခတ်မှုဖြင့် မပေါက်ကွဲ၊ သင်္ဘောအင်ဂျင်စက် မြည်သံကဲ့သို့ အဆက်မပြတ် မြည်နေသည့် အသံရှည် ရိုက်ခတ်မှုဖြင့်သာ ပေါက်ကွဲသည်။ ထို့ပြင် ရေငုပ်သမားတို့ ရေငုပ်လိုက်၍ ရေပလုံစီသံ ပေါ်ထွက်ပါကလည်း ပေါက်တတ်သည်ဟူသော အချက်များဖြစ်သည်။ ထိုထက်ပို၍ ဘာမျှမသိ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဂျွန်မိုးသည် ‘အသံဗုံး’ ခလုတ်ကိုဖြုတ်ရန် စွန့်စားထွက်ခဲ့ပြီ။ သူနှင့်အတူ အဖော်နှစ်ဦးလည်း ပါလာသည်။ တစ်ဦးမှာ သင်္ဘောသားဖြစ်သည်။ ဂျွန်မိုးလက်စွဲပြုသော ကိရိယာတန်ဆာပလာများကို ကူညီသယ်ဆောင်ပေးသူဖြစ်သည်။ တစ်ဦးမှာ လက်ဖတင်နှင့် ဂျော်ဖရီတာနာအမည်ရှိ ရေတပ်ဗိုလ်ကလေးဖြစ်သည်။ သူသည် ဂျွန်မိုးထံမှ ဗုံးခလုတ်ဖြုတ်နည်းကို လက်တွေ့ဆည်းပူးရန် စွန့်စားလိုက်ပါလာသူဖြစ်သည်။

သူတို့အဖို့ ဤမျှခက်ခဲသောအလုပ်ကို အေးအေးဆေးဆေး စိမ်ပြေနပြေ လုပ်ခွင့်မရ။ အမြန်ဆုံးလုပ်ရမည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဒီရေကျချိန်တွင်သာ ဗုံးကိုမြင်ရပြီး ကိုင်တွယ်လုပ်ကိုင်နိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် သူတို့သည် ဒီရေကျချိန်အတွင်း ဗုံးရှိရာသို့ ရောက်ရှိပြီး ဗုံးခလုတ်ကို အပြီးဖြုတ်ရမည်ဖြစ်ပေသည်။

သူတို့သုံးဦးသည် ဒီရေကျသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဗုံးရှိရာနေရာသို့ အမြန်လျှောက်သွားကြသည်။ လမ်းခရီးမှာ ရွံ့ညွန်များထူထပ်သဖြင့် ဗုံးရှိရာနေရာသို့ တော်တော်နှင့်မရောက်နိုင်။ အတန်ကြာအောင် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားသွားလာပြီးမှ ရောက်ရှိသွားသည်။

ရောက်ရှိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဂျွန်မိုးသည် သင်္ဘောသားထံမှ ကိရိယာတန်ဆာပလာများကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် သင်္ဘောသားအား ဘေးကင်းရာနေရာသို့ အမြန်ထွက်ခွာသွားစေသည်။ ထို့နောက် ဂျွန်မိုးသည် အတူလိုက်ပါလာသူ လက်ဖတင်နှင့်တာနာကိုလည်း အဝေးသို့ ထွက်ခွာသွားစေသည်။

“အရင်ဗုံးတွေနဲ့မတူဘူး၊ ဒီဗုံးက ပေါက်ကွဲဖို့လမ်းများတယ်၊ ခင်ဗျား ရှောင်နေရင် ကောင်းမယ်”

“အို... ဘာကြောင့် ရှောင်နေရမှာလဲ၊ ခင်ဗျားနဲ့အတူ ကျွန်တော်လည်း စွန့်စားဆောင်ရွက်မယ်၊ ခင်ဗျား စိတ်အေးအေးထားပြီး ခလုတ်ကို စမ်းသပ်ဖြုတ်နိုင်အောင် ကျွန်တော်ဘေးက ကူညီမယ်၊ ခင်ဗျားလိုအပ်တဲ့ ကိရိယာတွေ အသင့်ပြင်ထားပေးမယ်”

သို့ဖြင့် သူရဲကောင်းနှစ်ဦးသည် အသက်ပေါင်းများစွာနှင့် အရာဝတ္ထုများစွာကို တစ်ခဏအတွင်း ဖျက်ဆီးနိုင်သည့် ‘အသံဗုံး’ ခလုတ်ကို စတင်ဖြုတ်ကြသည်။

ဂျန်မိုးသည် ရှေးဦးစွာ စိတ်ကို တည်ငြိမ်စွာ ထားသည်။ ထို့နောက် ဗုံး၏အခြေအနေကို စူးရှထက်မြက်သော မျက်လုံးများဖြင့် စူးစမ်းကြည့်ရှုသည်။ ထို့နောက်ဗုံး၌ တပ်ဆင်ထားသော အသံဖမ်းကိရိယာငယ်ကို ညင်သာစွာဖြုတ်သည်။ တော်တော်နှင့် ဖြုတ်မရ။ သူ့နဖူးမှာ ချွေးသီးကြီးများ ကျလာသည်။ သူသည် အံ့ကြိတ်လျက် ကြိုးစားဖြုတ်ပြန်သည်။ အသံဖမ်းကိရိယာငယ် ပြုတ်သွားပြီ။ ယင်းကို တာနာထံ ကမ်းပေးလိုက်ကာ တခြားခလုတ်တစ်ခုကို ဖြုတ်ပြန်သည်။ ဤခလုတ်ကိုလည်း ခက်ခက်ခဲခဲဖြုတ်ရသည်။ ထို့နောက် မည်သည့်ခလုတ်ကို ဖြုတ်ရမည်ကို စဉ်းစားတွေးတောရပြန်သည်။ အကဲခတ် ကြည့်ရှုရပြန်သည်။ ယခင်ဗုံးများကို ဖြုတ်စဉ်က အတွေ့အကြုံကို မှီလျက် ခလုတ်တစ်ခုကို ကြိုးစားဖြုတ်သည်။ ဤသို့ ခလုတ်တစ်ခုပြီး တစ်ခုဖြုတ် သွားရာ နောက်ဆုံးအောင်မြင်သွားလေသည်။

အသက်ပေါင်းများစွာကို လည်းကောင်း၊ အရာဝတ္ထုပေါင်းများစွာကို လည်းကောင်း ပေါက်ကွဲပျက်စီးစေသော ဗုံးကြီးသည် ခလုတ်များဖြုတ်ထား သဖြင့် မပေါက်ကွဲနိုင်တော့ပြီ။ ဘေးရန်မပြုနိုင်တော့ပြီ။ သူတို့သည် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ပြန်လာခဲ့ကြပေသည်။

အင်္ဂလိပ်အာဏာပိုင်တို့သည် သူရဲကောင်း ဂျန်မိုးကို လှိုက်လှဲစွာ ချီးကျူး ကြသည်။ ထို့နောက် သူရသတ္တိအရာတွင် အထူးချွန်ဆုံးဖြစ်သော ပုဂ္ဂိုလ်များကို သာ နှင်းအပ်သည့် ‘ဂျော့ခရော့’ ဆုတံဆိပ်ကို ချီးမြှင့်လိုက်ပေသည်။ ထို ဂျော့ခရော့တံဆိပ်သည် ‘ဂျော့’ တံဆိပ်ထက် အဆင့်မြင့်မားလေသည်။

ဂျန်မိုးသည် အင်္ဂလိပ်သမိုင်းတွင် သူရသတ္တိဆိုင်ရာ ‘ဂျော့တံဆိပ်’ နှင့် အမြင့်ဆုံးသော သူရသတ္တိဆိုင်ရာ ‘ဂျော့ခရော့’ ဆုတံဆိပ်နှစ်ခုလုံးကို ပထမဦးစွာ ရရှိသူ သူရဲကောင်းဖြစ်ပေသည်။

နိုင်ငံအတွက်

တစ်နေ့သ၌ လန်ဒန်မြို့တွင် နေထိုင်သော အမျိုးသမီးငယ်တစ်ဦးထံ ထူးဆန်းသော စာတစ်စောင် ရောက်ရှိလာသည်။ စာမှာ ဗြိတိသျှထောက်လှမ်းရေးတပ်ဖွဲ့ထံမှ ဖြစ်သည်။ အမျိုးသမီးငယ်အား ကိစ္စတစ်ခုအတွက် ဆွေးနွေးလိုသဖြင့် လာရောက်တွေ့ဆုံရန် ဖိတ်ခေါ်သောစာ ဖြစ်သည်။

အမျိုးသမီးငယ်မှာ အသက် ၂၁ နှစ်အရွယ်မျှသာ ရှိသေးသည့် မုဆိုးမကလေးဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်လသုံးလခန့်ကပင် သူ၏ခင်ပွန်းဖြစ်သူ စစ်ဗိုလ်ကလေးသည် ဂျာမန်စစ်မြေပြင်၌ ကျဆုံးသွားခဲ့သည်။ သူတို့၌ လူမမည်သမီးကလေးတစ်ဦးရှိရာ အမျိုးသမီးငယ်သည် ဖတဆိုးကလေးကို ပြုစုစောင့်ရှောက်နေထိုင်သူ ဖြစ်သည်။

အမျိုးသမီးငယ်သည် ဗြိတိသျှထောက်လှမ်းရေးတပ်ဖွဲ့နှင့် တစ်ခါမျှ အဆက်အသွယ် မပြုဖူးပေ။ ထို့ကြောင့် သူ့အဖို့ ထိုစာမှာ ထူးဆန်းနေသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် ထိုစာအကြောင်း မည်သူ့ကိုမျှ ပြောမပြပေ။ ချိန်းဆိုသောနေ့တွင် သတ်မှတ်ထားသောနေရာသို့ မပျက်မကွက် သွားရောက်ခဲ့ပေသည်။

အမျိုးသမီးငယ် ရောက်ရှိလာသောအခါ ထောက်လှမ်းရေးတပ်ဖွဲ့မှ ပုဂ္ဂိုလ်များသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရှိကြသည်။ သူတို့က အမျိုးသမီးငယ်အား ထောက်လှမ်းရေးတပ်ဖွဲ့တွင် ပါဝင်၍ တာဝန်ထမ်းဆောင်စေလိုကြောင်း၊ ထောက်လှမ်းရေးပညာရပ်များကို သင်ယူလေ့ကျင့်ပြီးလျှင် နာဇီဂျာမန်တို့ သိမ်းပိုက်ထားသည့် ပြင်သစ်နိုင်ငံသို့ လေထီးဖြင့် လျှို့ဝှက်စွာဆင်းသက်ရမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ပြင်သစ်မြေအောက် တော်လှန်ရေးသမားများနှင့် အဆက်အသွယ် ပြုရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ နာဇီဂျာမန်တို့၏ လှုပ်ရှားမှုသတင်းများကို ထောက်လှမ်းရမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ လုပ်ငန်းမှာကြီးလေး၍ အလွန်ဘေးအန္တရာယ် များလှ

ကြောင်း၊ သို့သော် နိုင်ငံအတွက် စွန့်စားဆောင်ရွက်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ကြောင်း ပြောပြကြလေသည်။

ထိုအချိန်မှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်ပွားနေချိန်ဖြစ်သည်။ ဟစ်တလာ ဦးဆောင်သော နာဇီဂျာမန်တပ်များသည် တစ်နိုင်ငံပြီးတစ်နိုင်ငံ ကျူးကျော်သိမ်းပိုက်ထားချိန် ဖြစ်သည်။ ဟော်လန်၊ ဘယ်လဂျီယန်စသည့် နိုင်ငံငယ်များသာ မက ပြင်သစ်နိုင်ငံကြီးပင်လျှင် နာဇီဂျာမန်များလက်အောက်သို့ ကျရောက်နေသည်။ နာဇီဂျာမန်တပ်များသည် အင်္ဂလန်ကို သိမ်းပိုက်နိုင်ရန် အပြင်းအထန် တိုက်ပွဲဆင်နေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဗြိတိသျှထောက်လှမ်းရေးတပ်ဖွဲ့က အမျိုးသမီးငယ်အား အကူအညီတောင်းခံခြင်း ဖြစ်သည်။ ပေးအပ်သောတာဝန်မှာ အလွန်ကြီးလေးလှသည်။ ဘေးရန်ကလည်း အလွန်ကြီးမားလှသည်။

ထို့ပြင် သူ့တွင် ပြုစုစောင့်ရှောက်ရမည့် လူမမည်သမီးကလေးကလည်း ရှိနေသေးသည် မဟုတ်လော။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အမျိုးသမီးငယ်သည် ဆုတ်ဆိုင်းခြင်းမရှိ။ မဆိုင်းမတွပင် လက်ခံလိုက်လေသည်။ နာဇီဂျာမန်တို့၏ ကြောက်မက်ဖွယ်ရန်ကို ကာကွယ်ရန် အရေးမှာ ယောက်ျားမိန်းမမရွေး

ဂျာမန်တို့လက်မှလွတ်မြောက်ရန် ပြေးလွှားနေသည့် ဗိုင်းအိုလက်နှင့် အဖော်

ကမ္ဘာသားအားလုံး၏ တာဝန်ဖြစ်သည်ဟု အမျိုးသမီးငယ်က ခံယူထားပြီး ဖြစ်လေသည်။

အမျိုးသမီးငယ်၏ အမည်မှာ ဗိုင်းအိုလက်ဇာဘိုး ဖြစ်သည်။ သူမသည် အင်္ဂလိပ်-ပြင်သစ်ကပြား အမျိုးသမီးကလေးဖြစ်သည်။ စစ်မဖြစ်မီက ပြင်သစ် နိုင်ငံ၌ အချိန်ကြာမြင့်စွာ နေထိုင်ခဲ့ဖူးသည်။ ပြင်သစ်စကားကို ကောင်းစွာ တတ်မြောက်သည်။ ပြင်သစ်နိုင်ငံအကြောင်းလည်း ကောင်းစွာသိသည်။ အတွေ့အကြုံလည်း ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ဗြိတိသျှထောက်လှမ်းရေးတပ်ဖွဲ့က သူ့ထံမှ အကူအညီတောင်းကာ အရေးကြီးသောတာဝန်ကို ပေးအပ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဗိုင်းအိုလက်သည် တာဝန်ကိုလက်ခံပြီး မကြာမီပင် ထောက်လှမ်းရေး ပညာရပ်များကို ဆည်းပူးလေ့ကျင့်ရသည်။ သေနတ်အမျိုးမျိုးပစ်ခတ်နည်း၊ သတင်းပို့နည်းမှအစ လေထီးဖြင့်ဆင်းသက်နည်းအထိ လေ့လာသင်ယူရသည်။ သူသည် နုနယ်ချောမောလှပသည့် အမျိုးသမီးကလေးဖြစ်ရာ ထိုအတတ် ပညာတို့ကို ပင်ပန်းကြီးစွာ သင်ယူရသည်။ လေ့ကျင့်ရသည်။ တစ်ကြိမ်၌ လေထီးဖြင့် ဆင်းသက်နည်းကို လေ့ကျင့်သင်ယူစဉ် ခြေဆစ်လည်သွားသဖြင့် ရက်အတန်ကြာ ဆေးကုယူခဲ့ရသည်။

နောက်ဆုံး၌ ဗိုင်းအိုလက်သည် သင်တန်းပြီးဆုံးသဖြင့် တာဝန်ထမ်း ဆောင်ရန် အသင့်ဖြစ်နေပြီ။ သို့ဖြင့် မှောင်မိုက်သောညတစ်ညတွင် ပြင်သစ် နိုင်ငံသို့ လေထီးဖြင့် ဆင်းသက်ခဲ့သည်။ ပြင်သစ်မြေအောက်တော်လှန်ရေး သမားများနှင့် အဆက်အသွယ်ပြုခဲ့သည်။ သတင်းများပို့ခြင်း၊ သတင်းများ ယူခြင်း စသည်တို့ကို အောင်မြင်စွာပြုနိုင်ခဲ့သည်။ ဤသို့ အဆက်အသွယ် ပြုနေစဉ် တစ်နေရာ၌ ဂျာမန်စစ်သားများနှင့် နှစ်ကြိမ်တိုင် ရင်ဆိုင်တိုးခဲ့သည်။ သူတို့၏ စစ်မေးခြင်းကို ခံခဲ့ရသည်။ သို့သော် ဗိုင်းအိုလက်က ပြင်သစ်ပြည်၌ နေထိုင်သော ပြင်သစ်မကလေးဟန်ဖြင့် ဣန္ဒြေမပျက် ပြောဆိုဆက်ဆံနိုင်ခဲ့ သည်။ သို့ဖြင့် နာဇီတို့ဘေးရန်မှ လွတ်မြောက်ကာ အင်္ဂလန်သို့ ချောမောစွာ ပြန်လာနိုင်ခဲ့ပေသည်။

ဗိုင်းအိုလက်သည် သူ့လုပ်ငန်းများ ပွဲဦးထွက်တွင် ချောမောအောင်မြင် သွားသဖြင့် ဝမ်းမြောက်မဆုံးဖြစ်နေသည်။ တစ်ဖက်ကလည်း သူ့လုပ်ငန်း၏ အရေးပါပုံကိုလည်းကောင်း၊ ဘေးအန္တရာယ်အလွန်ကြီးမားပုံကိုလည်းကောင်း

ခံစားသိရှိနေသည်။ သို့ရာတွင် သူကား စိုးရိမ်ထိတ်လန့်ခြင်းမဖြစ်။ နိုင်ငံအတွက် စွန့်စားဆောင်ရွက်ခြင်းဖြစ်၍ အထူးကျေနပ်နှစ်သိမ့်လျက် ရှိပေသည်။ ထိုအတွင်း မဟာမိတ်တပ်များ စစ်ရေးပြန်သာလာပြီဟူသော သတင်းများကိုလည်း ကြားသိနေရသည်။

၁၉၄၄ ခုနှစ်၊ ဇွန်လတွင် မဟာမိတ်တပ်များသည် ပြင်သစ်ကမ်းခြေသို့ တက်၍ နာဇီဂျာမန်တပ်တို့ကို ထိုးစစ်ကြီးဆင်နွှဲရန် စီစဉ်ကြသည်။ ဤသို့ ထိုးစစ် ဆင်နွှဲရာတွင် ပြင်သစ်ကမ်းခြေရှိ ဂျာမန်တပ်များထံ တခြားအရပ်ရှိ ဂျာမန်တပ်များမှ စစ်ကူမပို့နိုင်အောင် ပြင်သစ်မြေအောက်တော်လှန်ရေးသမားများက တားဆီးတိုက်ခိုက်ပေးရမည်ဖြစ်သည်။ ထိုအစီအစဉ်ကို နေရာအနှံ့အပြားရှိ ပြင်သစ်တော်လှန်ရေးသမားများ သိရှိအောင် ညွှန်ကြားရမည်ဖြစ်သည်။

ထိုညွှန်ကြားချက်မှာ အလွန်အရေးကြီးလှသည်။ ထို့ကြောင့် သက်ဆိုင်ရာတို့က မိုင်အိုလက်နှင့် အနတ်စတာဆီးဆိုသူတို့ကို တာဝန်ပေးသည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် ပြင်သစ်နိုင်ငံသို့ လျှို့ဝှက်စွာ လေထီးနှင့် ဆင်းသက်ပြီးလျှင် ပြင်သစ် တော်လှန်ရေးတပ်များကို ညွှန်ကြားချက်သတင်းများ ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ ပေးပို့ရမည်ဖြစ်သည်။ မိုင်အိုလက်၏အဖော် အနတ်စတာဆီးမှာ ယောက်ျားမျိုးဖြစ်သည်။ လန်ဒန်သို့ ခေတ္တရောက်ရှိနေသော ပြင်သစ်တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။

သို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ဦးသည် သတ်မှတ်ထားသောနေ့တွင် ပြင်သစ်နိုင်ငံသို့ လေထီးဖြင့် ဆင်းသက်ကြသည်။ သူတို့သည် မြေပြင်သို့ရောက်သောအခါ ရွာတစ်ရွာသို့ ခြေကျင် လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ထိုရွာ၌ ကားတစ်စီး ရှာဖွေရာ ကားငယ်တစ်စီး အသင့်ရရှိသည်။ အနတ်စတာဆီးက ကားမောင်းလျက်၊ မိုင်အိုလက်က ဘေးတွင်ထိုင်လျက် ခရီးဆက်လက် ထွက်ခွာလာခဲ့ကြသည်။

ဤသို့လာရာမှ ရွာတစ်ရွာအနီးသို့ အရောက်တွင် မိုင်အိုလက်သည် တစ်စုံတစ်ရာကို လှမ်းမြင်လိုက်သည်။ သစ်ပင်ကွယ်တစ်နေရာ၌ ဂျာမန်စစ်သားများ ပုန်းအောင်းနေကြသည်။ သူတို့ကို ဖမ်းရန်စောင့်ဆိုင်းနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ချက်ချင်းပင် သူတို့သည် မော်တော်ကားကို ထိုးရပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် လမ်းဘေးလယ်ကွင်းထဲသို့ လျင်မြန်စွာ ဆင်းပြေးကြသည်။

ဤမန်စစ်သားများကလည်း သူတို့ကိုလှမ်းမြင်ရာ ဖမ်းဆီးရန် နောက်မှ ပြေးလိုက်ကြသည်။ သေနတ်များဖြင့် အဆက်မပြတ် ပစ်ခတ်ကြသည်။ ဗိုင်းအိုလက်နှင့် အနတ်စတာဆီးတို့သည် ဖြောင့်တန်းစွာပြေးပါက သေနတ် ကျည်ဆန် ထိမှန်မည်ဖြစ်သဖြင့် ကောက်ကွေ့စွာပြေးကြရသည်။ သူတို့သည် လယ်ကွင်းကိုလည်းကောင်း၊ စမ်းချောင်းကိုလည်းကောင်း၊ သစ်ပင်ချုံနွယ်များ ကိုလည်းကောင်း ဖြတ်သန်းပြေးလွှားကြသည်။

ဤသို့ပြေးရာမှ တစ်နေရာသို့ အရောက်တွင် ဗိုင်းအိုလက်သည် ခလုတ် တိုက်မိပြီး အရှိန်ဖြင့် လဲကျသွားသည်။ ခြေဆစ်မှာ ဒဏ်ရာရသွားသည်။ ယခင်ဒဏ်ရာဟောင်းကို ထိခိုက်မိသည်ဖြစ်ရာ သူ့ခမျာဆက်ပြေးရန်ဝေးစွာ လမ်းပင် မလျှောက်နိုင်တော့ပေ။

ဤတွင် အဖော်ဖြစ်သူ အနတ်စတာဆီးက သူ့ကို ဖေးမတွဲခေါ်သည်။
ထိုအခါ ဗိုင်းအိုလက်က -

“အနတ်စတာဆီး၊ ကျွန်မကို တွဲခေါ်နေလို့ မထူးဘူး။ နှစ်ယောက်စလုံး မိသွားမှာပေါ့။ ရှင်သာ လွတ်အောင်ပြေးစမ်းပါ။”

ဟူ၍ ပြောသည်။
အနတ်စတာဆီးက -

“အို... ဒီကောင်တွေလက်ထဲ ခင်ဗျားကိုထားပြီး ကျုပ် ကိုယ်လွတ် ရုန်းမပြေးနိုင်ပါဘူး။ မိလည်း နှစ်ယောက်စလုံး အတူတူပေါ့။”

ဟူ၍ပြောသည်။

သို့ပြောပြီးလျှင် ဗိုင်းအိုလက်ကို သူ့ပခုံး၌ ထမ်း၍ပြေးမည်ပြုသည်။ ထိုအခါ ဗိုင်းအိုလက်က အကျောက်အကန်ငြင်းဆိုသည်။ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြသည်။

“အနတ်စတာဆီး၊ ရှင်မမိုက်ချင်စမ်းပါနဲ့။ ကျွန်မအရေးထက် တာဝန်ကို အဓိကထားပါ။ ညွှန်ကြားချက်တွေပို့ဖို့က အရေးအကြီးဆုံး မဟုတ်လား။ ရှင်လွတ်အောင်ပြေးပြီး ညွှန်ကြားချက်တွေကို ပို့စမ်းပါ။ ပြေးစမ်းပါ။ ပြေးပါ။”

နောက်ဆုံး၌ အနတ်စတာဆီးသည် ကြေကွဲစွာဖြင့် ဗိုင်းအိုလက်ကို ထားခဲ့ကာ ဆက်လက်ထွက်ပြေးသည်။

ဗိုင်းအိုလက်သည် အနတ်စတာဆီးကို ရန်သူတို့ မျက်ခြည်ပြတ်သွား စေရန် နေရာမှ လူးလဲထကာ ကိုယ်ထင်ပြလိုက်သည်။

ထို့နောက် အသင့်ပါလာသော စတင်းဂန်းသေနတ်ဖြင့် ရန်သူများကို သံသံမဲမဲပစ်ခတ်လေတော့သည်။ ဂျာမန်များသည် ဗိုင်အိုလက်၏အကြံကို မရိပ်မိသဖြင့် ဗိုင်အိုလက်ကိုသာမဲ၍ ဝိုင်းထားကြသည်။ ဤတွင် အနတ်စတာဆီးသည် လွတ်မြောက်သွားလေသည်။ မကြာမီ ဂျာမန်စစ်သားများသည် ဗိုင်အိုလက်ကို လက်ရဖမ်းဆီးမိကြလေသည်။

ဂျာမန်တို့သည် သူ့ကို ချောချည်တစ်ခါ၊ ခြောက်ချည်တစ်လှည့် စစ်မေးကြသည်။ သို့စစ်မေး၍မရသောအခါ နည်းမျိုးစုံဖြင့် ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ကာ စစ်မေးကြပြန်သည်။ သူမက မမှု၊ မေးသမျှကို ဘူးကွယ်သည်။ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်သမျှကို အံကြိတ်၍ခံရှာသည်။ နောက်ဆုံး၌ ဂျာမန်တို့သည် ဗိုင်အိုလက်ကို အမျိုးသမီးအကျဉ်း စခန်းသို့ ပို့ကာ အကျဉ်းချထားလိုက်လေသည်။

သူသည် အကျဉ်းစခန်း၌ပင် ပင်ပန်းဆင်းရဲ ဒုက္ခရောက်နေစဉ် မဟာမိတ်တပ်များမှာမူ အောင်ပွဲရလျက်ရှိသည်။ ဂျာမန်တပ်များသည် တဖြည်းဖြည်း တပ်ဆုတ်လာရာ ပဲရစ်မြို့တော်အထိ ရောက်လာသည်။ ဂျာမန်များ တပ်ဆုတ်လာရသည်နှင့်အမျှ မဟာမိတ်တပ်များကလည်း တစ်မြို့ပြီးတစ်မြို့ သိမ်းပိုက်ချီတက်လာကြသည်။

နောက်ဆုံး၌ ဂျာမန်တို့သည် သူတို့ အဓိကခြေကုပ်ယူထားသော ပဲရစ်မြို့ကို စွန့်ခွာထွက်ပြေးရတော့မည့်အခြေသို့ ဆိုက်ရောက်လာသည်။ ဤတွင် သူတို့သည် မိုက်မဲရက်စက်လှသောအကြံဖြင့် စစ်သုံးပန်းများကို ဂျာမနီနိုင်ငံအထိ ခေါ်ဆောင်သွားရန် စီစဉ်ကြသည်။ သူတို့သည် ယောက်ျားအကျဉ်းသားများကို နှစ်ယောက်တွဲ၊ သုံးယောက်တွဲပူးကာ လက်များကို သံကြိုးဖြင့် ခတ်သည်။

မိန်းမ အကျဉ်းသားများကိုမူ နှစ်ယောက်တွဲ၊ သုံးယောက်တွဲပူးကာ ခြေထောက်များကို သံကြိုးဖြင့်ခတ်သည်။ ထို့နောက် မီးရထားပေါ်သို့ တင်ကာ ဂျာမန်တို့က ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

ဤသို့ မီးရထားဖြင့်တင်ရာတွင် မိန်းမအကျဉ်းသားများမှာ လူစီးတွဲတွင် နေရာရသဖြင့် လူစီးတွဲ၌ စီးနင်းလိုက်ပါခွင့်ရခဲ့သည်။ ယောက်ျားအကျဉ်းသမားများမှာကား လူစီးတွဲတွင် လိုက်ပါခွင့်မရ။ ကျွဲနွားများတင်သော တိရစ္ဆာန်တွဲများတွင် ပြတ်သိပ်ကျပ်တည်းစွာ စီးနင်းလိုက်ပါရသည်။ သူတို့ခမျာ ထိုင်ခရာပင် နေရာမရှိ။ နေကလည်း အလွန်ပူပြင်းလှသည်။ ရေကလည်း ငတ်လှ

သည်။ သို့ရာတွင် ဂျာမန်တို့က ရေမပေးသဖြင့် ရေမသောက်ရ။ တချို့ ခွေယိုင်လဲကာ ငရဲ၌ ရောက်နေသူများပမာ ခံစားနေရရှာသည်။

ဗိုင်အိုလက်သည် မိန်းမအကျဉ်းသမားများတွင် ပါဝင်သည်။ သူ့ကို တခြားမိန်းမအကျဉ်းသမားတစ်ဦးနှင့် ပူးတွဲ၍ ခြေကို သံကြိုးဖြင့် ခတ်ထားသည်။ အနေအထိုင်ဆင်းရဲ၍ ဒုက္ခကြီးလှသည်။

သို့ရာတွင် သူသည် လူစီးတွဲ၌ လိုက်ပါခွင့်ရသဖြင့် ယောက်ျားအကျဉ်းသားများနှင့် နှိုင်းစာသော် သက်သာရာရသေးသည်။ သူသည် သူ့ဒုက္ခကို ဂရုမပြုနိုင်။ ရေငတ်သဖြင့် ခွေယိုင်လဲကျနေသော ယောက်ျားအကျဉ်းသားများ၏ ဒုက္ခကိုသာ ကရုဏာဖြစ်နေသည်။

လမ်းခရီးတစ်နေရာအရောက်တွင် သူတို့ စီးနင်းလိုက်ပါလာသော မီးရထားမှာ ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်ခြင်း ခံရသည်။ မဟာမိတ်လေတပ်က မီးရထားပေါ်၌ သူတို့လိုက်ပါလာသည်ကို မသိ။ ရှေ့တွဲများ၌ ဂျာမန်စစ်သားများ ပါလာသည်ကိုသာ သိသဖြင့် တိုက်ခိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဤတွင် ဂျာမန်တို့သည် မီးရထားကို ခေတ္တရပ်ကာ လမ်းဘေးသို့ ပြေးဆင်းပြီး ပုန်းအောင်းကြသည်။ အကျဉ်းသမားများမှာမူ ပုန်းအောင်းခွင့်မရ။ သည်အတိုင်းပင် တွဲများထဲ၌ ငုတ်တုတ်ခံနေရသည်။ သို့ရာတွင် ကံကောင်းထောက်မသဖြင့် အကျဉ်းသမားများ၏ တွဲများမှာ ဗုံးထိမှန်ခြင်းမရှိပေ။

ထိုအချိန်တွင် ဗိုင်အိုလက်သည် အဖော်မိန်းမနှင့်အတူ တရွေ့ရွေ့ သွားကာ ရထားရေချိုးခန်းထဲမှ ရေများကို ခပ်ယူသည်။ ထို့နောက် ယောက်ျားအကျဉ်းသမားများရှိရာသို့ တရွေ့ရွေ့ သွားကာ ရေငတ်သူများကို ရေတိုက်လေသည်။ ဘေးဒုက္ခအမျိုးမျိုးကို ကိုယ်စီကိုယ်ခံစားနေရစဉ် မိမိဘေးဒုက္ခကို ဂရုမပြု။ တစ်ပါးသူ၏ ဘေးဒုက္ခကို စိတ်ဝင်စားကူညီသော ဗိုင်အိုလက်၏ အပြုအမူကို အကျဉ်းသားများသည် တစ်သက်မမေ့နိုင်အောင် ဖြစ်ကြရပေသည်။ ထို့နောက် လေကြောင်းရန် အေးသောအခါ မီးရထားသည် ဆက်လက်ထွက်ခွာလာခဲ့လေသည်။

ဂျာမနီသို့ ရောက်သောအခါ ဂျာမန်တို့သည် အကျဉ်းသားများကို ရာဇဝတ်ဗြူဂျီအကျဉ်းစခန်းသို့ ပို့သည်။ ထိုအကျဉ်းစခန်းမှာ ကမ္ဘာပေါ်တွင် ကြောက်မက်ဖွယ်အကောင်းဆုံး အကျဉ်းစခန်းများတွင် တစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ်သည်။ ဗိုင်အိုလက်သည် ထိုအကျဉ်းစခန်း၌ ခြောက်လကြာမျှ အငတ်ငတ်

အပြတ်ပြတ်နှင့် ဒုက္ခအမျိုးမျိုးခံကာ နေထိုင်ခဲ့ရသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် စိတ်ဓာတ်မကျခဲ့ပေ။

နာဇီဂျာမန်တို့သည် နောက်ဆုံး၌ စစ်ရှုံးခဲ့သည်။ ဤသို့ စစ်မရှုံးမီ နှစ်လခန့်အလိုတွင် သူတို့သည် ဗိုင်းအိုလက်ကို အကျဉ်းစခန်းမှခေါ်ထုတ်ကာ သေနတ်ဖြင့် ပစ်သတ်လိုက်ကြလေသည်။ မျက်မြင်အကျဉ်းသမားများ၏ ပြောပြချက်အရ ဗိုင်းအိုလက်သည် သေရမည်ကို မရွံ့။ အာဇာနည်ပီပီ ရဲဝံ့စွာ အသတ်ခံသွားသည်ဟု ဆိုပေသည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးဆုံးသွားသောအခါ ဗြိတိသျှအစိုးရသည် ဗိုင်းအိုလက်၏ ဆောင်ရွက်မှုတို့ကို အထူးမှတ်တမ်းတင်ကြသည်။ ဗိုင်းအိုလက်ကို အာဇာနည်သူရဲကောင်းအဖြစ် ချီးကျူးဂုဏ်ပြုကာ သူရဲကောင်းဆုတံဆိပ် ချီးမြှင့်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ဗိုင်းအိုလက်မှာ မရှိတော့ပြီဖြစ်သဖြင့် သူ၏ ကိုယ်စား သူ၏ လူမမည်သမီးကလေးက သူရဲကောင်းဆုတံဆိပ်ကို လက်ခံယူခဲ့ရရှာ ပေသည်။

မေတ္တာရှင် လေသူရဲ

အခြေအနေမှာ အဆိုးရွားဆုံး အခြေအနေပင် ဖြစ်သည်။ မြို့ငယ် တစ်ခုလုံးကို ရန်သူတို့ ဝိုင်းထားပြီး၊ မြို့သူမြို့သားများသည် ဦးစွာထွက်ပြေး တိမ်းရှောင်ကြသဖြင့် ရန်သူ့လက်တွင်းမှ လွတ်မြောက်သွားကြသည်။

သို့ရာတွင် 'ကလေးဂေဟာ' မှ ကလေးများကိုမူ ရွှေ့ပြောင်းချိန်မရ၊ သူတို့အားလုံး မြို့ထဲတွင် ပိတ်မိနေကြသည်။ စုစုပေါင်း ကလေး ၂၀၀ ခန့် ရှိသည်။ သူတို့ကို စောင့်ရှောက်သည့်ဆရာ၊ ဆရာမနှစ်ဦး၊ သုံးဦးခန့်သာ သူတို့နှင့်အတူတူ ရှိနေသည်။

အချိန်ကား ၁၉၄၄ ခု၊ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းကာလ။ ရန်သူများကား နာဇီဂျာမန်တပ်များ။ ကလေးများကား ဆိုဗီယက်ပြည်သူတို့၏ ရင်သွေးငယ် များ။ မြို့ငယ်ကား ပိုလော့စ်ခ်အမည်ရှိ မြို့ငယ်။ ယင်းသည် ဆိုဗီယက် ပြည်ထောင်စု အနောက်ပိုင်းဒေသတွင် ရှိသည်။

နာဇီတပ်များသည် မြို့ကိုဝိုင်းမိပြီး မကြာမီပင် တစ်မြို့လုံး သိမ်းပိုက် မိသွားကြသည်။ ကလေးများမှာ မျက်စိသူငယ်နှင့် ဖြစ်နေရှာသည်။ စောင့်ရှောက်သူ ဆရာ၊ ဆရာမများမှာလည်း ဘုရားတနေရသည်။ နာဇီတို့သည် သူတို့ကို မသတ်သေး။ သို့ရာတွင် အစာကောင်းစွာ မကျွေး။ ထို့နောက် ကလေးငယ်များ၏ သွေးကို ရက်စက်စွာ ဖောက်ယူကြသည်။ ၃ ဖက်ရာရသော နာဇီ တပ်သားများအတွက် အသုံးပြုသည်။

ထိုအကြောင်းကို ဆိုဗီယက်ပြောက်ကျားတပ်သားများ သိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကလေးများကို ကယ်တင်ရန် စီစဉ်ကြသည်။ ပြောက်ကျားများ သည် မြို့နှင့်မနီးမဝေးရှိ တောထဲတွင် ခိုအောင်းနေကြသည်။ သူတို့သည် လူစုခွဲကာ မြို့တွင်းသို့ တိတ်တဆိတ် ပြန်ဝင်ကြသည်။ ရန်သူ အစောင့်

အလက်ဇန္ဒာမိမိကင်းနှင့် သူ ကယ်တင်ခဲ့သည့် ကလေးငယ်

တပ်သားများကို အလစ်တွင် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်၍ အဆုံးစီရင်ကြသည်။ ထိုနောက် ကလေးအားလုံးနှင့် ဆရာ၊ ဆရာမများကို ကယ်ဆယ်ပြီး သူတို့ ခိုအောင်းရာ တောထဲသို့ ခေါ်ဆောင်လာကြလေသည်။

သူတို့သည် ကလေးများကိုတောတွင်းသို့ ခေါ်ဆောင်လာသော်လည်း ကြာရှည်မထားဝံ့။ ထိုနေရာမှာ အချိန်မရွေး တိုက်ပွဲများ ဖြစ်ပွားနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။ သို့ဖြင့် သူတို့သည် ထိုမှတစ်ဆင့် ဘေးကင်းရာအရပ်သို့ ပို့ဆောင်ရန် သက်ဆိုင်ရာတို့နှင့် ဆက်သွယ်ကြသည်။ ချက်ချင်းပင် တပ်ရင်း ၁၀၅ နှင့် ဆက်သွယ်မိသည်။ တပ်မှူးက လူဆွန်ထံ ဝိုင်ယာလက်ဖြင့် သတင်းပို့ အကြောင်းကြားသည်။ တပ်မှူးကလည်း အခြေအနေကိုသိသဖြင့် ကလေးများကို ခေါ်ဆောင်ရန် အမြန်စီစဉ်သည်။ သို့ရာတွင် ကလေးများကို ခေါ်ဆောင်ရန်မှာ ကုန်းလမ်းမှ မဖြစ်နိုင်။ ရေလမ်းမှလည်း မဖြစ်နိုင်။ လေကြောင်းမှ ခေါ်ယူရန် တစ်လမ်းသာရှိသည်။

သို့ဖြင့် တပ်မှူးသည် လေသူရဲ အလက်ဇန္ဒာမိမိကင်းကို ခေါ်၍ တာဝန်ပေးလေသည်။

“မိမိကင်းရှေ့... ကလေးတွေကို မင်းရဲ့လေယာဉ်နဲ့ အမြန်သွားခေါ်ပေတော့။ နောက်ကျရင် အားလုံး နာဇီတပ်တွေရဲ့ လက်ချက်နဲ့ သေကုန်ကြလိမ့်မယ်”

“စုစုပေါင်း ကလေး ဘယ်နှယောက်ရှိလဲ ဗိုလ်မှူးကြီး”

“ကလေး ၂၀၀ လောက်ရှိတယ်။ ဆရာ၊ ဆရာမ သုံးလေးယောက် လောက်လည်း ပါမယ်”

“ကောင်းပါပြီ ဗိုလ်မှူးကြီး၊ မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ကျွန်တော် ခေါ်ဆောင် ပါမယ်”

ထိုအချိန်က လေသူရဲ အလက်ဇန္ဒာမမ်ကင်းမှာ အသက် ၂၀ ကျော် အရွယ်သာ ရှိသေးသည်။ လူပျိုလူရွယ်ကလေး ဖြစ်သည်။ သူမောင်းရသော လေယာဉ်မှာ တိုက်လေယာဉ်မဟုတ်။ လေယာဉ်ကြီးလည်းမဟုတ်။ နှစ်ယောက်စီး လေယာဉ်ကလေးဖြစ်သည်။ စစ်မြေပြင်တွင် တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ အရေး ပေါ်သွားရန်ထားရှိသော လေယာဉ်ကလေးဖြစ်သည်။ အကြိမ်ကြိမ် မောင်းနှင် ပျံသန်းခဲ့ရသဖြင့် ဟောင်းမြင်းစုတ်ချာ၍ပင် နေပြီ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကလေး ၂၀၀ အသက်ရှင်ရေးအတွက် မိမိအသက်စွန့်၍ ဆောင်ရွက်တော့မည်ဟု မမ်ကင်းက ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်သည်။

သူသည် ချက်ချင်းပင် ကလေးများရှိရာအရပ်သို့ ပျံသန်းသွားသည်။ ထိုနေရာသို့ ရောက်၍ ကလေးများကို မြင်တွေ့ရသောအခါ သူ့ရင်မှာ ပို၍ လှုပ်ရှားလာသည်။ ကလေးများမှာလည်း ချစ်စရာကောင်းသည်။ သနားစရာ လည်း ကောင်းသည်။ သူတို့သည် နိုင်ငံ၏ ရင်သွေးရတနာများပင် ဖြစ်သည်။

သူသည် ပထမအခေါက်တွင် သူ၏ လေယာဉ်ပေါ်သို့ ကလေး ၁၀ ယောက်ကို တင်သည်။ တချို့ကို လေယာဉ်ထဲတွင် နေရာချထားပေးသည်။ တချို့ကို တောင်ပံကြားတွင် နေရာချထားပေးပြီး၊ လိမ့်မကျအောင် ကြိုးနှင့် ချည်နှောင်ပေးထားသည်။

ထို့ပြင် ဒဏ်ရာပြင်းထန်၍ ဆေးရုံတွင် အရေးပေါ် ကုသရန် လိုအပ် သော ပြောက်ကျားတပ်သားနှစ်ဦးကိုလည်း တင်ဆောင်သည်။ ဆရာမတစ်ဦး ကိုလည်း တင်ဆောင်သည်။ ထို့နောက် တပ်ရင်းစခန်းသို့ ပျံသန်းလာခဲ့သည်။ ကံအားလျော်စွာပင် တပ်ရင်းစခန်းသို့ ချောမောစွာ ရောက်ရှိသည်။ သူသည် သူတို့ကို မြေပြင်သို့ ချထားပြီးသောအခါ တောတွင်းစခန်းသို့ လျင်မြန်စွာ ပျံသန်းသွားပြန်သည်။ ကျန်ကလေးများကို သယ်ဆောင်ပြန်သည်။ လုံးဝ အနားမယူ ။ သွားချည်ပြန်ချည်ဖြင့် စုစုပေါင်း ၇၃ ခေါက်တိတိ မနားမနေ ပျံသန်းခဲ့သည်။

သူ၏ ဇွဲသတ္တိနှင့် သူ၏ လုပ်ဆောင်ချက်တို့ကို တွေ့မြင်ရသူတိုင်း အံ့ဩမဆုံး ရှိကြသည်။ တပ်မှူးကိုယ်တိုင်ပင် အံ့ဩနေမိသည်။

သို့ရာတွင် နောက်ဆုံးအခေါက်ကား ကြမ္မာငင်သောအခေါက်ဖြစ်သည်ကို မည်သူမျှ မသိကြပေ။ ထိုနောက်ဆုံးအခေါက်တွင် မမ်ကင်းသည် ကလေး ၁၃ ယောက်ကို တင်လာသည်။ တစ်နေရာသို့ ဖြတ်သန်းပျံသန်းလာစဉ် ရုတ်တရက် ရန်သူတိုက်လေယာဉ်များ ပေါ်လာသည်။ သူ့လေယာဉ်ကို ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ကြသည်။ သူကလည်း လွတ်အောင်အမျိုးမျိုး ရှောင်ရှားသည်။ နောက်ဆုံးတွင် မလွတ်သာတော့။ သူ့လေယာဉ်၏ အင်ဂျင်စက်မှာ ရန်သူ့စက်သေနတ်ဒဏ်ချက်ဖြင့် မီးထတောက်လေသည်။

အခါတိုင်း သည်အခြေအနေမျိုးဆိုလျှင် သူသည် လေထီးဖြင့် ခုန်ချလိုက်ရုံသာရှိသည်။ ယခုကား သူ့ကိုအားထားနေရှာသော ကလေး ၁၃ ယောက် ပါလာသည်။ သူသည် ကိုယ်လွတ်မရုန်းနိုင်တော့ပြီ။ ထို့ပြင် ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် အော်ဟစ်နေရှာသော ကလေးများ၏ အသက်ကိုလည်း ကြိုးစားကယ်ရဦးမည်။

သူသည် အံ့ကိုကြိတ်လိုက်သည်။ အင်ဂျင်စက်မီးစတင်လောင်နေသည်ကို အမှုမထား။ တပ်စခန်းသို့ရောက်ရန် လေယာဉ်ကို ဇွတ်အတင်း မောင်းနှင်လာသည်။ မီးတောက်မီးလျှံများသည် အင်ဂျင်စက်မှတစ်ဆင့် သူ့ထံရောက်လာ

အလက်ဇန္ဒားနှင့်

သူကယ်တင်သဖြင့် အသက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်လာသော ကလေးငယ်များ

သည်။ သူ့မျက်နှာကို ကူးစက်လောင်ကျွမ်းလာသည်။ မီးရှိုက်ကြောင့် သူ တပ်ဆင်ထားသော လေကာမျက်မှန်ပင် အရည်ပျော်ကျသွားသည်။ သူသည် ပြင်းထန်သော ဒဏ်ရာကြောင့် မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်နေသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် သတိလစ်သွားသည်။

သို့ရာတွင် ကလေးများကို သတိရပြီး စိတ်ကိုတင်းလိုက်သည်။ သူ တစ်ကိုယ်လုံး မီးလောင်နေသည့်ကြားမှပင် အလျှော့မပေး။ အနိုင်မခံ။ လေယာဉ် ကို ဆက်လက်မောင်းနှင်လာသည်။

နောက်ဆုံးတွင် လေယာဉ်ကို တပ်စခန်းသို့ ထိုးဆင်းချနိုင်သွားတော့ သည်။ မြေပြင်သို့ လေယာဉ်ဆင်းသက်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူသည်လည်း သတိမေ့မျောသွားလေသည်။ ကလေး ၁၃ ဦးထဲမှ အသက်အကြီးဆုံးဖြစ်သော ကလေးက ကျန်ကလေးများကို လေယာဉ်ပေါ်မှ ဆွဲချပေးသည်။ ထို့နောက် မမ်ကင်းကိုလည်း ဆွဲချသည်။ အားလုံး လေယာဉ်ပေါ်မှ ဆင်းသက်မိပြီး မကြာမီပင် လေယာဉ်တစ်ခုလုံး မီးလောင်ကာ ပေါက်ကွဲပျက်စီးသွားလေသည်။

အလက်ဇန္ဒရာမမ်ကင်း၏ မေတ္တာနှင့်ခွဲသတ္တိကြောင့် ကလေးများ အသက် ဘေးမှ ချမ်းသာရာရခဲ့ကြသည်။ သို့ရာတွင် သူကား မျှော်လင့်ချက်မရှိတော့။ တစ်ကိုယ်လုံး မီးလောင်ထားသော ဒဏ်ရာများမှာ ပြင်းထန်လှသည်။ စစ်ဘက် ဆိုင်ရာ ဆရာဝန်များက အမျိုးမျိုး ကုသကြသည်။ မရတော့။ ထိုနေ့မှာပင် ကွယ်လွန်သွားရှာပေသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ပြောက်ကျားများစခန်းချရာ တောတွင်းဒေသကို နာဇီတပ်များက ပြင်းထန်စွာဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ကြသည်။ ပြောက်ကျားများ ကလည်း အစွမ်းကုန် ပြန်လည် တိုက်ခိုက်ကြသည်။ တိုက်ပွဲများ ပြင်းထန်စွာ ဖြစ်ပွားသည်။ အကယ်၍သာ ကလေးများသာ ရှိနေပါက သူတို့အားလုံးပင် ကြမ္မာဆိုးနှင့် ကြုံတွေ့ရမည်မှာ မှုချဖြစ်သည်။ ယခုမူ မမ်ကင်းသည် ဦးအောင် ကယ်တင်နိုင်ခဲ့သဖြင့် ကလေး ၂၀၀ လုံး အသက်ချမ်းသာရာရခဲ့ပေသည်။

ထိုကလေး ၂၀၀ လုံးပင် စစ်ဘေးစစ်ဒဏ်မှ လွန်မြောက်ခဲ့ကြသည်။ လူကြီးများဖြစ်ကာ အိုးနှင့်အိမ်နှင့် ဖြစ်နေကြသည်။ သားသမီးများ ပေါက် ပွားကာ မျိုးဆက်အသစ်ကို ထူထောင်နေကြပြီ။ အလက်ဇန္ဒရာမမ်ကင်းသာလျှင် မျိုးဆက်အသစ်ကို ထူထောင်နိုင်ရန်ဝေးစွ။ သားမယားပင် မရှိရှာဘဲ ငယ်ငယ် ရွယ်ရွယ်နှင့် အသက်စွန့်သွားရှာပေသည်။

ကလေးငယ်များကို လေယာဉ်ပေါ်မှ ဘေးကင်းရာသို့ ပို့ နေသော
အလက်ဇန္ဒြာမမ်ကင်း

သို့ရာတွင် သက်ဆိုင်ရာတို့က သူ့ကိုမမေ့ကြ။ သူ့ကျေးဇူးကို အစဉ်အောက်မေ့သတိရလျက်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ရုပ်တုကို ထုလုပ်ထားကြသည်။ မော်စကိုမြို့ရှိ ကျောင်းတစ်ကျောင်းကို ‘အလက်ဇန္ဒြာမမ်ကင်းကျောင်း’ ဟူ၍ ဂုဏ်ပြု မှည့်ခေါ်ထားသည်။ အလက်ဇန္ဒြာမမ်ကင်း အထိမ်းအမှတ်နေ့ကိုလည်း ကျင်းပကြသည်။

တစ်လောက ဆိုဗီယက်-အမေရိကန် ပူးတွဲရပ်ရှင်က ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက စစ်သတင်းကားများကို ပြသခဲ့သည်။ ရုပ်ရှင်ရုံများတွင်လည်း ပြသည်။ ရုပ်မြင်သံကြား အစီအစဉ်တွင်လည်း ပြသည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက အမေရိကန်နှင့် ဆိုဗီယက်စစ်သတင်းထောက်များ ရိုက်ကူးခဲ့သော စစ်သတင်းများ၊ ဖြစ်ရပ်မှန်များ၊ သူရဲကောင်းများအကြောင်း စသည်တို့ ပါဝင်သည်။ တစ်နေရာတွင် အလက်ဇန္ဒြာမမ်ကင်းက ကလေးများကို သူ့လေယာဉ်ငယ်ကလေးဖြင့် သယ်ဆောင်နေပုံလည်း ပါဝင်သည်။ ထိုဖြစ်ရပ်ကို မြင်တွေ့ရသူတို့ စိတ်လှုပ်ရှားမိကြသည်။ ထိုသူတို့အထဲတွင် မမ်ကင်း ကယ်ဆယ်ခဲ့သော ကလေးများလည်း ပါသည်။ သူတို့သည် လူကြီးများဖြစ်နေကြပြီ။ သူတို့နှင့် ဆွေမျိုးသားချင်းများသည် မမ်ကင်း၏ပုံကို ကြည့်ကာ မျက်ရည်ကျမိကြသည်။

မကြာမီက အလက်ဇန္ဒြာမမ်ကင်း အထိမ်းအမှတ်နေ့ ကျင်းပရာတွင် မော်စကိုမြို့ရှိ အမှတ် ၂၂၇ မှ ၁၃ နှစ်အရွယ် ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများအား

မမ်ကင်းအကြောင်း စာစီစာကုံးရေးသားစေခဲ့သည်။ အများအပြားကပင် စိတ်ပါဝင်စားစွာဝင်ရောက် ရေးသားကြသည်။ သည်ထဲမှကျောင်းသားတစ်ယောက်က စာစီစာကုံးထဲတွင် ‘အလက်ဇန္ဒာမမ်ကင်းသည် ကလေးများအတွက် အသက်ပေးသွားရရှာသည်။ သူ့ခမျာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ကွယ်လွန်သွားရှာသည်။ အိမ်ထောင်ပင် မပြုလိုက်ရ။ သားသမီးများပင် မကျန်ရစ်။ ရင်နှင့်ဖွယ်ကောင်းလှပါသည်’ ဟူ၍ ဖော်ပြထားသည်။

ကျန်တစ်ဦးကမူ ‘ကျောင်းတွင် ဆရာက အလက်ဇန္ဒာမမ်ကင်းရုပ်တုကို ရိုက်ကူးထားသည့် ဓာတ်ပုံကို ပြသပါသည်။ ရုပ်တုမှာ မီးတောက်မီးလျှံကြားထဲတွင် မမ်ကင်းရောက်ရှိနေပြီး ဘေးမှကလေးများ ဝိုင်းဝန်းနေပုံဖြစ်သည်။ ထိုပုံကို ကျွန်တော် ပန်းချီကူးရေးပါသည်။ ထို့နောက် အိမ်သို့ယူသွားပြီး ဘွားဘွားကို ပြပါသည်။ ဘွားဘွားက ထိုပုံကို ကြည့်ပြီး မျက်ရည်ကျရှာသည်။ မျက်ရည်ကျရာမှ မမ်ကင်းလိုပဲ မေတ္တာရှင်ပေါင်းများစွာဟာ လူအများအတွက် အသက်စွန့်ခဲ့ကြတယ်။ သူတို့ကို ငါ့မြေးက တစ်သက်လုံး သတိရပါ’ ဟူ၍ ရေးသားဖော်ပြခဲ့ပေသည်။

အလက်ဇန္ဒာမမ်ကင်းမှာ လူကြီး၊ လူရွယ်၊ လူကလေး အားလုံး၏ မြတ်နိုးခြင်းခံရသော မေတ္တာရှင်လေသူရဲကောင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဆင်းရဲသူများကို ကယ်တင်သူ

တစ်နေ့သ၌ အိန္ဒိယပြည်၊ ကိုလ်ကတ္တာမြို့၊ ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်ရှိ လမ်းကြားကလေးတစ်ခုထဲသို့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် လျှောက်ဝင်လာသည်။ လမ်းကြားကလေးမှာ မည်းမှောင်၍ အလွန်ညစ်ပတ်ပေရေနေသည်။

အမျိုးသမီးသည် ထိုရပ်ကွက်၌ နေထိုင်နေသော ဆင်းရဲသူလည်း မဟုတ်။ အိန္ဒိယလူမျိုးလည်း မဟုတ်။ အစ္စလာမ်ဘာသာဝင်လည်း မဟုတ်။ ဟိန္ဒူဘာသာဝင်လည်း မဟုတ်။ ခရစ်ယာန်သီလရှင် ဥရောပလူမျိုးသာ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူသည် စိုးရုံးခြင်းမရှိ။ အေးဆေးညင်သာစွာပင် လျှောက်ဝင်လာသည်။

သူသည် အသက် ၃၈ နှစ်ခန့်အရွယ်ရှိသည်။ အရပ် ၅ ပေခန့်သာ မြင့်သည်။ သူ့မျက်လုံးများမှာ တည်ငြိမ်၍ ကရုဏာစေတနာ၊ မေတ္တာစေတနာ ဖြင့် လွှမ်းနေသည်။ သူသည် ဥရောပအမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်သော်လည်း ဥရောပဝတ်စုံကို မဝတ်ဆင်။ အိန္ဒိယအမျိုးသမီးများ ဝတ်ဆင်သည့် အဖြူရောင် ဆာရီကိုသာ ဝတ်ဆင်ထားသည်။ လွှာဖိနပ်ပါးပါးကိုသာ စီးထားသည်။

ထိုအချိန်မှာ ၁၉၄၈ ခုနှစ် ဖြစ်သည်။ သူ ဝင်ရောက်လာသော ကိုလ် ကတ္တာဆင်းရဲသားရပ်ကွက်မှာ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ အဆင်းရဲဆုံးသော ဆင်းရဲသား ရပ်ကွက်များတွင် တစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ်သည်။ သူသည် ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်သို့ သာသနာပြုရန် ဝင်ရောက်လာသည် မဟုတ်။ ထိုရပ်ကွက်ရှိ သနားစဖွယ် ဒုက္ခရောက်နေရှာသော ဆင်းရဲသားလူမမည်များကို ကူညီစောင့်ရှောက်ရန် ရောက်ရှိလာခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။

ထိုစဉ်က သူ့၌ ဝင်ငွေဆို၍ တစ်ပြားတစ်ချပ်မျှ မရှိ။ စုဆောင်းထားသော ငွေကြေးဥစ္စာလည်း မရှိ။ အိမ်ပိုင်ရာပိုင်လည်း မရှိ။ ငွေ ငါးကျပ်မှတစ်ပါး

အဖိုးတန်ပစ္စည်းဆို၍ ဘာမျှမရှိပေ။ ထို့ပြင် သူ့အား ကူညီထောက်ပံ့မည့် အသင်း အဖွဲ့ ဟူ၍လည်း မရှိပေ။

သို့ရာတွင် ထူးခြားသည်ကား သူ့၌ ဆင်းရဲသားများကို ချစ်ခင်သော မေတ္တာ၊ စေတနာအပြည့်ရှိသည်။ ဆင်းရဲသားများကို ကြင်နာသော ကရုဏာ စေတနာအပြည့်ရှိသည်။ ထိုဆင်းရဲသားများအတွက် ကိုယ်ကျိုးကို လုံးဝ စွန့်လွှတ်ကာ အနစ်နာခံ၍ ဆောင်ရွက်မည်ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်ရှိသည်။ ထိုဆုံးဖြတ်ချက်ကို မဖြစ်မနေ ဆောင်ရွက်မည်ဟူသော ဇွဲသတ္တိရှိသည်။ သူသည် ယင်းတို့ကို အရင်းအနှီးပြုလျက် လူမျိုးမတူ၊ ဘာသာကွဲပြားသော ဆင်းရဲသား ဒုက္ခသည်များအား ပြုစုစောင့်ရှောက်ရေးလုပ်ငန်းကို စတင် ဆောင်ရွက်ခဲ့ပေသည်။

ရှေးဦးစွာ သူသည် ဆင်းရဲသားအိမ်များသို့ တစ်အိမ်တက်ဆင်းသွား သည်။ ကလေးသူငယ်များကို ပွေ့ချီခေါ်ငင်ကာ တစ်ကိုယ်ရေသန့်ရှင်းရေး လုပ်ပေးသည်။ သစ်ပင်အောက်တွင် စာသင်ပေးသည်။ ထို့နောက် ဆင်းရဲဒုက္ခ သည်များကို အစာကျွေးခြင်း၊ ဆေးဝါးကုသပေးခြင်း၊ နေထိုင်ရန် ဂေဟာများ

ကရုဏာရှင် မာသာထရီစ

အလင်းသစ်စာပေ

ဖွင့်လှစ်ပေးခြင်း၊ အနာကြီးရောဂါသည်များကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ခြင်း စသည် လုပ်ငန်းများကို တစ်ကမ္ဘာလုံးက ကူညီအားပေးလာသည်အထိ တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့် တိုးတက်ဆောင်ရွက်သွားပေသည်။

သူ့ကို 'မာသာထရီဆာ' ဟုခေါ်ကြသည်။ သူသည် အယ်လဘေး နီးယန်း လူမျိုးဖြစ်သည်။ ၁၉၁၀ ပြည့်နှစ်တွင် မက်ဆီဒိုးနီးယားနိုင်ငံ၊ စကော့ ယေးမြို့၌ ဖွားမြင်သည်။ ဖခင်မှာ ဆိုင်ပိုင်ရှင်ဖြစ်သည်။ ထရီဆာသည် ငယ်စဉ်ကပင် ဆင်းရဲသားများကို ကြင်နာသနားတတ်သူ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဆင်းရဲသားများကို ကူညီစောင့်ရှောက်သည့် အလုပ်မျိုးကိုသာလျှင် လုပ်တော့ မည်ဟူ၍ ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် သူသည် ကြီးပွားတိုးတက်မှု ဟူသမျှကိုစွန့်ကာ အသက် ၁၈ နှစ်အရွယ်တွင် အိမ်မှထွက်ခဲ့သည်။ အိုင်ယာလန် ပြည်ရှိ လိုရက်တာ ဘုရားကျောင်းသို့ သွားရောက်ကာ ခရစ်ယာန်သီလရှင် ဘဝကို ခံယူသည်။ သာသနာပြုသင်တန်းကို တက်ရောက်သည်။

သင်တန်းပြီးဆုံးသောအခါ သာသနာပြုအဖွဲ့၏ စေလွှတ်ချက်အရ သူသည် အိန္ဒိယပြည်သို့ ထွက်ခွာခဲ့သည်။ ကိုလ်ကတ္တားရှိ ခရစ်ယာန် သာသနာပြု ကွန်ဗင့် အထက်တန်းကျောင်း၌ ကျောင်းဆရာမတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်သည်။ သူ၏ အရည်အချင်းကို နှစ်သက်သဖြင့် သာသနာပြုအဖွဲ့က ကျောင်းအုပ်ရာထူးသို့ တိုးမြှင့်ခန့်ထားလိုက်သည်။

သူသည် ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးဘဝဖြင့် အေးချမ်းသာယာစွာ နေရသည်ကို မကျေနပ်။ သူချစ်ခင်သော ဆင်းရဲသားများအား စောင့်ရှောက်ခြင်း မပြုနိုင်သည်ကို စိတ်မကောင်း။ ထို့ကြောင့် သူ့ကိုကျောင်းအုပ်ရာထူးမှ နုတ်ထွက်ခွင့် ပြုပါရန်လည်းကောင်း၊ သူ့ကို လွတ်လပ်သော သီလရှင်တစ်ဦး အဖြစ် နေထိုင်ခွင့်ပြုကာ သူလုပ်လိုသော ပရဟိတလုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်ခွင့် ပြုပါရန်လည်းကောင်း ရောမမြို့ရှိ သာသနာပြုအဖွဲ့ချုပ်သို့ ခွင့်ပန်လိုက်သည်။ နှစ်နှစ်တိတိကြာသောအခါတွင်မှ အဖွဲ့ချုပ်က သူ့ဆန္ဒကို လိုက်လျောလိုက် လေသည်။

သို့ဖြင့် သူသည် ၁၉၄၈ ခုနှစ်တွင် ကျောင်းအုပ်ရာထူးမှ နုတ်ထွက်လိုက် သည်။ ထို့နောက် အိန္ဒိယပြည်၊ ပတ္တနားမြို့ရှိ အမေရိကန် သာသနာပြု ဆေး ကုသရေးသင်တန်းတွင် တက်ရောက်ပညာဆည်းပူးသည်။ သင်တန်းပြီးသော အခါ ကိုလ်ကတ္တားမြို့သို့ ပြန်လာကာ ဒုက္ခပင်လယ်ဝေနေရာသော ဆင်းရဲသား

မာသာထရီဆာနှင့် အစောင့်အရှောက်ခံ ကလေးငယ်များ

ကလေးငယ်များကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ရေးလုပ်ငန်းကို တစ်ဦးတည်း စတင်ဆောင်ရွက်ပေသည်။

အစတွင် သူ့ဥလုပ်ငန်းအတွက် ငွေကြေးမရှိရုံသာမက နေရာဟူ၍လည်း လုံးဝမရှိပေ။ သို့ရာတွင် သူ၏မနားမနေ ကြိုးပမ်းမှုကြောင့် လူချမ်းသာတစ်ဦးက သူနေထိုင်သည့် အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်၏ အထက်ဆုံးထပ်ကို အသုံးပြုခွင့်ပေးလိုက်သည်။ မာသာထရီဆာသည် ထိုနေရာကို ဗဟိုပြုကာ သူ့လုပ်ငန်းကို အောင်မြင်အောင် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

ပထမတွင် သူ့ဥ အဖော်မရှိ။ အကူအညီမရှိ။ သို့ရာတွင် မကြာမီပင် သူ၏စေတနာကို လေးစားမြတ်နိုးသူများ ပေါ်လာသည်။ သူ၏လက်ထောက်အဖြစ် အရွယ်နုပျိုသည့် ခရစ်ယာန်သီလရှင် ခြောက်ဦးရရှိလာသည်။ ထို့နောက် စုစုပေါင်း လက်ထောက်ခရစ်ယာန်သီလရှင် ၂၆ ဦး အထိ တိုးတက်လာသည်။ သူတို့မှာ များသောအားဖြင့် အိန္ဒိယအမျိုးသမီးကလေးများ ဖြစ်ကြသည်။

မာသာထရီဆာသည် ထိုစေတနာရှင် ၂၆ ဦးကို အမာခံထားလျက် သူ့လုပ်ငန်းအောင်မြင်ရေးအတွက် မနားမနေ ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

သူသည် ဆင်းရဲသားဒုက္ခသည်များအတွက် နေရာလိုပါက နေရာအပိုရှိသူများ ထံ တောင်းပန်အလှူခံသည်။ ငွေလိုပါက ငွေအပိုရှိသူများထံ တောင်းပန်အလှူခံသည်။ အစာလိုပါက အစာပိုသူများထံ တောင်းပန်အလှူခံသည်။ ထို့နောက် ဆင်းရဲသားများအတွက် လိုအပ်ချက်များကို ဖြည့်ဆည်းပေးလေသည်။

မာသာထရီဆာသည် ဆင်းရဲသားများအတွက် ဆောင်ရွက်ဖွယ် ရှိသည်ဆိုလျှင် နေရာမရှိသေး၊ ငွေမရှိသေး၊ အစာမရှိသေး၊ ဆေးဝါးမရှိသေး ဟူ၍ ငြင်းပယ်ခြင်းမပြု။ မဖြစ်ဖြစ်သည့်နည်းဖြင့် ကူညီဆောင်ရွက်ခဲ့သည်သာ ဖြစ်သည်။

တစ်ခါက ဆင်းရဲသားလူငယ်လေးတစ်ဦးမှာ ခြေပြတ်လျက်ရှိရာ ခြေတု တပ်ဆင်ရန် အရေးပေါ်လာသည်။ ထိုအခါ မာသာထရီဆာက ခြေတုရရှိစီမံမည် ဟု ဝန်ခံလိုက်သည်။ ခြေတုရရှိနိုင်မည့်နည်းလမ်းကို အမျိုးမျိုး လိုက်လံကြိုးပမ်း ရှာဖွေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကိုလ်ကတ္တားရှိ သံရုံးအမှုထမ်းတစ်ဦးနှင့် ဆက်သွယ်မိသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က နိုင်ငံခြားမှ ခြေတုမှာပေးရာ မာသာထရီဆာ၏ လိုအင်ဆန္ဒ ပြည့်ဝသွားပေသည်။

တစ်ခါကလည်း အိမ်မရှိသဖြင့် လမ်းဘေးလူသွားစင်္ကြံပေါ်တွင် နေထိုင် ရှာသော ဆင်းရဲသားဖခင်တစ်ဦးက မာသာထရီဆာထံ လာရောက်၍ သူ့ဒုက္ခကို ပြောပြသည်။ ထိုဖခင်က သူ့၌ သမီးငယ်ငါးယောက်ရှိရာ သူတို့မှာ အပျိုဖော် ဝင်စအရွယ်သို့ ရောက်လာပြီဖြစ်သဖြင့် လမ်းပေါ်တွင် ဆက်လက်နေထိုင် ရန် မသင့်တော့ကြောင်း၊ ထိုမိန်းကလေး ငါးယောက်ကို ကယ်မပါမည့်အကြောင်း မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် လာရောက်အသနားခံသည်။

ဤတွင် မာသာထရီဆာက ချက်ချင်းပင် မိန်းကလေးငါးယောက်ကို ခေါ်သွားသည်။ သူတို့အတွက် နေထိုင်ရန် နေရာ အသင့်မရှိသော်လည်း သူ့ထံမှာပင် ကြံဖန်ထားသည်။ ထို့နောက် ဂေဟာဖွင့်နိုင်သောအခါတွင်မှ ပြောင်းရွှေ့ထားပေးလေသည်။

တစ်နေ့ သူ၌ လမ်းဘေးတွင် မမာမကျန်းဖြစ်လျက် ရှိနေသော ဆင်းရဲသား အဘွားအိုတစ်ဦးကို မာသာထရီဆာ သွားတွေ့သည်။ အဘွားအိုမှာ ရောဂါဝေဒနာကို များစွာခံစားနေရရှာသည်။ အသက်ငင်လျက်ရှိနေပြီ။ ထိုအချိန်တွင် သူ့ကို ပုရွက်ဆိတ်များ၊ ကြွက်များက ဝိုင်းဝန်းကိုက်နေကြသည်။ လူ့ လောကတွင် အလွန်ရင်နာဖွယ်ကောင်းသော မြင်ကွင်းပင်တည်း။

ချက်ချင်းပင် မာသာထရီဆာသည် လူနာအတွားအိုကို ပွေ့ချီကာ ဆေးရုံသို့ ခေါ်သွားသည်။ ပထမတွင် ဆေးရုံက လူနာကို လုံးဝလက်မခံပေ။ ဤတွင် မာသာထရီဆာသည် လူနာနှင့်အတူ ဆေးရုံရှေ့မှ တစ်ဖဝါးမျှမရွေ့။ ကြံ့ကြံ့ခံနေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဆေးရုံအာဏာပိုင်များက လူနာကို လက်ခံလိုက်ရလေသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် မာသာထရီဆာသည် မြူနီစီပယ်အာဏာပိုင်များထံ သွားရောက်သည်။ လမ်းဘေးတွင် မရှုမလှ သေအံ့မှူးမှူးဖြစ်နေသော ဆင်းရဲသားလူနာများခိုလှုံရန် နေရာတစ်ခုပေးပါရန် ပြောဆိုတောင်းပန်သည်။ သူ၏ တောင်းပန်မှုကြောင့် မြူနီစီပယ်အာဏာပိုင်များသည် ဟိန္ဒူဘုရားရှိခိုးကျောင်းတစ်ခုနှင့် ဆက်လျက်ရှိသော ဘုရားဖူးဇရပ်တစ်ခုကို ပေးလိုက်သည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် မာသာထရီဆာနှင့် သူ့အဖော်သီလရှင်များသည် လမ်းဘေးရှိ မရှုမလှ ဝေဒနာခံစားနေရသော ဆင်းရဲသားလူနာများကို ထိုဇရပ်သို့ ခေါ်ဆောင်လာကြသည်။ ကောင်းစွာ ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးကြသည်။

မာသာထရီဆာသည် ဆင်းရဲသားများအတွက် သူ့စိတ်တွင် လိုအပ်သည်ဟု ယူဆပါက အများက မည်မျှပင်ကန့်ကွက်သော်လည်း အလျှော့မပေး။

ကလေးတစ်ဦးကို ယုယုစွာဖြင့် ထမင်းကျွေးနေသော မာသာထရီဆာ

မဖြစ်ဖြစ်အောင် စွန့်စားဆောင်ရွက်သည်သာဖြစ်သည်။ သူသည် ဆင်းရဲသား အနာကြီးရောဂါသည်များအတွက် စခန်းဖွင့်လှစ်ကာ စောင့်ရှောက်ခြင်းလည်း ပြုသည်။ တစ်နေ့တွင် သူသည် အနာကြီးရောဂါသည်များ စာပုံနှိပ်လုပ်ငန်းကို သင်ယူဆောင်ရွက်လျှင် အောင်မြင်နိုင်သည်ဟု စဉ်းစားမိသည်။

သို့ဖြင့် စာပုံနှိပ်စက်တစ်လုံး ဝယ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ အများက မဖြစ် နိုင်ဟုဆိုကာ တားမြစ်ကြသည်။ သို့ရာတွင် သူကား အလျှော့ မပေး။ စွန့်စား ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ သူ့စွန့်စားမှုမှာလည်း အောင်မြင်ခဲ့သည်။ အနာကြီးရောဂါ သည်များသည် သူ၏ပြုစုစောင့်ရှောက်မှုဖြင့် စိတ်အားတက်ကြွကာ စာပုံနှိပ် လုပ်ငန်းကို ကြိုးစားလုပ်ကိုင်ကြသည်။ ကောင်းစွာ အောင်မြင်ကြသည်။

မာသာထရီဆာသည် စေတနာကလည်း ကြီးလွန်းသည်။ ဇွဲသတ္တိ ကလည်း ကြီးလွန်းသည်။ ထို့ကြောင့် အထူးအောင်မြင်ခဲ့သည်ဟု ဆိုကြသည်။

၁၉၇၃ ခု၊ စာရင်းဇယားအရ မာသာထရီဆာသည် ဆင်းရဲသားကလေး သူငယ်ပေါင်း ၇၅၀၀ အတွက် အခမဲ့စာသင်ကျောင်းပေါင်း ၆၀ ကျော် ဖွင့်လှစ် သင်ကြားပေးနိုင်ခဲ့သည်။ ယင်းတို့အထဲမှ အသက် ၄၁ နှစ်အတွင်းရှိ ကလေးသူငယ်ပေါင်း ၂၅၀ ကျော်ကို ပညာသင်ပေးရုံသာမက ပေါင်မုန့်နှင့် နို့များကိုလည်း နေ့စဉ် အခမဲ့တိုက်ကျွေးခဲ့သည်။ ပေါင်မုန့်မှာ အင်္ဂလန်ရှိ ကလေးငယ်များက စုပေါင်းလှူဒါန်းသော ပေါင်မုန့်ဖြစ်သည်။ နို့မှာ ဒိန်းမတ် ပြည်ရှိကလေးများက လှူဒါန်းသော နို့များဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် မာသာထရီဆာသည် ဆေးပေးခန်းပေါင်း ၁၃ ခန်းကို ဖွင့်လှစ်နိုင် ကာ လူနာပေါင်း ၉၆၀,၀၀၀ကို ဆေးဝါးကုသပေးနိုင်ခဲ့သည်။ ဆင်းရဲသား အနာကြီးရောဂါသည် ၄၇,၀၀၀ အတွက်လည်း ဆေးဌာနပေါင်း ၅၄ ခု ဖွင့်လှစ်ကုသပေးနိုင်ခဲ့သည်။ ထိုမှတစ်ပါး ဂေဟာပေါင်း ၂၀ ကျော်ဖွင့်လှစ်ကာ မိဘမဲ့ကလေး၊ သို့မဟုတ် မိဘတို့ စွန့်ပစ်ထားသော ကလေးပေါင်း ၁၆၀၀ ကျော်ကို ထိန်းသိမ်းပြုစုစောင့်ရှောက်ထားခဲ့သည်။ သေအံ့မှူးမှူးဖြစ်နေရှာသော ဆင်းရဲသားလူနာပေါင်း ၃၄၀၀ အတွက်လည်း ပြုစုစောင့်ရှောက်ရာ ဌာနပေါင်း ၂၃ ခု ဖွင့်လှစ်ထားနိုင်သည်။ ယင်းဌာနတို့သည် မြို့ပေါင်း ၃၅ မြို့တွင် အသီးသီး ရှိနေပေသည်။

၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်တွင် သူ့လုပ်ငန်းကို အိန္ဒိယပြည်တွင်သာမက နိုင်ငံ ပေါင်း ၁၂ နိုင်ငံအထိ တိုးချဲ့ဆောင်ရွက်နိုင်သည်။ ထိုနိုင်ငံတို့မှာ တန်ဇန်နီး

နီးယား၊ ယီမင်၊ ဂါဇာကမ်းမြောင်ဒေသ၊ ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်၊ မောရိုရှို၊ သြစတြေးလျ၊ အင်္ဂလန်၊ အိုင်ယာလန်၊ ဗင်နီဇွဲလား၊ အီတလီ၊ ဂျော်ဒန်နှင့် အမေရိကန်နိုင်ငံတို့ ဖြစ်သည်။

သူ့လုပ်ငန်းကို အောင်မြင်စွာ ဆောင်ရွက်နိုင်ရန်လည်း ကိုယ်ကျိုးစွန့်ပြီး ဖြစ်သော ခရစ်ယာန်သီလရှင်ပေါင်း ၇၅၀ ကျော်အထိ စုစည်းမိသည်။ ထို့ပြင် စေတနာရှင် ဆရာဝန်များနှင့် သူ့နာပြုများကိုလည်း စုစည်းနိုင်ခဲ့သည်။

ငွေကြေးတစ်ပြားတစ်ချပ်မျှ မရှိဘဲ၊ သူ့တစ်ယောက်တည်း စခဲ့သော လုပ်ငန်း သည်မျှအထိ အောင်မြင်လာသည်ကို တွေ့ရှိရသောအခါ ကမ္ဘာက အံ့ချီးမဆုံးရှိကြသည်။

ထို့ကြောင့် သူ့ကို ချီးကျူးဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့် ၁၉၇၁ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလတွင် တေဝီသတိမြောက်ပုပ်ရဟန်းမင်းကြီးဂျွန်၏ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ငြိမ်းချမ်းရေး ဆုကို သူ့အားချီးမြှင့်ခဲ့သည်။ ထိုဆုအတွက် ဒေါ်လာ၂၄၀,၀၀၀ ရရှိသည်။ သူသည် ထိုဆုငွေဖြင့် အိန္ဒိယပြည် အနောက်ဘင်္ဂလားနယ်၌ အနာကြီးရောဂါက စံပြဆေးခန်းကြီးတစ်ခု တည်ထောင်ဖွင့်လှစ်ခဲ့ပေသည်။

ထို့နောက် ၁၉၇၃ ခုနှစ်တွင် အိန္ဒိယနိုင်ငံ၏ ဂျပါဟလာနေရူးဆုကို မာသာထရီဆာအား ချီးမြှင့်ပြန်သည်။ ထိုဆုမှာ လူမျိုး၊ ဘာသာ၊ ဇာတ်မရွေး လူသားတို့ကောင်းကျိုးအတွက် ဆောင်ရွက်မှုကြောင့် ပေးအပ်သောဆု ဖြစ်ကြောင်း ဆိုင်ရာက ကြေညာခဲ့ပေသည်။

၁၉၇၉ ခုနှစ်တွင်ကား မာသာထရီဆာသည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အမြင့်ဆုံး ဖြစ်သည့် ငြိမ်းချမ်းရေးနိုဘယ်လ်ဆုကို ရရှိခဲ့ပေသည်။ နိုဘယ်လ်ဆုချီးမြှင့်ရေး ကော်မတီက 'ဆင်းရဲခြင်း၊ ငတ်မွတ်ခြင်း၊ ဒုက္ခဝေဒနာခံစားရခြင်းတို့သည် ငြိမ်းချမ်းရေးကို ခြိမ်းခြောက်နေမှုများတွင် အပါအဝင်ဖြစ်သည်။ မာသာထရီဆာ၏ စွမ်းဆောင်ချက်များမှာ နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး၊ ပြည်သူ့အခွင့်အရေး ဆိုင်ရာ လုပ်ဆောင်ချက်များ နှင့် မပတ်သက်သော်လည်း ငြိမ်းချမ်းရေးနှင့် တစ်နည်းတစ်ဖုံ ဆက်စပ်နေပါသည်။ ထို့ကြောင့် မာသာထရီဆာအား ငြိမ်းချမ်းရေး နိုဘယ်လ်ဆုကို ချီးမြှင့်ခြင်း ဖြစ်သည်' ဟု ရှင်းလင်းဖော်ပြထားပေသည်။

သူ့ကို ငြိမ်းချမ်းရေးနိုဘယ်လ်ဆု ချီးမြှင့်သည်နှင့်ပတ်သက်၍ မာသာထရီဆာက -

“လူပုဂ္ဂိုလ်အရဆိုလျှင် ကျွန်မဟာ ဒီဆုနဲ့ မထိုက်တန်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဆင်းရဲသားတွေရဲ့ကိုယ်စား သူတို့အတွက် ကျွန်မလက်ခံပါတယ်။ ဘာကြောင့် လဲဆိုတော့ ကျွန်မကို ဒီဆုချီးမြှင့်ခြင်းဖြင့် ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်နေသူ များ ရှိနေတယ်ဆိုတာ သူတို့အသိအမှတ်ပြုပြီးဖြစ်တယ်လို့ ကျွန်မ ယုံကြည် လက်ခံလို့ပါပဲ”

ဟု ပြန်လည်ပြောကြားခဲ့ပေသည်။

ငြိမ်းချမ်းရေးနိဘယ်လ်ဆုအတွက် ထိုအချိန်က ချီးမြှင့်သောငွေမှာ ဒေါ်လာပေါင်း ၁၉၀,၀၀၀ ဖြစ်သည်။ ယင်းငွေတို့ကို မာသာထရီဆာသည် မျက်မမြင်ဂေဟာများနှင့် အနာကြီးရောဂါကုဆေးရုံများ တည်ဆောက်ရေး လုပ်ငန်းတွင် အသုံးပြုခဲ့ပေသည်။

ထိုစဉ်က မာသာထရီဆာသည် နိဘယ်လ်ဆုကို ရယူရန်အတွက် အိန္ဒိယ နိုင်ငံမှ ဆွီဒင်နိုင်ငံသို့ လေယာဉ်ဖြင့် သွားရောက်သည်။ ယင်းသို့ သွားရောက်ရာ တွင် လေယာဉ်ကို အထူးတန်းမှမစီး။ သာမန်ခရီးသွားအတန်းမှပင် စီးနင်း လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ နိဘယ်လ်ဆုချီးမြှင့်ပြီးပါက ထုံးစံအတိုင်းပင် သက်ဆိုင်ရာ က ဂုဏ်ပြုညစာစားပွဲဖြင့် ဧည့်ခံလေ့ရှိသည်။ ထိုညစာစားပွဲသို့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ၁၃၅ ဦးကို ဖိတ်ကြားမည် ဖြစ်သည်။ ညစာစားပွဲကုန်ကျငွေမှာ ဒေါ်လာ ၇၀၀၀ ဖြစ် သည်။

ဤတွင် မာသာထရီဆာက သူ့အတွက် ဂုဏ်ပြုညစာစားပွဲ မကျင်းပဘဲ ထိုကုန်ကျမည့်ငွေ ဒေါ်လာ ၇၀၀၀ ကို သူ၏ဆင်းရဲသားများအတွက် လှူဒါန်း ပါမည့်အကြောင်း၊ ထိုဒေါ်လာ ၇၀၀၀ မှာ သူ ပြုစုစောင့်ရှောက်ထားသော ဆင်းရဲသား ၄၀၀ အတွက် တစ်နှစ်စာ စားစရိတ်ဖြစ်ကြောင်း တောင်းပန် ပြောကြားသည်။ သို့ဖြင့် သက်ဆိုင်ရာတို့က သူ့အတွက် ဂုဏ်ပြုညစာစားပွဲ မကျင်းပပေးတော့ဘဲ ထိုငွေကို လှူဒါန်းလိုက်လေသည်။

ငြိမ်းချမ်းရေးနိဘယ်လ်ဆုရရှိပြီး မကြာမီပင် အိန္ဒိယအစိုးရက မာသာ ထရီဆာအား ‘ဘာရတ်ရတ္တနာ’ ဆုကို ချီးမြှင့်ခဲ့ပြန်သည်။ ထိုဆုမှာ အမြင့်ဆုံး အမျိုးသားလူမှုရေးဆုပင် ဖြစ်ပေသည်။

မာသာထရီဆာသည် ၁၉၉၉ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၅ ရက်၊ အသက် ၈၇ နှစ်အရွယ်တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ သူသည် အသက်အရွယ် ကြီးရင့်လာပြီ ဖြစ်သော်လည်း အနားမယူခဲ့။ အိန္ဒိယပြည်၌ အခြေချနေထိုင်လျက် ဆင်းရဲသား

များအကျိုးအတွက် မနားမနေ ဆောင်ရွက်ခဲ့ပေသည်။ ဆောင်ရွက်ရာ၌ ကိုယ်ကျိုးစီးပွားကို လုံးဝစွန့်လွှတ်လျက် သူ့ကိုယ်ကိုလည်းကောင်း၊ သူ့စိတ်ကို လည်းကောင်း ပေးလှူဆောင်ရွက်ခဲ့ပေသည်။

မာသာထရီဆာကား မြင့်မြတ်သော အာဇာနည်ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတစ်ဦးပင် ဖြစ်ပေသည်တကား။

အလင်းဆောင်သူ

လူငယ်ခြောက်ဦးသည် ပင်လယ်ကမ်းခြေရှိ သဲသောင်ပေါ်တွင် ထိုင်လျက် ရှိသည်။ သူတို့လက်ထဲတွင် ပန်းချီဆွဲရန် ကားချပ်နှင့် ခဲတံကိုယ်စီ ရှိကြသည်။ သူတို့ ခြောက်ဦးတွင် နှစ်ဦးမှာ မိန်းမပျိုလေးများ ဖြစ်ကြသည်။ ထူးခြားသည်ကား သူတို့အားလုံးပင် မျက်မမြင်များ ဖြစ်ကြသည်။

သူတို့ကို လူရွယ်ဆရာတစ်ဦးက ပန်းချီဆွဲသင်ပေးနေသည်။ ဆရာမှာမူ မျက်မမြင်မဟုတ်ပေ။ သူသည် မတ်တတ်ရပ်လျက် တပည့်များကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် သင်ပြပေးနေသည်။

“ကမ္ဘာဆိုတာ မိုးကောင်းကင်နဲ့မြေကြီးပဲ။ အဲဒီမိုးကောင်းကင်နဲ့ မြေကြီးကို အလျားမျဉ်းတစ်ကြောင်းနဲ့ ပိုင်းခြားထားတယ်။ မြေကြီးပေါ်မှာ တချို့နေရာမှာ ရေတွေရှိတယ်။ တချို့နေရာမှာ သစ်ပင်တွေရှိတယ်။ တချို့နေရာမှာ လမ်းတွေရှိတယ်။ ကဲ ကဲ... အဲဒါတွေကို စိတ်ထဲမှာ မြင်လာအောင် မှန်းကြည့်ကြပါ”

ဆရာ ပြောပြသည့်အတိုင်း တပည့်များက ကောင်းကင်၊ မြေကြီး၊ ရေပြင်၊ သစ်ပင်နှင့် လမ်းများကို မှန်းဆကြည့်ကြသည်။ သူတို့သည် မွေးဖွားလာသည့်အချိန်မှစ၍ မျက်စိနှစ်ကွင်း အလင်းမရရှာသူများ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တော်တော်နှင့် မှန်းဆမရနိုင်အောင် ရှိနေကြသည်။

“ဆရာပြောတာ မင်းတို့စိတ်မျက်စိမှာ မြင်လာကြပြီလား”

“မမြင်သေးဘူးဆရာ”

“သေသေချာချာ စူးစိုက်ကြည့်စမ်းကွယ်။ ကောင်းကင်ဆိုတာ မင်းတို့အထက်မှာရှိတယ်။ မြေကြီးဆိုတာ လဲ မင်းတို့ထိတွေ့နေတဲ့ အရာပဲ။ နောက်ပြီး သစ်ပင်တို့၊ ရေပြင်တို့ ဆိုတာလဲ မင်းတို့ထိတွေ့နေကျပဲ။ လမ်းဆိုတာလည်း

ဝေတာနာရင် ကျော့ချိုဝေါလီ

မကြာခင်က လျှောက်လာခဲ့တာမဟုတ်လား။ ကဲ ကဲ... အာရုံခံစားပြီး ကြည့်ကြ
ရအောင် ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ ”

“ကဲ... မြင်ပြီလား ”

“ဆရာရေ၊ မြင်ပြီ ”

မျက်မမြင် အမျိုးသမီးကလေးတစ်ဦးက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လှမ်းအော်
ပြောလိုက်သည်။ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ပင် -

“မြင်ပြီဆရာ ”

ဟူ၍ ကျန်အဖော်များကလည်း တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပြောကြ
သည်။

“ကောင်းပြီ၊ မင်းတို့ စိတ်မျက်စိမှာ ဒီအရာတွေကို မြင်ပြီဆိုရင် ပထမဆုံး ကောင်းကင်ပိုင်းနဲ့ မြေကြီးပိုင်းကို ပိုင်းခြားရေးဆွဲရအောင်။ မင်းတို့ကားချပ်မှာ မှတ်ထားတဲ့ အလယ်က အစက်ကလေးကို လက်နဲ့စမ်းပြီး အလျားလိုက် မျဉ်းတစ်ကြောင်း ဆွဲလိုက်ကြ”

အားလုံးပင် ရေးဆွဲကြသည်။

“ကောင်းပြီ၊ ကောင်းကင်နဲ့မြေကြီးကို ပိုင်းခြားရေးဆွဲပြီးရင် မြေကြီးပေါ်မှာ လမ်းကလေးဆွဲရအောင်။ လမ်းကလေးကို မင်းတို့နဲ့ အနီးဆုံးနေရာက စပြီး အဝေးကို ဆွဲသွားရမယ်။ အနီးမှာကျယ်ပြီး အဝေးမှာ ကျဉ်းသွားရမယ်။ ကားချပ်မှာ မှတ်သားထားတဲ့ အစက်ကလေးတွေကို လက်နဲ့ထိစမ်းပြီး ရေးဆွဲရမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

မကြာမီပင် မျက်မမြင်လူငယ်တစ်စုသည် လမ်းကလေးကို ရေးဆွဲပြီးသွားလေသည်။

အချိန်ကား ၁၉၅၃ ခု၊ နေ့တစ်နေ့။
နေရာကား ပွားတိုးရီးကိုးကျွန်းရှိ ပင်လယ်ကမ်းခြေတစ်နေရာ။
မျက်မမြင်များကား ပွားတိုးရီးကိုး ကျွန်းသူကျွန်းသား လူငယ်များ။
ဆရာကား ဂျော့ချ်ဝေါ့လီ။

*

ဂျော့ချ်ဝေါ့လီသည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မတိုင်မီက နယူးရောက်မြို့ရှိ ရုပ်ရှင်ရုံတစ်ရုံတွင် ရုပ်ရှင်ပို့စတာများ ရေးဆွဲသောအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်သော လူငယ်ပန်းချီ ဆရာကလေးဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်က သူသည် နေ့စဉ်ပင် နေအိမ်မှ အလုပ်ခွင်သို့ ဘတ်စ်ကားစီး၍သွားရသည်။ သို့သွားစဉ် ဘတ်စ်ကားပေါ်၌ လူအမျိုးမျိုးကို တွေ့ရသည်။ သူတို့သည် ရုပ်ရှင်လည်းမတူ။ စရိုက်လည်း မတူ။ တစ်မျိုးစီ ရှိကြသည်။ သူသည် သူတို့ကို မြင်တွေ့သောအခါ သူတို့၏ပုံတူများကို ရေးဆွဲလိုသော ဆန္ဒများ တဖွားဖွားပေါ်လာခဲ့သည်။

ဆန္ဒရှိသည့်အတိုင်း ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာပင်ထိုင်လျက် မြင်တွေ့ရသူတို့၏ပုံတူကို ခဲဖြင့် လျင်မြန်စွာ ပုံကြမ်းရေးဆွဲနိုင်သည်။ အိမ်သို့ ရောက်

သောအခါ ပြန်လည်အချောကိုင် ရေးဆွဲနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် အများရှေ့တွင် ပုံကြမ်းကူးရေးရန် မလွယ်။ သူက ရှက်ရွံ့နေသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် အိတ်ဆောင်ပုံကြမ်းဆွဲ စာအုပ်ကလေးတစ်အုပ်ကို ယူသွားသည်။ ဘတ်စ်ကား တစ်နေရာတွင် ထိုင်လျက် သူပုံတူဆွဲလိုသူ၏ ရုပ်ရည်ကိုသာ ကြည့်လျက် ပုံကြမ်းစာအုပ်ကို မကြည့်ဘဲ ဝှက်၍ရေးဆွဲ နိုင်အောင် လေ့ကျင့်ယူသည်။ အတော်အတန် အချိန်ယူ၍ လေ့ကျင့်လိုက်သော အခါ အောင်မြင်သွားသည်။ လက်ထဲရှိ ပုံကြမ်းစာအုပ်ကို ပြန်မကြည့်ဘဲ အလွတ်ရေးဆွဲနိုင်သွားသည်။ ထိုအခါ ပုံတူရေးဆွဲနေသည်ကို ဘေးမှခရီးသည် များ လုံးဝမသိပေ။ ထိုသို့ဖြင့် သူသည် ဘတ်စ်ကားစီးရင်း ခရီးသည်များစွာ၏ ပုံတူများကို ရေးဆွဲနိုင်ခဲ့သည်။

သည်လိုရေးဆွဲရာမှ သူသည် တစ်နေ့တွင် စိတ်ကူးတစ်ခုခုသွားသည်။ သူသည် ကာယကံရှင်ပုံတူကိုသာကြည့်ပြီး ပုံကြမ်းစာအုပ်ကို မကြည့်ဘဲ ရေးဆွဲနိုင်သည်မှာ မျက်မမြင်သဘောမျိုးဖြစ်သည်။ အကယ်၍ မျက်မမြင်များ ကော ထိုသို့ ပန်းချီဆွဲနိုင်ပြီလော။ ဆရာက လူပုံ၊ သို့မဟုတ် အရာဝတ္ထု၊ သို့မဟုတ် ရှုခင်းတစ်ခုခုကို ပြောပြလျှင် မျက်မမြင်သည် ကားချပ်တွင် အမှတ် အသားပြုကာ တဖြည်းဖြည်းလေ့ကျင့်ရေးဆွဲပါက ထိုပြောပြချက်ကို ရေးဆွဲ နိုင်မည် မဟုတ်လား။ ကြိုးစားလျှင် ရေးဆွဲနိုင်ရမည်။

သူသည် ထိုအချက်ကို မျက်မမြင်များကိုလည်း ပြောပြသည်။ လူမှု ဝန်ထမ်းဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်များကိုလည်း ပြောပြသည်။ မျက်မမြင်ကျောင်းမှ ဆရာများကိုလည်း ပြောပြသည်။ သို့ရာတွင် အားလုံးကပင် သူ တင်ပြသော အချက်သည် မဖြစ်နိုင်ဟူ၍ ပြန်ပြောကြသည်။

သူကမူ အားမလျော့။ ဖြစ်နိုင်သည်ဟူ၍ ခိုင်မြဲစွာ ယုံကြည်ထားသည်။ ထို့ကြောင့် စာကြည့်တိုက်များကို မွေ့နှောက်သည်။ ထိုအချက်နှင့် ပတ်သက်၍ အမျိုးမျိုးရှာဖွေကြည့်သည်။ တစ်စွန်းတစ်စမျှမတွေ့။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူကမူ အလျော့မပေး။ သူ၏ ယုံကြည်ချက်သည် ဖြစ်နိုင်သည်။ တစ်နေ့တွင် ထိုအချက် အကောင်အထည်ပေါ်အောင် ဆောင်ရွက်ပြမည်ဟူ၍ သန္နိဋ္ဌာန်ချမှတ်ခဲ့ပေသည်။

သူ၏ သန္နိဋ္ဌာန်ချမှတ်ချက်သည် သူ့ဘဝကို တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲစေ တော့သည်။ သူသည် ဝင်ငွေမှန်မှန်ရသော ပန်းချီဆရာအလုပ်ကို စွန့်လွှတ်လိုက် သည်။ လော့ဘ်အိန်ဂျယ်လ်မြို့ရှိ မျက်မမြင်ကျောင်းတွင် ခြောက်လတိတိ

အခကြေးငွေမယူဘဲ ဆရာအဖြစ် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်သည်။ ထိုကျောင်းရှိ မျက်မမြင်ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတို့အား စတုဂံပုံများ၊ ကြက်ခြေခတ်များ၊ စက်ဝိုင်းပုံများကို ကြိုးစားရေးဆွဲစေသည်။ ထိုသို့ ရေးဆွဲနိုင်အောင်လည်း ကားချပ်တွင် အမှတ်အသားများပြုလုပ်ပေးထားသည်။ ထိုအမှတ်အသားများကို မျက်မမြင် ကျောင်းသူကျောင်းသားများက လက်ဖြင့် တို့ထိ စမ်းသပ်ပြီး ရေးဆွဲကြရသည်။ ယင်းသည် ပန်းချီဆွဲရန် ပထမ အခြေခံ ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် တစ်ဆင့်တက်ပြီး ပန်းချီရေးဆွဲနိုင်ရန် စီစဉ်ထားသည်။

သို့ရာတွင် သူ၏ ကြိုးပမ်းချက်မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ရပ်ဆိုင်းသွားသည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်ပွားလာသောကြောင့်ပင်။ သူသည် ရှေးဦးစွာ ကနေဒါ ဘုရင့်လေတပ်မတော်တွင် ဝင်ရောက်အမှုထမ်းသည်။ ထို့နောက် အမေရိကန် တပ်မတော်သို့ ပြောင်းရွှေ့အမှုထမ်းသည်။

သူသည် တာဝန်အရ ပွားတိုးရီးကိုးကျွန်းသို့ သွားရောက် အမှုထမ်း သည်။ ထိုကျွန်းသည် ကရေဇီယံ ပင်လယ်ထဲ၌ ရှိသည်။ အနောက်အိန္ဒိယ ကျွန်းစုထဲတွင် ပါဝင်သော ကျွန်းတစ်ကျွန်း ဖြစ်သည်။ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု၏ အစောင့်အရှောက်ခံဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က လူဦးရေနှစ်သန်းခန့် ရှိသည်။ လူဦးရေ၏ လေးပုံသုံးပုံသည် မျက်နှာဖြူများ ဖြစ်သည်။ များသော အားဖြင့် စပိန်အဆက်အနွယ်များ ဖြစ်သည်။

ဂျော့ချ်ဂေါ်လီသည် ထိုကျွန်းရှိ မြို့တစ်မြို့၌ တာဝန် ထမ်းဆောင်နေစဉ် တစ်နေ့သ၌ စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုဝယ် ထိုကျွန်းသူ မိန်းမပျိုကလေးတစ်ဦးနှင့် တွေ့ဆုံမိသည်။ မကြာမီ သူတို့နှစ်ဦး ချစ်ကြိုက်သွားကြသည်။

မိန်းမပျိုကလေး၏ အမည်မှာ 'ရူဗင်' ဖြစ်သည်။ ထိုကျွန်းရှိ ဂုဏ်သရေရှိ မိဘနှစ်ပါး၏ သမီးပျိုကလေး ဖြစ်သည်။ အလွန် လှပချောမောသည်။ ချစ်စဖွယ် ကောင်းသည်။ ဉာဏ်ပညာ ထက်မြက်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့ခမျာ ရောဂါသည်ကလေးဖြစ်သည်။ ကျောရိုးတွင် ရောဂါရနေသည်။ ကိုယ်လက် ကောင်းစွာ မသန်စွမ်း။

“သမီးလေးဟာ တဖြည်းဖြည်း အကြောသေသွားပြီး နောက်နှစ်နှစ် လောက်ကြာရင် အသက်ဆုံးရှုံးသွားလိမ့်မယ်လို့ ဆရာဝန်တွေက ပြောကြ ပါတယ်ကွယ်”

ဟူ၍ ရူဗင်၏ မိခင်က မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် ပြောပြသည်။

သည်အချက်ကို ဝေါလီက လုံးဝလက်မခံပေ။

“ရှုဖင်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို လက်ထပ်ခွင့်ပြုပါ ခင်ဗျာ”

ဟူ၍သာ ရှုဖင်၏ မိဘနှစ်ပါးကို တောင်းပန်ခွင့်တောင်းသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ချစ်သူနှစ်ဦး၏ ဆန္ဒကို မိဘနှစ်ပါးက ခွင့်ပြုလိုက်ရသည်။ ချစ်သူနှစ်ဦးသည် မေတ္တာစစ်ကို ရင်ဝယ်ပိုက်လျက် ဘဝခရီးကို လက်တွဲခဲ့ကြသည်။ လက်ထပ်ပြီးနောက်တစ်နေ့မှာပင် ဝေါလီသည် ရှုဖင်အသက်ရှင်ရေးအတွက် စတင်ဆောင်ရွက်သည်။ သူသည် ရှုဖင်၏ ကျောရိုးကောင်းမွန်လာစေရန် လေ့ကျင့်ခန်းအမျိုးမျိုး ယူစေသည်။ မနားမနေ ရေကူးစေသည်။ ရှုဖင် အသက်ရှင်ရမည်၊ ရောဂါပျောက်ကင်းရမည်ဟူ၍လည်း နှစ်ဦးလုံးပင် ခိုင်မာစွာ ယုံကြည်ချက်ထားကြသည်။ အပြင်းအထန် လေ့ကျင့်ကြိုးစားကြသည်။

အံ့ဖွယ်ပါတကား။ ရှုဖင်၏ရောဂါသည် တစ်နေ့တခြား သက်သာလာသည်။ ဆရာဝန်များပင် အံ့ဩလာကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ရှုဖင်သည် ကျန်းမာရေးကောင်းလာပြီး လူကောင်းပကတိ ဖြစ်လာသည်။ အသက်ဘေးအတွက် စိုးရိမ်ရန် မရှိတော့ပေ။ သို့ရာတွင် ရှုဖင်ကား ခင်ပွန်းညွှန်ကြားသော ကျန်းမာရေးလေ့ကျင့်ခန်းများကို မရပ်မနား၊ တစ်နေ့မှ အပျက်မခံ၊ ဆက်လက်လေ့ကျင့်နေခဲ့ပေသည်။

စစ်ကြီး ပြီးသောအခါ ဝေါလီသည် စစ်တပ်မှ နုတ်ထွက်လိုက်လေသည်။ ထိုကျွန်းမှာပင် ဇနီးရှုဖင်နှင့်အတူ အခြေချနေထိုင်သည်။ သူသည် ပန်းချီဆရာ အလုပ်ဖြင့် သက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုသည်။ သူသည် ပန်းချီကို သာမက တယောထိုးအတတ်ကိုလည်း ထူးချွန်စွာတတ်မြောက်သူ ဖြစ်သည်။ မကြာခဏပင် ဂီတပိုင်းများတွင်ဝင်၍ တယောထိုးတတ်သည်။

တစ်နေ့သ၌ သူသည် တယောထိုးလေ့ကျင့်နေသည်။ သူသည် မျက်စိကို ဖွင့်လျက် တယောထိုးနေရာမှ မျက်စိကိုမှိတ်လျက် တယောထိုးသည်။ ထို တယောထိုးရာမှ သနားဖွယ် မျက်မမြင်များကို သတိရသွားသည်။ သူသည် မျက်မမြင်များအတွက် တစ်ခါက ပန်းချီဆွဲနိုင်ရန် ကြိုးပမ်းခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ ယခု သည်လုပ်ငန်းကို ပြန်ဆက်ရန်မှာ သူ့တာဝန် မဟုတ်ပါလား။ မျက်စိမှိတ်လျက် တယောထိုးနိုင်သလို မျက်စိမှိတ်လျက် စန္ဒရားတီးနိုင်သည်။ လက်နှိပ်စက် ရိုက်နိုင်သည်။ ထို့အတူ ကားချပ်များတွင် အမှတ်အသား

စသည်များ တပ်ပေးကာ မျက်စိမှိတ်၍ ပန်းချီဆွဲနိုင်မည်။ မျက်မမြင်များကို ပန်းချီဆွဲတတ်အောင် သင်ပေးမည်။ မျက်မမြင်များ ပန်းချီဆွဲတတ်လာပါက သူတို့ဘဝမှာ အားသစ်အားမာန်များ တက်လာမည်။ လူညွန့်တုံးဘဝမှ လွတ်မြောက်လာကြမည်။

ဝေါလီသည် သည်လိုတွေ့ကာ သူ့လုပ်ငန်းကို ပြန်လည်ဆက်ပြန် သည်။ သူသည် ပန်းချီဆွဲရန် ကားချပ်များကို အထူးစီစဉ်သည်။ အမှတ် အသားများ ထားရှိသည်။ ထို့နောက် ထိုကျွန်းရှိ မျက်မမြင်များထံမှ ပန်းချီဆွဲရန် ဝါသနာပါသော၊ အတွေ့အထိ အာရုံစူးရှသော လူငယ်ခြောက်ဦးကို ရွေးချယ် လိုက်သည်။ ထိုလူငယ် ခြောက်ဦးကို ဆောင်းပါးအစတွင် ဖော်ပြသည့်အတိုင်း ပန်းချီဆွဲ သင်ပေးသည်။

အစတွင် မအောင်မြင်ပေ။ သို့ရာတွင် ဝေါလီသည် အားမလျှော့။ မဖြစ်မနေကြိုးစားသင်ပေးသည်။ သူသည် ဝမ်းရေးအတွက် ပန်းချီရေးဆွဲသော အလုပ်ကိုလည်း ရပ်ဆိုင်းလိုက်သည်။ တယောဆရာအလုပ်ကိုလည်း ရပ်ဆိုင်း လိုက်သည်။ မျက်မမြင်ပန်းချီပညာသင် ဆရာအဖြစ်ခံယူကာ မနားမနေ ကြိုးပမ်း ဆောင်ရွက်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် အောင်မြင်သွားသည်။ သူ ပြောသမျှ ရှုခင်းများသည် သူ့တပည့် မျက်မမြင်များ၏ စိတ်မျက်စိတွင် အထင်းသားပေါ်လာသည်။ ယင်းတို့ကို ကျနစွာ ပန်းချီရေးဆွဲရာ လူကောင်းများ ရေးဆွဲသည်နှင့် မခြား လက်ရာမြောက်နေသည်။ ရှုခင်းများ၊ သက်ငြိမ်များ၊ လူပုံပုံတူများ စသည်ဖြင့် အံ့ဖွယ်ပန်းချီကား အမျိုးမျိုး ပေါ်ထွက်လာသည်။ မြင်ရသူတိုင်း အံ့ချီး မဆုံးရှိုက်ကြသည်။ ထိုသတင်းမှာလည်း ကမ္ဘာသို့ ပျံ့နှံ့သွားသည်။

ပြင်သစ် အစိုးရက ဝေါလီအား မျက်မမြင်များရေးဆွဲသော ပန်းချီကား များကို ပေးပို့ရန် တောင်းဆိုပြီး ပဲရစ်မြို့တွင် အထူးပန်းချီပြပွဲကြီးတစ်ရပ် ခင်းကျင်းပြသခဲ့သည်။ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်ရှိ မျက်မမြင်များ၊ လူမှုဝန်ထမ်းဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်များကလည်း သူ့ထံ စာများရေး၍ ဆက်သွယ်ကြသည်။ မြီတီသျှစွယ်စုံ ကျမ်းကြီးက နှစ်ချုပ်ကျမ်းတွင် ဂျော့ချီဝေါလီ၏ မျက်မမြင်များအတွက် ပန်းချီ ရေးဆွဲနည်းပညာကို အသားပေးဖော်ပြခဲ့သည်။ ဝေါလီက ထိုပညာကို မျက်မမြင်များအတွက် 'သုံးဖက်မြင်ပန်းချီပညာ' ဟူ၍ အမည်ပေးခဲ့ရာ ထိုအမည် အတိုင်းပင် ဖော်ပြသည်။

သည်လို အောင်မြင်မှုများရ၍ မျက်မမြင်များ၏ ဘဝသည် တိုးတက် သာယာစပြုလာချိန်တွင် ဝေါ်လီတို့ဇနီးမောင်နှံ၏ ဘဝကား မသာမယာ ဖြစ်လာသည်။ အိမ်ထောင်ရေး မသာမယာဖြစ်လာသည်မဟုတ်။ သည် အလုပ်ကို ဝေါ်လီဇောက်ချလုပ်ကိုင်နေသဖြင့် ဝင်ငွေမရှိ။ သူတို့ဇနီးမောင်နှံမှာ စီးပွားရေးကျပ်တည်းလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ဇနီးရှုဗင်ကလည်း စေတနာရှင် ခင်ပွန်းအပေါ် နားလည်မှုထားကာ အနစ်နာခံ၍ ဆင်းရဲစွာ နေထိုင်လာခဲ့သည်။ သူတို့သည် ဖြစ်သလိုနေထိုင်ကြသည်။ မဝတဝ စားသောက်ခဲ့ကြသည်။ သည် အထဲမှ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ အလွန်ဆင်းရဲကျပ်တည်းလာသည်။

သို့ဖြင့် ဝေါ်လီသည် ထိုလုပ်ငန်းကို တခြားပုဂ္ဂိုလ်များ ဆက်လုပ်ပြီး မိမိကမူ ဇနီးမောင်နှံဝမ်းရေးအတွက် ပန်းချီဆရာအလုပ်ကို ပြန်လုပ်ရန် ကြံရွယ်မိသည်။ သို့ရာတွင် 'မြင်ပြီဆရာရေ' ဟူသော တပည့် မျက်မမြင်များ၏ အသံကို ကြားယောင်နေပြန်သည်။ သူ့လုပ်ငန်းကို မစွန့်နိုင်။

နောက်ဆုံးတွင် ဇနီးရှုဗင်ကို သူ့မိဘများအိမ်သို့ ခေတ္တပြန်ပို့သည်။ သူတစ်ယောက်တည်း အိမ်တွင် နေထိုင်သည်။ စပျစ်သီးခြောက်ကို စား၍နေ သည်။ တပည့်မျက်မမြင်များကို ဆက်လက်ပညာသင်ပေးသည်။

ထိုအကြောင်းကို သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်များနှင့် အဖွဲ့အစည်းများ၊ စေတနာရှင်များ သိသွားကြသည်။ သူတို့သည် ဝေါ်လီ၏ စေတနာကို အံ့ချီး မဆုံး ရှိကြသည်။ သို့ဖြင့် ဝေါ်လီ၏ စားသောက်နေထိုင်ရေးအတွက် ပြေလည်ရန် ထောက်ပံ့ကူညီကြသည်။ ထိုအခါတွင်မှ ဝေါ်လီသည် ဇနီးရှုဗင်ကို အိမ်သို့ပြန်ခေါ်ထားနိုင်သည်။ သူ့လုပ်ငန်းကို ပိုမိုတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက် နိုင်ခဲ့သည်။

၁၉၅၉ ခုတွင် ပွားတိုးရိုးကိုး အစိုးရက ထိုကျွန်းရှိ ကားဂိုးစ်မြို့ အနီးတွင် ထူးခြားသော အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခုကို ဦးဆောင်တည်ဆောက်ခဲ့သည်။ မြေနေရာကို အစိုးရက ပေးသည်။ အဆောက်အအုံအတွက် ပစ္စည်းများကို စေတနာရှင်များက ဝိုင်းဝန်းလှူဒါန်းကြသည်။ ကျွန်းသူ ကျွန်းသားများက လုပ်အားပေး၍ စေတနာဖြင့် တည်ဆောက်ခဲ့ကြသည်။ ယင်းသည် ကမ္ဘာ့ မျက်မမြင်များ သုတေသနဌာနချုပ်အတွက် ဖြစ်သည်။

အဆောက်အအုံ၏ အဝင်အဝတွင် စာတန်းကြီး ရေးထိုးထားသည်။ 'ကမ္ဘာ့မျက်မမြင်များအကျိုးကို ဆောင်ရွက်ရန်နှင့် တစ်နေ့သောအခါမျက်မမြင်

များက ကမ္ဘာ့အကျိုး ပြန်လည် ဆောင်ရွက်ရန် ရည်ရွယ်ပါသည်' ဟူ၍ ဖော်ပြ ထားသည်။ ထိုအဆောက်အအုံနံရံတွင် ဝေါလီ၏ တပည့်မျက်မမြင်များ ရေးဆွဲ သော ပန်းချီကားကို လှပစွာချိတ်ထားသည်။

ထို့ပြင် တစ်နေရာတွင် ၁၀ ပေ x ၁၂ ပေ အရွယ်ရှိ နာမည်ကျော် ပြင်သစ် ပန်းချီဆရာကြီး လူဝီရီဂေါလ်ရေးဆွဲ သော ပန်းချီကားကြီးတစ်ချပ်ကိုလည်း ချိတ်ဆွဲထားသည်။ ယင်း ပန်းချီကားမှာ မျက်မမြင်များ၏ ကျေးဇူးရှင် ဂျော့ချီ ဝေါလီကို ပြင်သစ်အစိုးရက လက်ဆောင်ပေးသောပန်းချီကားကြီး ဖြစ်ပါသည်။ ထိုဌာနချုပ်တွင် ဝေါလီသည် တာဝန် ထမ်းဆောင်လျက် ရှိပေသည်။

ဝေါလီက တစ်နေ့သောအခါ ထိုဌာနချုပ်ကြီးသည် မျက်မမြင်များ အတွက် တက္ကသိုလ်ကြီး ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့် ထားသည်။ ထို တက္ကသိုလ်တွင် မျက်မမြင် ကျောင်းသူကျောင်းသားများကို မျက်မမြင်ဆရာ၊ မျက်မမြင်ကထိက၊ မျက်မမြင် ပါမောက္ခများကပင် ဘာသာရပ်မျိုးစုံကို သင်ကြားပို့ချပေးနိုင်လိမ့်မည်ဟူ၍လည်း ဝေါလီက မျှော်လင့် ထားသည်။ သို့မျှော်လင့်ချက်သည် တစ်နေ့သောအခါ အကောင်အထည် ပေါ်လာလိမ့်မည် ဟူ၍ ဝေါလီ၏စေတနာနှင့် စွမ်းရည်ကို သိသူများကလည်း ယုံကြည်ထား ပေသည်။

Readers' Digest

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ။

စွန့်ဝံ့သူ

ရဲများက သတိပေးသော သတင်းသည် နံနက်လင်းသောအခါ တစ် မြို့လုံး ပျံ့နှံ့သွားသည်။ လူသတ်သမားတစ်ယောက် မြို့ထဲတွင် ရောက်နေပြီ။ အားလုံး သတိဝီရိယဖြင့် နေကြပါတဲ့။

အချိန်မှာ ၁၉၅၉ ခု၊ အောက်တိုဘာ ၉ ရက်၊ သောကြာနေ့။ နေရာကား အမေရိကန်ပြည်၊ အီလီနွိုက်ပြည်နယ်၊ ဂျာစီဗီးတော မြို့ကလေး။

ရဲဌာန၏ ဖော်ပြချက်အရ လူသတ်သမားသည် ထိုမြို့သားပင် ဖြစ်သည်။ အမည်မှာ ဂျိမ်းစ်ဂေါ်ဒွင်ပါးလ်မား။ အသက်က ၂၁ နှစ်၊ ရုပ်ရည် ချောသည်။ စကား အပြောအဆို ပြေပြစ်သည်။ သိမ်မွေ့သည်။ သို့ရာတွင် အလွန်ရက်စက်၍ ကြောက်စရာကောင်းသည်။ လူသတ်ရန် နည်းနည်းမျှ ဝန်လေးသူမဟုတ်။

သူသည် ပထမတွင် ထိုမြို့နယ်တောင်ပိုင်း ကျေးရွာဘက်သို့သွား၍ ဓားပြတိုက်သည်။ ထို့နောက် အစားအသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်တစ်ဦးကို သတ် သည်။ စားပွဲထိုး မိန်းကလေးတစ်ဦးကိုလည်း သတ်သည်။ ဓာတ်ဆီဆိုင် တစ်ဆိုင်မှ အမှုထမ်းတစ်ဦးကိုလည်း သတ်သည်။ သတ်ရာတွင် အလွန်သွေး အေးသည်။ အသတ်ခံရသူများ၏ ဦးခေါင်းကို နောက်ကျောမှနေ၍ သေနတ်ဖြင့် ပစ်သည်။ သေသူသုံးဦးအနက် နှစ်ဦးကိုသတ်ရာတွင် ထိုသူတို့ကို ရှေးဦးစွာ ကြိုးဖြင့် အကျအနတုပ်သည်။ ထို့နောက် ကြမ်းပေါ်တွင် ဝမ်းလျားမှောက်နေ စေပြီး ဦးခေါင်းကို သေနတ်ဖြင့် ပစ်ထည့်သည်။ မသေမချင်း ကျည်ဆန် တစ်တောင့်ပြီး တစ်တောင့်ပစ်သွင်းသည်။

အောက်တိုဘာလ ၈ ရက်နေ့တွင် ရဲများက လူသတ်သမားကို ခြေရာခံမိ ကြသည်။ လူသတ်သမားသည် မြို့စွန့်ရုံသူအိမ်ရှိရာဘက်သို့ ကားတစ်စီးကို

ကိုယ်တိုင်မောင်းသွားကြောင်း သတင်းရသည်။ ရဲများက လိုက်ကြသောအခါ လူသတ်သမားသည် ကားပေါ်က ဆင်းပြေးသည်။ လမ်းဘေးပြောင်းခင်းထဲသို့ ဝင်ပြေးရာ လွတ်မြောက်သွားသည်။

တစ်နာရီခန့်ကြာသောအခါ လူသတ်သမားက မီးရထားအလုပ်သမား တစ်ဦးကို သေနတ်ဖြင့် ပစ်သောသတင်း ပေါ်ထွက်လာသည်။ သူသည် မီးရထားလမ်းဘေးမှ မြောင်းတစ်ခုထဲ၌ ဝင်ပုန်းနေစဉ် အနီးရှိ မီးတိုင်တစ်ခုမှ မီးအိမ်ကို မီးရထားလုပ်သားကြီးက သွားရောက်တိုက်ချွတ်သည်။ ထိုစဉ် သူက လုပ်သားကြီးကို သေနတ်ဖြင့် ပစ်လိုက်သည်။ ကံကောင်းထောက်မသဖြင့် လုပ်သားကြီးမှာ အသက်မသေ။ ဒဏ်ရာရသွားသည်။ သူ့ကို ဖမ်းမိရန် ရဲ့ အင်အားတစ်ရာကျော်က ဂျာစီမီးမြို့ငယ်အနံ့ တပ်ချထားသည်။ သူတို့သည် အမဲလိုက်ခွေးများဖြင့် လူသတ်သမားထွက်ပြေးရာ နေရာတစ်ခုကို လိုက်ရှာ ကြသည်။ သို့သော် မတွေ့။ ခွေးများလည်း အနံ့မရ။

ရဲများသည် လမ်းတကာကို စောင့်ကြပ်ထားသည်။ လူသတ်သမား ခိုအောင်းနိုင်သော အဆောက်အအုံများကို ဝင်ရောက်ရှာဖွေကြသည်။ အဆောက်အအုံပေါင်း တစ်ရာကျော်မက ရှာပြီးပြီ။ ကျောင်းဘတ်စ်ကားတိုင်း

လူသတ်သမားလက်မှ လွတ်မြောက်ရန် ဝိုင်းကြိုးစားနေပုံ

တွင် လက်နက်ကိုင် ရဲတစ်ဦးစီက လိုက်ပါစောင့်ကြပ်သည်။ ရဟတ်ယာဉ် တစ်စင်းနှင့် လေယာဉ်ငယ်လေးစင်းဖြင့်လည်း မြို့ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လယ်တော များကို ကြည့်ရှုရှာဖွေသည်။ အသံလွှင့်ဌာနမှနေ၍လည်း မြို့သူမြို့သားများအား အိမ်တံခါးများကို အလုပ်ိတ်၍ သေ့ခတ်ထားကြရန် နှိုးဆော်သည်။ မြို့စွန့်ရှိ လယ်တောထဲမှ အိမ်များထဲသို့ လူသတ်သမားဝင်ပြီး တစ်အိမ်သားလုံးကို သတ်မည်ကို ရဲများက အထူးစိုးရိမ်နေကြသည်။

မြို့သူမြို့သားများသည် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေကြသည်။ နေ့လယ်အချိန် သို့ မရောက်မီပင် အားကစားဆိုင်များရှိ သေနတ်များနှင့် ကျည်ဆန်များမှာ ကုန်သလောက် ဖြစ်သွားပြီ။ မြို့သူမြို့သားများက လာရောက်ဝယ်ယူသော ကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။

လယ်တောထဲရှိ မိသားစုများသည် မြို့ထဲသို့ ခေတ္တပြောင်းလာကြ သည်။ ဟိုတယ်များတွင် တည်းခိုနေထိုင်ကြသည်။ အိမ်တစ်အိမ်မှ အမျိုး သမီးတစ်ဦးသည် အိမ်မြေတိုက်ခန်းထဲမှ ချိုးချိုးချွတ်ချွတ် အသံကြားသဖြင့် ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်သွားသည်။ ကြမ်းပေါက်မှနေ၍ အသံကြားရာသို့ နှံ့သနတ်ဖြင့် ပစ်ထည့်ခဲ့သည်။ ဘာမျှမတွေ့ရ။

ထိုအချိန်တွင် သည်မြို့ကလေး၏ တစ်ခုသောလမ်းရှိ 'ဂိုမင်ဘရားသား' ကုမ္ပဏီကမူ အခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် ဟန်မပျက် လှုပ်ရှားလုပ်ကိုင်နေသည်။ ယင်း သည် အသင့်ဖျော်စပ်ပြီး အင်္ဂတေများရောင်းချရေးနှင့် အဆောက်အအုံများ တည်ဆောက်ရေးလုပ်ငန်းများကို တာဝန်ယူ လုပ်ကိုင်ပေးသော ကုမ္ပဏီ ဖြစ်သည်။

တောမြို့ကလေးတွင် တည်ထောင်ထားသော ကုမ္ပဏီဖြစ်၍ ကြီးမား သည်တော့ မဟုတ်ပေ။ ရုံးခန်းအဖြစ် ဖွင့်ထားသော အလုပ်ခန်းမှာ အခန်း နှစ်ခန်းသာ ရှိသည်။ ပိုင်ရှင်မှာ လူဝီဂိုမင် ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် လုပ်ငန်း ကို ကြီးကြပ်လုပ်ကိုင်သည်။ သူသည် အသက် ၅၂ နှစ် အရွယ်ရှိသည်။ တည်ငြိမ်အေးဆေးသော လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

သူသည် အောက်တိုဘာလ ၈ ရက်နေ့ကပင် လူသတ်သမားအကြောင်း ကြားသိခဲ့သည်။ ထိုနေ့က အလုပ်သိမ်း၍ အိမ်ပြန်လာသောအခါ သူ့ဇနီးနှင့် သူ့ကလေးနှစ်ယောက် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် သူကအားလုံးကို အားပေး၍ နှစ်သိမ့်စကားပင် ဆိုခဲ့သည်။

“ကြောက်စရာမလိုပါဘူးကွာ။ လူသတ်သမားဟာ အခုအချိန်ဆိုရင် မက္ကဆီကိုဘက်ကို ထွက်ပြေးနေပါပြီ”

သည်လိုသာမိသားစုကို အားပေးရသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်မှာမူ တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်နိုင်။ လူသတ်သမားအကြောင်း အမျိုးမျိုး တွေးနေသည်။ စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်နေသည်။

ဂိုမင်သည် နံနက်ငါးနာရီမထိုးမီ အိပ်ရာမှထလိုက်သည်။ အဝတ်အစား လဲပြီးလျှင် မြို့လယ်ရှိ လူစုံရာ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ထွက်လာသည်။ ထိုဆိုင်တွင် ကော်ဖီသောက်ရင်း လူနှစ်ယောက်နှင့် စကားပြောဆိုသည်။ ထိုသူနှစ်ယောက်မှာ လူသတ်သမားကို တစ်ညလုံး ရှာဖွေကြသောအဖွဲ့တွင် ပါဝင်လှုပ်ရှားခဲ့သူများ ဖြစ်သည်။ ထိုနောက် သူသည် အိမ်ကို ခေတ္တပြန်သည်။ နံနက်ခုနစ်နာရီထိုးသောအခါ ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းလျက် အလုပ်တိုက်သို့ ထွက်ခွာလာခဲ့ပေသည်။

အလုပ်တိုက်သို့ ဂိုမင် ရောက်သောအခါ တစ်ပြိုင်တည်းလိုလိုပင် လော်ရီကားမောင်းသူနှစ်ဦးလည်း ရောက်လာကြသည်။ သူတို့သည် အလုပ်တိုက်မှ ယာဉ်မောင်းသမားများ ဖြစ်သည်။ တစ်ဦးမှာ ချားလ်စ်၊ တစ်ဦးက ရောဘတ်။ ရောဘတ်သည် ချားလ်စ်၏ သမက်။

ဂိုမင်သည် အလုပ်တိုက်တံခါးသော့ကို ဖွင့်မည်ပြုသောအခါ သော့ပွင့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ယမန်နေ့ညနေက အလုပ်သိမ်းသောအခါ တံခါးများကို အသေအချာ ပိတ်ခဲ့ကြရန် တပည့်များကို သူ့ကိုယ်တိုင် မှာခဲ့သေးသည်။ ယခု သော့ပွင့်နေသဖြင့် အတွေးရကျပ်သွားသည်။

သူသည် အလုပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ ရှေးဦးစွာ အင်္ကျီများထားရာ အခန်းထဲသို့ဝင်သွားပြီး သူ၏ လောင်းကွတ်အင်္ကျီကို ချွတ်ထားသည်။ သည်တွင် အလုပ်တိုက်၏ နောက်ဖေးဘက်မှ ပြတင်းပေါက်တံခါးမှာ မှန်ကွဲနေပြီး မှန်နေရာတွင် ကတ်ပြားကြီးတစ်ခုဖြင့် အစားထိုးကာရံထားသည်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ယမန်နေ့က အလုပ်သမားတစ်ဦးဦးကြောင့် ပြတင်းပေါက်မှန် ကွဲသွားသဖြင့် သည်လိုပြုထားသည်ဟု သူက တွေးထင်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ယာဉ်မောင်း ချားလ်စ်သည် အရောင်းခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ သူသည် ပစ္စည်းဖြန့်ချိပေးရာ ကောင်တာကို ပတ်လျက် အတွင်းဘက်သို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။ မမျှော်လင့်ဘဲ လူတစ်ယောက်ကို ပက်ပင်းတွေ့ရသည်။

ထိုသူက သူ့ကို ပွိုင့် ၂၂ အော်တိုမက်တစ် ရိုင်ဖယ်သေနတ်ဖြင့် ချိန်ထားသည်။ ချားလ်စ်သည် အံ့အားသင့်ပြီး ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားသည်။ နောက်မှ သတိရကာ နောက်သို့အနည်းငယ်ဆုတ်ပြီး ဂိုမင်ကို လှမ်းအော်ပြောသည်။

“ဂိုမင်၊ သူ ဒီမှာရောက်နေပြီ။ ဒီမှာ ဟိုလူ ရောက်နေပြီ”

လူသတ်သမား ပါးလ်မားမှာ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ခပ်ကိုင်းကိုင်း၊ ရုပ်ရည်သန့်သန့်၊ ကလေးဆန်ဆန်မျက်နှာနှင့်။

“ခင်ဗျားတို့ အသက်မသေချင်ရင် ကျုပ် ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ပါ။ လာလာ... ဟောဒီကြမ်းပေါ်မှာ ထိုင်ကြ။ နည်းနည်းမှ မလှုပ်နဲ့နော်”

ချားလ်စ်၏ နောက်မှ သမက်ရောဘတ်လည်း ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ပါလာရာ သူတို့နှစ်ဦးသည် လူသတ်သမားပြောသည့်အတိုင်းပင် ကျိုးနွံစွာ လိုက်နာကြရသည်။

ဂိုမင်သည် ချားလ်စ်၏ ပြောစကားကို ကြားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အကျိုးထားရာ အခန်းတံခါးကို ပြေးပိတ်လိုက်သည်။ ဘေးမှ ပြတင်းပေါက်ကို ကမန်းကတန်း လှမ်းဖွင့်သည်။ ပြတင်းတံခါးသည် မဖွင့်ဘဲထားသည်မှာ ကြာနေသဖြင့် ကျပ်နေသည်။ ဖွင့်မရ။ ထိုစဉ် လူသတ်သမားက အပြင်ဘက်မှ နေ၍ တံခါးကို သေနတ်ဒင်ဖြင့်ထုလျက် ဟစ်အော်ပြောသည်။

“အခုချက်ချင်း ခင်ဗျားအခန်းထဲက ထွက်လာပါ။ ထွက်မလာရင် ကျုပ် တံခါးတည့်တည့်ကနေပြီး အခန်းထဲကို သေနတ်နဲ့ ပစ်ထည့်လိုက်မယ်”

အခန်းမှာ လူတစ်ကိုယ်စာ အခန်းငယ်ဖြစ်သည်။ လူသတ်သမား ပစ်ထည့်လိုက်ပါက ရှောင်၍မရနိုင်။ သို့ဖြင့် ဂိုမင်သည် အခန်းတံခါးဖွင့်ကာ ထွက်လာရသည်။

“သွား... ဟိုမှာခင်ဗျားအဖော်တွေရှိတယ်။ သူတို့နဲ့အတူတူသွားထိုင်နေ”

ဂိုမင်သည် လူသတ်သမား စေခိုင်းသည့်အတိုင်းပင် ယာဉ်မောင်းချားလ်စ် နှင့်သမက်ရောဘတ်တို့ဘေးတွင် သွားထိုင်သည်။ လူသတ်သမားက မည်သူ အလုပ်ရှင်ဖြစ်သည်ကို မေးမြန်းသည်။ ဂိုမင်က မိမိပင်ဖြစ်ကြောင်း ဖြေကြားသည်။ လူသတ်သမားက ခေါင်းညိတ်လိုက်ကာ -

“ဒါဖြင့် နောင်ကြီး၊ အာမခံသေတ္တာကို ဖွင့်စမ်း”

“ကျုပ် မဖွင့်တတ်ဘူး၊ အာမခံသေတ္တာက လျှို့ဝှက်သင်္ကေတ သော့ချက်နဲ့ထားတာ။ ကျုပ်ရဲ့ မန်နေဂျာအာနီတစ်ယောက်တည်းပဲ ဖွင့်တတ်တယ်”

“နောင်ကြီး၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ညာနေတယ်။ ကျုပ် ခင်ဗျားကို သတ်ချင်စိတ် ပေါက်လာပြီနော် သတိထား”

“ကျုပ် ညာတာမဟုတ်ဘူး။ မကြာခင် အာနီ ရောက်လာလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ သူ့ကို ကျုပ် ဖွင့်ခိုင်းပေးမယ်”

တကယ်တော့ ဂိုမင်သည် လိမ်ညာနေခြင်းမဟုတ်။ အာမခံသေတ္တာကို ကောင်းစွာဖွင့်တတ်သူမဟုတ်။ ယခု သူ့ဖွင့်ပါက အလွဲလွဲအချော်ချော် ဖြစ်မည် မှာ သေချာသည်။ ထိုအခါ လူသတ်သမားက သည်းခံမည်မဟုတ်။ သေနတ်နှင့် ပစ်မှာ သေချာသည်။ ထို့ကြောင့် သူက သေတ္တာကို တာဝန်ယူဖွင့်ပိတ်နေသော မန်နေဂျာ အာနီရောက်လာမှ ဖွင့်ခိုင်းရန် ပြောပြခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအခိုက်တွင် တခြားယာဉ်မောင်းတစ်ဦးဖြစ်သူ အက်ဒွပ်သည် လော်ရီကားတစ်စီးကို မောင်းလျက် အလုပ်တိုက်ဝင်းထဲသို့ ဝင်လာပြန်သည်။ သူသည် ကားကို အလုပ်တိုက်နောက်ဘက်တွင် ဆိုက်ကပ်စဉ် မှန်ကွဲနေသော ပြတင်းပေါက်ကို မြင်တွေ့သွားသည်။ သို့ဖြင့် အလုပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာရာမှ လှမ်းအော်ပြောသည်။

“ဟိုမှာ ပြတင်းပေါက်မှန်ကွဲနေတယ်။ တစ်ယောက်ယောက် အထဲကို ဖောက်ထွင်းဝင်ပြီထင်တယ်”

လူသတ်သမားသည် သူ့အသံကြားသဖြင့် ကောင်တာနောက်တွင် ကွယ်နေလိုက်သည်။ အနီးသို့ ရောက်လာသောအခါတွင်မှ မားမားရပ်လိုက် သည်။ သူ့ကို သေနတ်ဖြင့် ထိုးချိန်ထားလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ် ဖောက်ထွင်းဝင်နေတာပဲ။ လာ လာ... ဟောဒီမှာ ခင်ဗျားအဖော်တွေရှိတယ်။ သူတို့ဘေးမှာ အသာကလေး သွားထိုင်နေချေ”

ယာဉ်မောင်း အက်ဒွပ်လည်း ကြောက်ရွံ့စွာဖြင့် လူသတ်သမား ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း ပြုမူရရှာသည်။

ထိုစဉ် ဝီလျံဆိုသူ မီးရထားအင်ဂျင်နီယာသည် အလုပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာပြန်သည်။ သူသည် ဂိုမင်ကို လာတွေ့သည်။ ဂိုမင်မှာထားသော ဘီလပ်မြေများ နံနက်စောစောကပင် မီးရထားနှင့်ပါလာကြောင်း ပြောရန် လာတွေ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ကိုလည်း လူသတ်သမားက သေနတ်ဖြင့်ချိန်ကာ ဂိုမင်တို့ဘေးတွင် ထိုင်စေသည်။ ထို့နောက် အဆောက်အအုံ ဆောက်လုပ်ရေး တာဝန်ခံ ဟာရှယ်၊ ထို့နောက် ယာဉ်မောင်း ဒါရယ်လ်တို့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်

ရောက်လာကြပြန်သည်။ သူတို့သည်လည်း လူသတ်သမား၏ အကျဉ်းသား အဖြစ် ရောက်ရရှာသည်။

ယနေ့နံနက်အဖို့ မန်နေဂျာအာနီသည် အတန်ငယ် နောက်ကျနေသည်။ သူ၏အိမ်သည် မြို့စွန်တွင် ရှိသည်။ မြို့လယ်နေရာနှင့် ခြေခွက်မိုင်ခန့် ကွာဝေးသည်။ အိမ်၌ သူ့ဇနီးနှင့်ကလေးသုံးယောက် ရှိနေသည်။ လူသတ်သမား ရန်ကို စိုးရိမ်သဖြင့် သူတို့ကို စိတ်မချနိုင်အောင် ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်ရှိ ပြောင်းတို သေနတ်ပစ်ခတ်နည်းကို ဇနီးအား သင်ကြားပေးသည်။ ထိုအတွက် အလုပ်နောက်ကျနေခြင်းဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးတွင်အာနီရောက်လာသည်။ လူသတ်သမား၏ လက်တွင်း သို့ ရောက်သွားသည်။ သူသည် သူ့အတွက်ရင်လေးမိသော်လည်း သူ့မိသားစု အတွက်မူ စိတ်အေးသွားသည်။ လူသတ်သမားသည် အလုပ်တိုက်တွင် ရောက်နေသဖြင့် သူ့အိမ်သို့ မရောက်နိုင်ပြီ။

လူသတ်သမားက မန်နေဂျာအာနီမှန်းသိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ချက်ချင်းပင် အာမခံသေတ္တာကို ဖွင့်ခိုင်းသည်။

“ခင်ဗျားကို စောင့်နေတာကြာပြီ။ ကဲ... အာမခံသေတ္တာကို မြန်မြန် ဖွင့်ပေတော့”

အာနီသည် ငွေများထည့်ထားသော အာမခံသေတ္တာရှေ့တွင် ဒူးထောက် လျက် တံခါးကို ဖွင့်သည်။ သေတ္တာသော့မှာ လျှို့ဝှက်သင်္ကေတခလုတ်တို့ များလှသည်။ အမြဲပင် အချိန်ယူပြီးဖွင့်ရသည်။ ယခုလည်း သူသည် အချိန်ယူပြီး ဖွင့်သည်။ သို့ရာတွင် ထိတ်လန့်နေသဖြင့် တည်ငြိမ်မှုမရှိ။ ခလုတ်များကို လှည့်ပြီး ပထမအကြိမ်ဖွင့်သည် မရ။ ဒုတိယအကြိမ် ခလုတ်များကိုလှည့်၍ ဖွင့်ပြန်သည် မရ။ လူသတ်သမားက သူ့ကို လှည့်စားသည်ထင်ကာ ဟိန်းဟောက် သတိပေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား သေချင်ပြီလား၊ ကောင်းကောင်းဖွင့်စမ်း၊ ကျုပ်ကို လှည့် စားမယ် မကြံနဲ့နော်၊ တစ်ခါတည်း အသက်ထွက်သွားမယ်”

နံနက်ခင်းဖြစ်သော်လည်း အာနီ၏ နဖူးမှာ ရွေးများစို့လာသည်။ သူသည် တတိယအကြိမ် ခလုတ်များကို လှည့်၍ ဖွင့်ပြန်သည် မရ။

“ဒီမယ် အာနီ၊ ကျုပ် ခင်ဗျားကို တစ်မိနစ်အချိန်ပေးမယ်။ တစ်မိနစ် အတွင်း တံခါးမဖွင့်ရင်တော့ ခင်ဗျား သေပြီသာ မှတ်ပေတော့”

ဂိုမင်က စိုးရိမ်စွာဖြင့် အာနီကို လှမ်း၍သတိပေးသည်။

“အာနီရေ ခေါင်းအေးအေးထားပြီးသာဖွင့်၊ တစ်မိနစ်ဆိုတာ အချိန် အကြာကြီးပါ”

အာနီ၏ မျက်နှာမှာ သွေးမရှိတော့။ နဖူးမှ ချွေးသီးကြီးများ ကျလာ သည်။ သူသည် အထူးသတိထားလျက် ခလုတ်များကို လှည့်သည်။ ထို့နောက် တံခါးကို အသာဖွင့်လိုက်သည်။ ‘ချောက်ခနဲ’ မြည်ပြီး တံခါးဖွင့်သွားသည်။ ထိုအခါမှ အားလုံး သက်မချနိုင်တော့သည်။

လူသတ်သမား၏ ညွှန်ကြားချက်အရ သေတ္တာထဲရှိ ငွေအားလုံးကို ထုတ်ပြီး ကြမ်းပေါ်သို့ ချထားရသည်။

လူသတ်သမားက အင်ဂျင်နီယာ ဝီလျံကို မေးထိုးပြကာ -

“ကဲ... ခင်ဗျားက ငွေတွေကို သေသေချာချာထုပ်ပြီး ဟောဟိုစက္ကူအိတ် ထဲကို ထည့်ပေးပါ”

ဝီလျံက ခိုင်းစေသည့်အတိုင်း ကျနစွာ ဆောင်ရွက်ပေးသည်။ ငွေ အားလုံးကို စက္ကူအိတ်ကြီးထဲသို့ ထည့်ပြီးသောအခါ ဂိုမင်က တည်ငြိမ်စွာဖြင့် လူသတ်သမားကို လှမ်းပြောသည်။

“မောင်ရင်လိုတဲ့ ငွေတွေကို ကျုပ်တို့ပေးပြီးပြီ။ မောင်ရင် ထွက်သွားပါ တော့ကွယ်”

လူသတ်သမားက ဘာမျှပြန်မပြော။ အားလုံးကို တစ်မိနစ်ခန့် စူးစိုက်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် ဂိုမင်အား -

“နောင်ကြီး၊ ကတ်ပြားပေါ်မှာ ‘အလုပ်တိုက် ပိတ်ထားသည်။ နေ့လယ် တစ်နာရီမှ ဖွင့်မည်’ ဆိုတဲ့ စာကို ရေးပါ။ နောက်ပြီး တံခါးဝမှာ စာကို သွားချိတ် ထားပါ”

လူသတ်သမားသည် တစ်စုံတစ်ရာ ကြံစည်နေသည်ကို အားလုံး အကဲ ခတ်မိကြသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့မှာ လက်နက်မဲ့။ လူသတ်သမားစေခိုင်းတိုင်း ပြုနေရသည်။

ဂိုမင်သည် ကတ်ပြားပေါ်တွင် နေ့လယ် တစ်နာရီမှ အလုပ်ဖွင့်မည်ဆို သော စာကို ခဲတံအပြာဖြင့် ရေးသည်။ ထိုစာတန်းကို ယူပြီး အလုပ်တိုက်အဝင် တံခါး၌ သွားချိတ်သည်။ ထိုစဉ် မနီးမဝေးရှိ လမ်းပေါ်၌ လူတစ်ယောက်ဖြတ် သွားသည်ကို တွေ့သဖြင့် စာတန်းရေးသားသော ကတ်ပြားကို လှုပ်ပြသည်။

ထိုသူသိအောင် အချက်ပြခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုသူက မရိပ်မိ။ လူသတ်သမားကသာ သင်္ကာမကင်းဖြစ်သွားသည်။

“ဘယ်လိုလဲနောင်ကြီး၊ စာတန်းချိတ်တာ ကြာလှချည်လားဗျ။ မြန်မြန်လာလေ။ ယီးတီးယားတားတော့ လုပ်မယ်မကြံနဲ့နော်။ အားလုံး သေသွားမယ်”

သည်လိုပြောရာမှ သူက ဂိုမင်ကို သေနတ်ဖြင့် လှမ်းချိန်လိုက်သည်။ ဂိုမင်သည် အဖော်များအနီးသို့ ပြန်လာပြီး ထိုင်သည်။

ထိုစဉ် လူသတ်သမားက တယ်လီဖုန်းကို လှမ်းကြည့်ကာ -

“ဓားရှိကြလား။ တစ်ယောက်ယောက်ဆိုမှာ ဓားရှိရင် ကျုပ်ကို ခဏပေးစမ်းပါ”

သူ့အမေးကို မည်သူကမျှမဖြေပေ။ ဝီလျံက သူ၏အကြံကို ရိပ်မိသဖြင့် -

“ဓားတော့ မရှိကြဘူး။ ဓားမရှိလည်း မှန်ကွဲနဲ့ တယ်လီဖုန်းကြိုးကို ဖြတ်ရင် ရပါတယ်”

လူသတ်သမားက ဝီလျံကိုပင် တယ်လီဖုန်းကြိုးကို ဖြတ်စေသည်။ ဝီလျံက မှန်စတစ်စယူပြီး ကြိုးကိုဖြတ်လိုက်သည်။ တယ်လီဖုန်းအဆက်အသွယ် ပြတ်သွားပြီ။

“ကျုပ် ကြိုးတစ်ချောင်းလောက် လိုချင်တယ်။ ဒီအထဲမှာ ကြိုးမရှိဘူးလား”

ယခုအကြိမ်တွင်လည်း သူ့အမေးကို မည်သူကမျှ မဖြေကြပေ။ ဂိုမင်နှင့် အလုပ်သမားအားလုံးပင် အလုပ်တိုက်နောက်ဘက်ရှိ သစ်သားဂိုဒေါင်ငယ်ထဲတွင် ကြိုးထားသည်ကို သိကြသည်။ တမင်မဖြေကြခြင်းဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် လူသတ်သမားက ဒေါသတကြီးဖြင့် ဂိုမင်ကို ထပ်မေးသည်။

“ကျုပ် မေးနေတာ မကြားဘူးလား။ ကြိုးရှိတယ် မဟုတ်လား”

“အလုပ်တိုက်ထဲမှာတော့ ကြိုးလုံးဝမရှိဘူး။ ဟောဟို နောက်ဘက်က ဂိုဒေါင်အပေါ်ထပ်မှာတော့ ရှိတယ်”

ဂိုမင်က ဂိုဒေါင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း ပြောဆိုသည်။ ဂိုဒေါင်မှာ သူတို့ အလုပ်ခန်းရှိသော နေရာနှင့် ပေ ၄၀ ခန့်ကွာဝေးသည်။ ဂိုဒေါင်အထက်ထပ်တွင် ကျောက်စရစ်များနှင့် သဲများထည့်ထားသော သံစည်ပိုင်းများရှိသည်။ ထို့ပြင် ဘီလပ်မြေများ မွှေသောက်ရိယာ တစ်ခုလည်းရှိသည်။ အနီးတွင် ကြိုးနှစ်ချောင်း

တွဲလဲချိတ်ထားသည်။ ဂိုဒေါင်ကို လှမ်းကြည့်လျှင် အတိုင်းသား မြင်နေရသည်။ ဂိုဒေါင် အထက်ထပ်သို့ တက်ရန် သစ်သားလှေကား တစ်ခုလည်း အသင့် တပ်ဆင်ထားသည်။

လူသတ်သမားက အင်ဂျင်နီယာဝီလျံကို စေခိုင်းသည်။

“ခင်ဗျား ဂိုဒေါင်ပေါ်ကို တက်ပြီး ကြိုးတစ်ချောင်း သွားယူပါ”

ဝီလျံက အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာမည်ပြုစဉ် လူသတ်သမားက တစ်စုံ တစ်ရာ သတိရဟန်ဖြင့် တားလိုက်သည်။

“နေ နေ၊ ခင်ဗျား မသွားနဲ့။ ခင်ဗျားက အလုပ်သမားမဟုတ်ဘဲနဲ့ ဂိုဒေါင်ပေါ် တက်နေတာ ဒီပြင်လူတွေ လှမ်းမြင်လို့ မဖြစ်သေးဘူး”

သည်လိုပြောကာ ဂိုမင်ကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“နောင်ကြီးပဲ ကြိုးသွားယူဗျာ”

လူသတ်သမားသည် ကျန်ခဲ့နစ်ယောက်ကို ကြမ်းပေါ်တွင် ဝမ်းလျှား မှောက်နေစေသည်။ လက်များကို ကျောဘက်တွင်ထားပြီး မျက်နှာနှင့်ကြမ်းကို ထိထားကြရသည်။

“ခင်ဗျားတို့ လုံးဝ မလှုပ်နဲ့နော်။ တစ်ချက်လှုပ်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ခင်ဗျားတို့ ဦးနှောက်ထဲကို ကျည်ဆန် ရောက်သွားပြီသာ သတ်မှတ်ပေတော့”

ထိုနောက် သူသည် ဂိုမင်ကို ဂိုဒေါင်ရှိရာသို့ သွားစေသည်။ သူသည် ဂိုမင်၏ အရိပ်အခြည်ကို တံခါးဝမှ လှမ်းကြည့်နေသည်။ ဂိုမင် မသွားမီ တိတိကျကျလည်း မှာကြားလိုက်သည်။

“ဒီမယ် နောင်ကြီး၊ ကျုပ်ခိုင်းတဲ့အတိုင်း ကြိုးကို သေသေချာချာ ယူလာ နော်။ တောင်တောင်အီအီ လုပ်မယ်တော့ မကြိုနဲ့၊ ခင်ဗျားအဖော်တွေ အားလုံး သေကုန်လိမ့်မယ်။ ကြပ်ကြပ် သတိထားပါ”

ဂိုမင်သည် ဂိုဒေါင်အပေါ်ထပ်သို့ လှေကားမှတစ်ဆင့် တက်သွားသည်။ သူ့ရင်မှာ လှုပ်ရှားနေသည်။ သူသည် ကြိုးတစ်ချောင်းကို လှမ်းယူရာမှ စဉ်းစားသည်။ ယခု သူလှမ်းအော်နိုင်သည်။ လမ်းပေါ်မှ လူများကို အကူအညီ တောင်းနိုင်သည်။ သူ့အော်သံကြားလျှင် လူသတ်သမားက သူ့ကို သေနတ်ဖြင့် လှမ်းပစ်သော်လည်း မှုစရာမလို။ စည်ပိုင်းများနောက်ကွယ်သို့ ဝင်ပုန်းပြီး ရှောင်ရှားနိုင်သည်။ ကျည်ဆန်မထိနိုင်။ သူ့အတွက် လွတ်မြောက်ရန် အကောင်းဆုံး အခွင့်အလမ်းပင်။

“ငါအော်လိုက်ရင် လမ်းပေါ်က လူတွေပြေးလာကြမှာပဲ။ လူသတ်သမားကို ဝိုင်းဖမ်းကြမှာပဲ။ ငါမုချ လွတ်မြောက်မှာပဲ။ ဒါပေမဲ့... ဒါပေမဲ့ ကျန်ခဲ့တဲ့ ငါ့အဖော်တွေကို သူက သူက ပစ်သတ်လိမ့်မယ်။ ဘုရား ဘုရား အားလုံး သေကုန်ကြမှာပဲ။ သူတို့သေပြီး ငါလွတ်မြောက်သွားလို့ ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိမှာလဲ”

သည်လိုတွေးလိုက်ကာ ဂိုမင်သည် ကိုယ်လွတ်ရုန်းရန် အရေးကို ချက်ချင်းပယ်ဖျက်လိုက်သည်။ အဖော်များနှင့် မခွဲတော့။ သေအတူ ရှင်အတူ ရုန်းကန်တော့မည်။ သူသည် ကြိုးကိုကိုင်ဆောင်လျက် လူသတ်သမားထံ ပြန်လာခဲ့သည်။

လူသတ်သမားက အင်ဂျင်နီယာ ဝီလျံတို့ကို ယခင်အတိုင်းပင် ကြမ်းပေါ်၌ ဝမ်းလျား မှောက်မြဲမှောက်နေစေသည်။ ဂိုမင်အား ထိုသူတို့၏ လက်များကို ကြိုးဖြင့်ချည်နှောင်စေသည်။ ပထမဆုံး ဝီလျံ၏ လက်ကို ချည်နှောင်ရသည်။

‘ငါ သေရတော့မှာပါကလား’ ဟူ၍ ဝီလျံက တွေးကာ အားလျော့သွားသည်။

လူသတ်သမားသည် ဝီလျံကိုချည်ထားသောကြိုးကို စစ်ဆေးကြည့်သည်။ ကြိုးလျော့နေသဖြင့် ဂိုမင်ကို ကြိမ်းမောင်းသည်။

“ဘယ်လိုလဲဗျ။ ခင်ဗျား ချည်တာလျော့ရိလျော့ရဲ့ပါလား။ ပြန်ပြီး တင်းတင်း ချည်စမ်းပါ။ ဒီတစ်ခါလျော့ရိလျော့ရဲ့ချည်တာတွေ့ရင် ကြိုးချည်ခံရတဲ့လူရဲ့ ဦးနှောက်ထဲကို ကျည်ဆန် ပစ်သွင်းလိုက်ပြီသာ မှတ်ပေတော့”

သို့ဖြင့် ဂိုမင်သည် ဝီလျံ၏ လက်ကိုတင်းကျပ်စွာ ပြန်လည်ချည်နှောင်ရသည်။ ပြီးသော် ယာဉ်မောင်းအက်ဒွပ်၏ လက်ကို ချည်နှောင်ရသည်။ အားလုံးပင် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ပြီး ရင်တထိတ်ထိတ် ရှိနေကြသည်။

ဂိုမင်သည် လူသတ်သမား အလွယ်တကူသတ်နိုင်ရန်အတွက် မိမိအဖော်များ၏ လက်ကို ကြိုးဖြင့်ချည်နှောင်ပေးနေရသော သူ၏ ဖြစ်အင်ကို တွေးကာ ရင်နာလာသည်။ သည်လိုပင် အပြစ်မဲ့သူများကို ကြိုးဖြင့်ချည်၍ သွေးအေးအေးဖြင့် ရက်ရက်စက်စက် ပစ်သတ်လေ့ရှိသော လူသတ်သမား ပါးလ်မားကိုလည်း စက်ဆုပ်ရွံရှာလာသည်။

တတိယမြောက် ကြိုးချည်ခံရသူမှာ ယာဉ်မောင်း ဒါရယ်လ်။ သူ့ကို ဂိုမင်က ကြိုးချည်ပြီးသောအခါ လူသတ်သမားက သူလုပ်ရမည့် အစီအစဉ်ကို စဉ်းစားနေသည်။

“အင်း... သုံးယောက်တော့ ကြိုးချည်ပြီးသွားပြီ။ လေးယောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ အားလုံးပဲ ကြိုးချည်ပြီးသွားရင် ဂိုမင်ရဲ့ ဦးနှောက်ထဲကို အရင်ဆုံး ကျည်ဆန် ပစ်သွင်းမယ်။ ပြီးတော့မှ ကြိုးချည်ထားတဲ့ ငနဲတွေရဲ့ ဦးနှောက်ထဲကို အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ ကျည်ဆန်တစ်တောင့်စီ ပစ်သွင်းမယ်”

သည်လိုစဉ်းစားပြီး ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ရှိနေသည်။

ကြမ်းပေါ်တွင် ရှိသူများမှာ ထိတ်လန့်နေရာမှ သေနတ်သံကို နားစွင့်နေကြသည်။ သေနတ်သံနှင့်အတူ မိမိတို့၏ ဦးနှောက်များ ပေါက်ထွက်သွားမည်ကိုလည်း တွေးတောမြင်ယောင်နေကြသည်။ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဂိုမင်၏ ရင်မှာ အထူးလှုပ်ရှားနေသည်။

“ငါ အသက်စွန့်ပြီး တစ်ခုခုလုပ်မှဖြစ်တော့မယ်။ မလုပ်ရင် အားလုံး ရေတိမ်နစ်ကုန်ကြတော့မယ်။ ငါ လူသတ်သမားကို ယှဉ်ပြိုင်မယ်။ ငုံ့မခံဘူး။ သူ့ကိုတိုက်မယ်။ ငါစတင် တိုက်ခိုက်ရင် ငါ့အဖော်တွေကလည်း ကူကြမှာပဲ။ သင်း လွတ်နိုင်ရိုးလား။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ သူက သေနတ်ရှိတော့ ငါသေဖို့ လမ်းများတယ်။ အို... ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ငါသေသွားလည်း ငါ့အဖော်တွေ လွတ်မြောက်သွားနိုင်တာပဲ။ သည်အတိုင်း ငုံ့ခံနေလို့လည်း ဘာထူးမှာလဲ။ ငါရော ငါ့အဖော်တွေပါ အားလုံးအသတ်ခံရမှာပဲ။ ဟုတ်တယ်။ ငါ့စွန့်ရတော့မယ်။ ငါမကြောက်တော့ဘူး”

သည်လိုစဉ်းစားတွေ့တောကာ ဂိုမင်သည် လူသတ်သမားကို ရင်ဆိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။ လူသတ်သမားကလည်း နည်းနည်းမျှ အလစ်မပေးပေ။ သူသည် ကြမ်းပေါ်တွင် လှဲအိပ်နေရသူတို့၏ ခေါင်းရင်းဘက် ရှိ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်လျက် ဂိုမင်ကို သေနတ်ဖြင့် ချိန်ထားသည်။ သူ့လက်ညှိုးသည် သေနတ်မောင်းပေါ်တွင် အသင့်တင်ထားသည်။

ဂိုမင်နှင့် လူသတ်သမားမှာ ခုနစ်ပေခန့်ကွာဝေးသည်။ ဂိုမင်က စတုတ္ထအဖော်ကို ကြိုးချည်ပါက လူသတ်သမားနှင့် အတန်ငယ် ပိုနီးလာမည်ကို တွက်ဆကြည့်သည်။ လူသတ်သမား သူတို့ကို ဖမ်းထားသည်မှာ ၅၅ မိနစ်ကျော် ကြာသွားပြီ။ သည်အတွင်း လူသတ်သမားသည် မကြာခဏပင် ထိုင်နေရာမှ ခြေထောက်ကို ပြောင်းသည်။ ပြောင်းတိုင်းပင် သူ့သေနတ်ပြောင်းဝသည် သူတို့ကို ချိန်ထားရာမှ မျက်နှာကြက်ဆီသို့ ထောင်ထောင် သွားသည်။ သည်အချိန် သူ့အဖို့ စွန့်စားတိုက်ခိုက်ရန် အချိန်ကောင်းပင်။

“ကြိုးချည်ရတာမလွယ်ဘူး။ သူတို့က သိပ်ကပ်နေတော့ ကြားထဲဝင်လို့ မရအောင် ဖြစ်နေတယ်”

ဟူ၍ ဂိုမင်က ပရိယာယ်ဖြင့် ဆိုလိုက်သည်။

“သည်လိုဆိုလည်း သူတို့ ကိုယ်ပေါ်တက်ပြီးချည်ဗျာ။ ခင်ဗျားတက်နင်း လို့ သူတို့နာလှ ခဏပါ။ တော်ကြာ သူတို့ခံစားမှုရှိတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“သူတို့ကိုယ်ပေါ်တော့ မတက်ပါရစေနဲ့ကွယ်။ သူတို့ရဲ့ ခေါင်းရင်း ဘက်ကပဲ လှည့်ပြီး ချည်ပါရစေ”

အဖော်များ၏ ခေါင်းရင်းဘက်သို့ သူရောက်သွားပါက လူသတ်သမား နှင့် မဝေးတော့။ လက်တစ်ကမ်းလောက်ပင် ရှိမည်။ ထိုအချက်ကို တွက်ဆပြီး ဂိုမင်က ပြောဆိုစီစဉ်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကောင်းပြီ။ လာ လာ၊ သူတို့ခေါင်းရင်းကနေပြီး ကြိုးချည်ပေတော့”

ဂိုမင်သည် ဒုတိယနှင့် တတိယအဖော်အကြားမှ ဖြတ်သန်း၍ ခေါင်းရင်း ဘက်ကိုသွားသည်။ လူချင်းထိကပ်နေသဖြင့် ဖြတ်သန်းသွားရသည်မှာ မလွယ်။ ဂိုမင်က ခလုတ်တိုက်ပြီး ယိမ်းယိုင်သွားဟန် ပြုကြည့်သည်။ လူသတ်သမားက မည်သို့မျှမတုံ့ပြန်။ ဂိုမင်သည်ခေါင်းရင်းဘက်သို့ ရောက်သောအခါ လူသတ် သမားကို ကျောပေးလျက် စတုတ္ထအဖော်ကို ကြိုးချည်ရန် ပြင်ဆင်သည်။ ထိုအချိန်တွင် သူနှင့် လူသတ်သမားမှာ အတော်ပင်နီးနေပြီ။

ဂိုမင်သည် ကြိုးကို ပြင်ဆင်နေရာမှ လူသတ်သမားကို မသိမသာ လည်ပြန်လှည့်ပြီး လှမ်းကြည့်သည်။ ထိုအခိုက် လူသတ်သမားက ခြေထောက် ကိုရွှေ့ပြီး ပြောင်းထိုင်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း သူ့သေနတ်သည် မျက်နှာကြက်သို့ ထောင်သွားသည်။ လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်းပင် ဂိုမင်က လူသတ်သမားကို ခုန်အုပ်လိုက်သည်။ သေနတ်ပြောင်းကို အောက်ကိုဆွဲချပြီး လက်ဝဲလက်ဖြင့် ဆွဲလှသည်။ လက်ယာလက်ဖြင့် လူသတ်သမား၏ မေးရိုးကို အားကုန်ပစ်ထိုး လိုက်သည်။

လူသတ်သမားသည် ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ကျွမ်းပြန်ကျသွားသည်။ ဂိုမင်သည် လူသတ်သမားအပေါ် ခုန်အုပ်ပြန်သည်။ သေနတ်သည် လူသတ် သမားလက်နှင့် ခြောက်လက်မအကွာတွင် ရောက်နေသည်။ လူသတ်သမားက သေနတ်ကို လှမ်းဆွဲသည်။ ဂိုမင်က လူသတ်သမား၏လက်ကို ဒူးဆစ်ဖြင့် ဖိထားပြီး မျက်နှာကို နောက်တစ်ချက် စွပ်ထိုးပစ်လိုက်သည်။ ထိုးရာမှလည်း-

“ငါ့လူတွေ လာကြပါဟ”

ဟူ၍ လှမ်းအော်သည်။

ကြိုးမချည်ရသေးသော အဖော်လေးဦးသည် နေရာမှ လူးလဲထပြီး လူသတ်သမားကို တစ်ပြိုင်တည်း ခုန်အုပ်ကြသည်။

ထိုစဉ် ကန်ထရိုက်တာတစ်ဦးက အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။ အသံကြားသဖြင့် ဝင်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ သူသည် ကြမ်းပေါ်တွင် လူတစ်စုကို တွေ့သောအခါ အဖြစ်မှန်ကို မသိသဖြင့် -

“နံနက်ခင်းကြီးမှာ ဘာလုပ်နေကြတာလဲဗျ။ အန်စာကစားနေကြ သလား”

ဟူ၍ လှမ်းမေးသည်။ တစ်ယောက်က -

“လူသတ်သမားဗျ”

ဟု လှမ်းပြောလိုက်သောအခါ ကန်ထရိုက်တာမှာ ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်သွားသည်။ ယာဉ်မောင်းချားလိစ်က ဖုန်းရှိရာ တစ်နေရာသို့ ပြေးကာ ရဲဋ္ဌာနသို့ ဖုန်းဆက်သည်။ သုံးမိနစ်အတွင်းမှာပင် ရဲများက လူသတ်သမားကို လက်ထိတ်ခတ်၍ ခေါ်ဆောင်သွားကြသည်။ ကြောက်စရာဖြစ်ရပ်သည် ပြီးဆုံး သွားလေသည်။

ဂိုမင်နှင့်အဖော် ခုနစ်ယောက်တို့သည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြောင်ကြည့် နေကြသေးသည်။ သူတို့အဖို့ လျှပ်စစ်ဓာတ်ဖြင့် အတိုခံလိုက်ရသလို ခံစား နေကြသည်။ တစ်ခဏကြာသောအခါတွင် ဂိုမင်သည် စုတ်ပြတ်၍ သွေးစို့ နေသော သူ့လက်ကို ငုံ့ကြည့်သည်။ ထို့နောက် သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက် ချလိုက်ကာ -

“ကဲ... ငါ့လူတို့ ကွန်ကရီတွေ ပို့ရအောင်”

သည်တွင်မှ အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားသည်။

“ဆရာ ဘယ်သူ့ဆီကို ကွန်ကရီတွေ ပို့ရမလဲ”

“နေဦး... နေဦး၊ ဘယ်သူ့ဆီ ပို့ရမှန်းတောင် ငါ မသိသေးဘူး”

ဂိုမင်က ပြုံး၍ ပြောလိုက်ပေသည်။

လူသတ်သမားမှာ လူသတ်မှုများနှင့် ဖောက်ထွင်းရမ်းကားမှုအတွက် နှစ်ပေါင်း ၁၈၁ နှစ်တိတိ ထောင်ကျသွားသည်။ သူသည် ထောင်ထဲမှာပင် ဘဝ ဆုံးပေတော့မည်။

သက်ဆိုင်ရာတို့က ဂိုမင်၏ စွန့်စားဆောင်ရွက်မှုအတွက် ချီးကျူး
ဂုဏ်ပြုကြသည်။ ကာနက်ဂျီသူရဲကောင်းဆုချီးမြှင့်ရေးအဖွဲ့က သူရဲကောင်း
ငွေတံဆိပ်တစ်ခု ချီးမြှင့်လေသည်။

Readers' Digest,

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ။

မီးတောက်ကြားမှ သူရဲကောင်း

အချိန်မှာ ညဉ့်နက်ပိုင်းဖြစ်သည်။ ဂျူဝီဟဒ်လိုသည် အမေရိကန်ပြည် မေရီလင်း အဝေးပြေးလမ်းမကြီးတစ်လျှောက် ကားမောင်းလျက် အိမ်ပြန်လာ သည်။ သူ့အိမ်သည် ဒမတ်စ်ကပ်စ်မြို့တွင် ရှိသည်။ သူသည် အသက် ၅၁ နှစ်အရွယ် ရှိသည်။ အင်ဒီးယန်းနှင့် ဂျာမန်သွေးပါသူ ဖြစ်သည်။ သူ့မိခင်သည် အမေရိကန် တိုင်းရင်းသား အင်ဒီးယန်းလူမျိုး၊ သူ့ဖခင်သည် ဂျာမန်လူမျိုး။ သူသည် ဘီလပ်ရည်များ ထုတ်လုပ်ရောင်းချသော အလုပ်တိုက်တွင် အလုပ်လုပ် သည်။ မူလက ဘီလပ်ရည်ပုလင်းများကို အိမ်တကာသို့ လှည့်လည်ပို့ဆောင် ရသူဖြစ်သည်။

နှစ်ပေါင်း ၃၀ အတွင်း တဖြည်းဖြည်း အလုပ်တိုးလာကာ ထိုအလုပ် တိုက်တွင် အုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိ ဖြစ်လာသူ ဖြစ်သည်။ သူသည် အရပ်ခြောက်ပေ တစ်လက်မ အမြင့်ရှိသည်။ ကြံ့ခိုင်သန်စွမ်းသည်။

သူ ဖြတ်သန်းလာရာ လမ်းမကြီး၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ဝက်သစ်ချ ပင်ကြီးများ စီတန်းပေါက်နေသည်။ လမ်းသည် အကွေ့အလိမ်များသည်။ ကားမောင်းရသည်မှာ အန္တရာယ်များသည်။ ပြီးခဲ့သော ၁၃ လအတွင်း သည် လမ်းပေါ်တွင် ကားမှောက်ပြီး လူ ၁၂ ယောက်တိတိ သေဆုံးခဲ့သည်။ အများက သည်လမ်းကို လူသတ်အဝေးပြေးလမ်းဟူ၍ပင် ခေါ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဟဒ်လိုသည် ကားကို ခပ်မှန်မှန်ပင် သတိထားလျက် မောင်းလာခဲ့ပေသည်။

တစ်နေရာသို့ရောက်၍ သူသည် ကားကို တောင်ကုန်းလမ်းပေါ်သို့ မောင်းတက်လာစဉ် ခပ်လှမ်းလှမ်း ရှေ့တူရုတွင် ကားမီးရောင်တစ်ခုကို တွေ့ လိုက်ရသည်။ အစတွင် ကားမီးရောင်သည် သူ့ကားရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်လာ နေသည်။ သို့ရာတွင် ခဏကြာသောအခါ ကားမီးရောင် ပျောက်သွားသည်။

ကားအတွင်းမီးလောင်နေသူမိန်းကလေးကို ဟဒ်လို ကယ်ထုတ်နေပုံ

သူ့ကားသည် တောင်ကုန်းလမ်းပေါ်မှ ဆင်းမိသောအခါ လမ်းကွေ့တစ်ခုရှိ ဝက်သစ်ချပင်များအကြားတွင် ထူးခြားသော မီးရောင်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုမီးရောင်သည် တစ်ခဏအတွင်း ပိုမို လင်းထိန်လာပြီး မီးတောက်အဖြစ် ကူးပြောင်းသွားသည်။

သူသည် ထိုနေရာသို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကားကို ထိုးရပ်လိုက်သည်။ ကားထဲမှခုန်ဆင်းပြီး မီးတောက်ရှိရာသို့ ပြေးသွားသည်။

ကားတစ်စီးသည် ဝက်သစ်ချပင်ကြီးတစ်ပင်ကို ဦးနှင့်ဝင်တိုက်ပြီး ပျက်စီးနေသည်။ ကား၏ အရှေ့ပိုင်းမှာ စတင်မီးလောင်နေသည်။ ကားရှေ့ပိုင်းထိုင်ခုံပေါ်တွင် မြီးကောင်ပေါက်အရွယ် မိန်းကလေးတစ်ဦး လဲကျနေသည်။

ဟဒ်လိုအဖို့ သူ့ဘဝတွင် မီးကို အကြောက်ဆုံးပင်။ လွန်ခဲ့သော ခြောက်နှစ်ခန့်က သူ၏ ဒုတိယသမီးကလေးသည် မီးဖိုမီးမှတစ်ဆင့် မီးလောင်ခံခဲ့ရသည်။ ဒဏ်ရာများ ပြင်းထန်သဖြင့် မချိမဆုံဝေဒနာ ခံခဲ့ရသည်။ ဆေးရုံတွင် တက်၍ ခွဲစိတ်ခဲ့ရသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ သူသည် မီး၏ ကြောက်မက်ဖွယ် အန္တရာယ်ကို သေချာစွာ သိရှိခဲ့သည်။ မီးဘေးနှင့် ကြုံတွေ့သူများကို အသက်စွန့်၍ ကယ်ဆယ်မည်ဟုလည်း သန့်ဋ္ဌာန်ချမှတ်ခဲ့သည်။

သူသည် သာမန်လူမဟုတ်ပေ။ သူ့အသက်ကို ကယ်လိုသူ၊ သူ့အကျိုးကို ဆောင်လိုသူ ဖြစ်သည်။ ယနေ့အထိ သူသည် သူ့အသက်ကို ကယ်ခဲ့သည်မှာ သုံးကြိမ်ရှိခဲ့ပြီ။

ပထမအကြိမ်မှာ ၁၉၅၂ ခုနှစ်က ဖြစ်သည်။ လှေစီးလာသော လူ နှစ်ယောက် မြစ်လယ်တွင် လှေမှောက်ပြီး ရေနစ်နေသည်။ သူက မြစ်တွင်းသို့ ခုန်ဆင်းပြီး ထိုသူနှစ်ဦးကို အသက်စွန့်၍ ကယ်ခဲ့သည်။

ဒုတိယအကြိမ်မှာ ၁၉၅၈ ခုနှစ်က ဖြစ်သည်။ မိမိကိုယ်ကို မိမိသတ်သေ မည်ပြုသော လူတစ်ယောက်ကို ဟဒ်လိုက ကယ်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ဆောင်း ရာသီတွင် ရေခဲကဲ့သို့ အေးမြနေသော ကန်ရေပြင်ကို ကူးခပ်ကာ ခက်ခက်ခဲခဲ ကယ်ခဲ့ရသည်။

တတိယအကြိမ်မှာ ၁၉၇၉ ခုနှစ်က ဖြစ်သည်။ ကားမှောက်သဖြင့် ဒဏ်ရာ ပြင်းထန်စွာရပြီး သတိလစ်နေသူတစ်ဦးကို ဟဒ်လို ကယ်ခဲ့ရသည်။ လူနာတင်ကား ရောက်မလာမချင်း ထိုလူနာ အသက်ရှင်အောင် အမျိုးမျိုး ကြိုးပမ်းပြုစုခဲ့သည်။ တစ်နာရီကျော်မျှကြာသည်။

ယခု သူသည် သူ့အသက်ကို ကယ်ရပြန်ပြီ။ သူသည် မီးလောင်စ ပြုနေသော ကားပျက်အနီးသို့ ရောက်သောအခါ မိန်းကလေး၏ သနားစဖွယ် ညည်းညူသံကို ကြားရသည်။ သူ့ရင်မှာ တထိတ်ထိတ်ခုန်နေသည်။ သူသည် စိတ်ကိုထိန်းလိုက်ကာ ခေါင်းအေးအေးထားလိုက်သည်။ ကားပျက်တွင် တံခါး နှစ်ပေါက်သာ ရှိသည်။ သူသည် တံခါးတစ်ပေါက်ကို လျင်မြန်စွာ ဖွင့်သည်။ မရ။ ဆောင့်၍ ဆွဲဖွင့်သည်။ မရ။ တံခါးမှာ ပျက်နေသည်။

ဟဒ်လိုသည် ကြိရာမရသဖြင့် ကားပြတင်းမှပင် ကိုယ်ကိုကိုင်၍ ကိုယ် တစ်ပိုင်း ဝင်လိုက်သည်။ ကားအတွင်းမှာ မီးခိုးများဝေနေသည်။ ကောင်းစွာ မမြင်ရ။ သူသည် ဒဏ်ရာရနေသော မိန်းကလေးကို သူ၏ သန်မာသော လက်နှစ် ဖက်ဖြင့် လှမ်းပွေ့ယူသည်။ ထိုစဉ် မိန်းကလေးဘေး၌ တခြားလူငယ် ယောက်ျား ကလေးတစ်ဦး လဲကျနေသည်ကို စမ်းမိသွားသည်။

“လူကလေး ခဏနေဦးနော်။ ငါ အခုပဲ ပြန်လာမယ်”

ပြောရင်းပင် သူသည် မိန်းကလေးကို ကားတွင်းမှ ထုတ်ယူသည်။ သူ့ကားရှိရာသို့ ယူဆောင်သွားသည်။ မိန်းကလေးတစ်ကိုယ်လုံးမှာ သွေး များနှင့်။ သူမသည် ထိတ်လန့်ပြီး သတိလစ်နေသည်။ ဟဒ်လိုသည် မိန်းကလေး

ကို သူ့ကား ထိုင်ခုံပေါ်တွင် တင်ထားသည်။ အပေါ်မှ စောင်တစ်ထည်ဖြင့် လွှမ်းခြုံပေးသည်။ ထို့နောက် ကားပျက်ရှိရာသို့ ကမန်းကတန်း ပြန်ပြေး လာသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကားပျက်ထဲမှ မီးခိုးများ အူထွက်လာသည်။ ကား စက်ခန်းပိုင်းမှ မီးသည် အတွင်းသို့ကူးစက်လာပြီး ကားအမိုးမျက်နှာကြက်ကို စတင်လောင်ကျွမ်းနေပြီ။

ဟဒ်လိုသည် ကားတွင်းသို့ ကိုယ်တစ်ပိုင်းဝင်လျက် စောစောကတွေ့ခဲ့ သော လူငယ်ကို ရှာဖွေသည်။ ထိုစဉ် တစ်နေရာမှ ညည်းသံတစ်ခုကို ကြားရ ပြန်သည်။ ယောက်ျားအသံမဟုတ်၊ မိန်းကလေးအသံပါတကား။

သူသည် စောစောက ရှာဖွေသော လူငယ်၏လက်ကို ကိုင်စမ်းမိသွား သည်။ လက်မှာ သွေးများဖြင့် စိုစွတ်နေသည်။ သူသည် ဘာမျှမစဉ်းစားနိုင်။ ထိုယောက်ျားကလေးလူငယ်ကိုပင် ကားထဲမှ ဆွဲထုတ်၍ ပွေ့ယူလိုက်သည်။ ထိုစဉ် ထိုင်ခုံဘေး၌ တခြားလူငယ်တစ်ဦး လဲကျနေသည်ကို တွေ့ရပြန်သည်။ သူ ထင်သကဲ့သို့ တစ်ဦး၊ နှစ်ဦးမဟုတ်။ အားလုံး လေးဦး၊ နှစ်ဦးက မိန်းကလေး၊ ကျန်နှစ်ဦးက ယောက်ျားကလေး။

ဟဒ်လိုသည် သူဆွဲထုတ်ခဲ့သော ယောက်ျားကလေးကို မလှမ်းမကမ်းရှိ မြက်ခင်းပေါ်တွင် ချထားခဲ့သည်။ ထို့နောက် ကားပျက်ရှိရာသို့ သွေးရူး သွေးတန်းဖြင့် ပြန်ပြေးလာသည်။ ယခင်အတိုင်းပင် ကိုယ်ကို ကားထဲသို့ တစ်ပိုင်းဝင်ကာ ညည်းညူနေသော မိန်းကလေးကို ရှာဖွေသည်။ စိတ်ထဲမှလည်း သူတို့အားလုံး မီးဘေးမှလွတ်မြောက်ပါစေ။ ယခုအခိုက်အတန့်တွင် ကား တစ်စီးလုံး မီးလောင်၍ ပေါက်ကွဲမသွားပါစေနှင့်ဟူ၍ ဆုတောင်းမိသည်။ ဘုရားတမိသည်။

“ကျွန်တော် ဘာကူညီရမလဲ ခင်ဗျာ”

မမျှော်လင့်ဘဲ အသံတစ်သံ ပေါ်ထွက်လာသည်။ ဟဒ်လိုက လှည့်ကြည့် သောအခါ လူတစ်ယောက်အနီးတွင် ရောက်နေသည်ကို တွေ့သည်။ ထိုသူမှာ စတိဗ်ကင်းထောလ်ဆိုသူ ဖြစ်သည်။ အသက် ၂၉ နှစ်အရွယ်ရှိသည်။ အရောင်း မန်နေဂျာတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူသည် ထိုလမ်းတစ်လျှောက် ကားမောင်းလာစဉ် ကြောက်စရာဘေးဒုက္ခကို မြင်တွေ့သဖြင့် ဝင်ရောက်ကူညီလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ဟဒ်လိုသည် အားတက်သွားသည်။

သူသည် ဖွင့်မရသော ကားတံခါးကို ကင်းထောလ်၏ အကူအညီဖြင့် အတင်းတွန်းကန် ဆွဲဖွင့်သည်။ ကံအားလျော်စွာ ကားတံခါးပွင့်သွားသည်။ ဟဒ်လိုသည် ဘေးရန်ကိုဂရုမပြု။ မီးလောင်နေသော ကားအတွင်းသို့ အတင်း တိုင်းဝင်သည်။ ထို့နောက် ထောင့်တစ်နေရာတွင် လဲကျနေသော မိန်းကလေးကို ပွေ့ချီယူပြီး ကားထဲမှပြန်ထွက်သည်။ အနီးတွင်ရှိသော ကင်းထောလ်၏ လက်ထဲသို့ မိန်းကလေးကို လှမ်းပေးသည်။ ကင်းထောလ်ကလည်း မိန်းကလေး ကို ပွေ့ချီကာ ဘေးကင်းရာနေရာသို့ ယူဆောင်သွားသည်။

ယခုအချိန်တွင် ကားတစ်စီးလုံးအနှံ့ မီးလောင်နေပြီ။ ကားတိုက်ခံရ သော ဝက်သစ်ချပင်ကြီးကိုပင် မီးစွဲလောင်နေပြီ။ သစ်ခေါက်များမှာ မီးလောင် ခံရသဖြင့် တဖြောင်းဖြောင်း မြည်နေသည်။ ကြောက်စရာပင်။

ဟဒ်လိုကား မမှု။ အသက်စွန့်လျက် မီးတောက်ကြားသို့ တိုင်းဝင်ပြန် သည်။ သူသည် ရှေ့ခုံတန်းတွင် လဲကျနေသော လူငယ်၏လက်ကို ဆွဲကိုင်လိုက် သည်။ သွေးခုန်နှုန်းကို အလိုလိုစမ်းမိသွားသည်။ သွေးမခုန်တော့။ အသက်မရှိ တော့ပြီ ထင်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူသည် လူငယ်ကို ချီပွေ့သည်။ လူငယ်မှာ လက် ကျိုးပြီး အရိုးငေါငေါထွက်နေသဖြင့် ရုတ်တရက်ချီပွေ့၍မရနိုင်။ ထိုစဉ် မီးက ပူပြင်းလာသည်။ မီးခိုးများလည်း မွန်လာသည်။ ဟဒ်လိုအဖို့ အသက်ရှူ၍ မရတော့သဖြင့် ကားပြင်သို့ ခေတ္တပြန်ထွက်ရသည်။ အသက်ဝအောင် ရှူလိုက် သည်။

ထိုအခိုက် ကင်းထောလ်သည် လူနာမိန်းကလေးကို ဘေးကင်းရာ နေရာတွင် ချထားပြီး သူ့ထံ ပြန်ပြေးလာသည်။

“ကားထဲက လူငယ် အသက်မရှိတော့ဘူး။ ကားလည်း မကြာခင် လောင်ကျွမ်းပြီး ပေါက်ကွဲသွားတော့မယ်”

ကင်းထောလ်က ဟဒ်လိုကို ဟစ်အော်သတိပေးသည်။

ဟဒ်လိုက ဦးခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလူငယ် မီးထဲကို အပါမခံနိုင်ဘူးဗျာ”

သူသည် ဇွတ်အတင်းပင် မီးတောက်ကြားသို့ တိုင်းဝင်ပြန်သည်။ မီးတောက်များက သူ့မျက်နှာကို လာဟပ်သည်။ သူသည် လက်ဖြင့် ဆီးကာ လျက် လူငယ်ထံ အရောက်သွားသည်။ လူငယ်၏ ခါးကို လျင်မြန်စွာ ပွေ့ကိုင်

သည်။ ထိုစဉ် ကင်းထောလ်ကလည်း ကားထဲသို့ စွန့်စားတိုးဝင်လာသည်။ လူငယ်၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ကူညီမချီသည်။

ကင်းထောလ်သည် မီးကို အတွေ့အကြုံရှိခဲ့သူဖြစ်ရာ အလွန်ကြောက်ရွံ့သည်။ အထူးသဖြင့် မီးလောင်ပြီး ပေါက်ကွဲထွက်သည်ကို အထူးကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သည်။ သူ မြီးကောင်ပေါက်အရွယ်၌ရှိစဉ် သူ့မိခင်ခမျာ မီးဖိုပေါက်ကွဲပြီး ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ မီးလောင်ခံရသည်ကို ကြုံတွေ့ဖူးသည်။ ယခုလည်း ကားသည် မီးလောင်နေရာမှ မကြာခင် ပေါက်ကွဲထွက်တော့မည်။ သူတို့လွတ်ကင်းနိုင်မည်မဟုတ်။ သို့ရာတွင် ဟဒ်လိုက အသက်စွန့်၍ ဆောင်ရွက်သည်ကို မြင်တွေ့ရသောအခါ သူသည် ဘေးမှရပ်ကြည့်မနေနိုင်။ အသက်စွန့်၍ ပါဝင်ဆောင်ရွက်လာသည်။

သူတို့နှစ်ဦးသည် လူငယ်ကို မယူကြသည်။ မရ။ လူငယ်၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ကားအပျက်အစီးများကြားတွင် ညပ်ပိနေသည်။ သူတို့သည် ကြိုးစား၍ အတင်း မယူသည်။ မရ။ ထိုအခိုက် မီးခိုးများမွန်သဖြင့် သူတို့မှာ အသက်ကောင်းစွာ မရှုနိုင် ဖြစ်လာသည်။ သူတို့သည် အံ့ကြိတ်ကာ 'တစ်၊ နှစ်၊ သုံး' ဟူ၍ အချက်ပေးပြီး နှစ်ယောက်ပြိုင်တူ ဆွဲမကြသည်။ ကံကောင်းလွန်းလှသည်။ လူငယ်ခန္ဓာကိုယ်သည် မြောက်ပါလာသည်။

“လွတ်ပြီဗျို့၊ လွတ်ပြီ”

ဟဒ်လိုက အားပါးတရ အော်လိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် လူငယ်ကို လျင်မြန်စွာ ချီမယူလာသည်။ ထို့နောက် မြက်ခင်းပေါ်တွင် အသာအယာ ချထားလိုက်သည်။

လူငယ်၏ အဝတ်အစားများမှာ မီးစွဲလောင်နေသည်။ ဟဒ်လိုက လျင်မြန်စွာ ငြိမ်းသတ်ပေးသည်။ ထိုစဉ် လူငယ်၏ နှာခေါင်းနှင့် ပါးစပ်ဝမှ သွေးများ အမြွှုပ်ထနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ကြည့်စမ်းဗျို့၊ သူ အသက်ရှူနေပြီ။ မသေသေးဘူးဗျ”

ဟဒ်လိုက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဟစ်အော်လိုက်လေသည်။

မိနစ် ၂၀ ခန့် အကြာတွင် ရဲများ၊ မီးသတ်များနှင့် သူနာပြုများ ရောက်လာကြသည်။

ရဲနှင့် မီးသတ်များက မီးလောင်နေသော ကားကို မီးငြိမ်းသတ်ကြသည်။ ကားနှင့် ပေ ၁၀၀ ခန့်ဝေးသောနေရာတွင် လူနာလေးဦးကို သူနာပြုများက

အရေးပေါ် ပြုစုစောင့်ရှောက်မှုများ ပြုနေကြသည်။ သူတို့ဘေးမှနေ၍ ဟဒ်လိုနှင့် ကင်းထောလ်တို့က ဝိုင်းဝန်းကူညီကြသည်။ ထို့ပြင် နောက်ရောက်လာသော မော်တော်ဆိုင်ကယ်သမားတစ်ယောက်ကလည်း အကူအညီပေးသည်။

သည်လိုကူညီနေရာမှ ဟဒ်လိုက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြင့် မိတ်ဆွေများကို လှမ်းပြောသည်။

“အားလုံး အသက်ရှင်တယ်ဗျို့။”

ဟဒ်လို၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ သွေးများပေကျနေသည်။ မီးခိုးမီးငွေ့များ ဟပ်ထားသဖြင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး မည်းနေသည်။ အဝတ်အစားများမှာ တချို့နေရာများတွင် မီးလောင်ထားသဖြင့် ပေါက်ပြဲနေသည်။

မကြာမီ ရဟတ်ယာဉ်များရောက်လာသည်။ လူနာများကို ချက်ချင်းပင် အနီးရှိဆေးရုံသို့ ယူဆောင်သွားကြသည်။ လူနာလေးဦးတွင် ဟဒ်လို ပထမဆုံး ကယ်ခဲ့သော မိန်းကလေးမှာ မေးရီးလည်း ကျိုးသွားသည်။ တံတောင်ဆစ်နှင့် လက်ကောက်ဝတ်နေရာမှ အရိုးများလည်း ကျိုးသွားသည်။ လည်ပင်းနှင့် ကျောရိုးတွင်လည်း ဒဏ်ရာရရှိသည်။ ကျန်သုံးဦးမှာလည်း နံရိုးများ ကျိုးသွားကြသည်။ ဦးခေါင်း၊ ကျောရိုး စသည်တို့တွင်လည်း ပြင်းထန်စွာ ဒဏ်ရာများရရှိသည်။ ထို့ပြင် မီးလောင်ဒဏ်ရာများလည်း ရရှိကြသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လေးဦးလုံး အသက်ဘေးမှ ချမ်းသာရာရခဲ့သည်။

ဟဒ်လိုမှာလည်း မသက်သာ။ နံရိုးတစ်ချောင်း ကျိုးသွားသည်။ ထို့ပြင် မီးလောင်သော ဒဏ်ရာများလည်း ရခဲ့သည်။ ဆေးရုံသို့တက်၍ ကုသခဲ့ရသည်။

ရက်အတန်ကြာ၍ ဟဒ်လိုသည် ဆေးရုံမှ ဆင်းသောအခါ သတင်းကောင်းကြားရပြန်သည်။ လူနာလေးဦးမှာ အသက်ချမ်းသာရာ ရရုံမက တစ်စုံတစ်ရာ ကိုယ်လက်အင်္ဂါ ချို့တဲ့မှုမရှိ၊ မိမွေးတိုင်း၊ ဖမွေးတိုင်း ဖြစ်လာလိမ့်မည် ဟူသော သတင်းပင်ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ ဟဒ်လိုသည် ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် မျက်ရည်များပင် ကျမိလေသည်။

သည်ဖြစ်ရပ်မှာ ၁၉၈၁ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၂၄ ရက်နေ့ညက ဖြစ်ပွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သည်လိုဖြစ်ပြီး နှစ်လခန့် ကြာသောအခါတွင် ဟဒ်လို၏ နေအိမ်သို့ ထူးခြားသော ဧည့်သည်များရောက်လာကြသည်။ သူတို့ကား ဟဒ်လို အသက်ကယ်ခဲ့သော မိန်းကလေးနှစ်ဦးနှင့် ယောက်ျားကလေးနှစ်ဦး၊ ထို့ပြင် သူတို့၏

မိဘများ။ မိန်းကလေးနှစ်ဦးတွင် တစ်ဦးမှာ ဒဏ်ရာလုံးဝမပျောက်သေးသဖြင့် ချိုင်းထောက်တုတ်ကို ဆောင်ထားရသေးသည်။ သူကလေးကား ဆင်ဒီဘန်ဒီ။ အသက် ၁၈ နှစ်။ သူတို့လက်ထဲတွင် လှပသော သတ္တုပြားတစ်ချပ်လည်း ပါလာသည်။ သတ္တုပြားပေါ်တွင် စာများ မှတ်တမ်းတင် ရေးထိုးထားသည်။

သူတို့သည် ဟဒ်လိုကို နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် အနီးတွင် ဝိုင်းထိုင်ကြသည်။ ထို့နောက် ဆင်ဒီဘန်ဒီက ချိုင်းထောက်ကိုအားပြုလျက် မတ်တတ်ရပ်ရင်း သတ္တုပြားပေါ်မှစာကို ဖတ်ကြားပြသည်။

“ရဲရင့်၍ သူရဲကောင်းပီသစွာဖြင့် မိမိအသက်ကို ပဓာနမထားဘဲ မစ္စတာဂျူစီဟဒ်လိုက ကျွန်ုပ်တို့၏အသက်ကို ကယ်ဆယ်ခဲ့ပါသည်။ ထို့အတွက် ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးက ကျေးဇူးတင်မဆုံး၊ ချီးကျူးမဆုံး၊ ချစ်ခင်မြတ်နိုးမဆုံး ရှိရပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် မစ္စတာဂျူစီဟဒ်လို အတွက် ထာဝစဉ် ဆုတောင်းမေတ္တာပို့သလျက်ရှိသည်”

သည်လိုဖတ်ကြားစဉ် ဆင်ဒီဘန်ဒီ၏ ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်များ စီးကျလာလေသည်။

ကြည့်စမ်းပါ။ သူမနည်းတူပင် ဟဒ်လို၏ မျက်လုံးအိမ်ထဲမှလည်း မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။ သည်တွင် ကျန်လူငယ်သုံးဦးသည် ကျေးဇူးရှင်ဟဒ်လိုကို ပွေ့ဖက်ကာ မျက်ရည်များ ကျကြပြန်သည်။

ထို့နောက် သူတို့၏ မိဘများသည် ဟဒ်လိုကို ကျေးဇူးဆိုကာ အားပါးတရ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသည်။

သူတို့အားလုံးသည် ကင်းထောလ်ထံသို့လည်း သွားကြသည်။ အလားတူပင် သတ္တုပြားတစ်ချပ်ကို လက်ဆောင်ပေးခဲ့သည်။ ကျေးဇူးဆိုခဲ့သည်။

“တကယ်တော့ ဟဒ်လိုသာ အရင်မရောက်လျှင် ကျွန်တော် ဘာမှ လုပ်တတ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူက အဓိကပါ။ သူက စံပြစွန့်စားလုပ်ကိုင်ပြလို့လည်း ကျွန်တော် နောက်ကလိုက်ပြီး ကူညီဆောင်ရွက်နိုင်တာပါ”

ဟူ၍ ကင်းထောလ်က အဖြစ်မှန်ကို ရိုးသားပွင့်လင်းစွာ ပြောပြပေးသည်။

ဟဒ်လို၏ စွန့်စားကယ်တင်မှုကို စာနယ်ဇင်းများကလည်း ချီးကျူးဖော်ပြကြသည်။ ထိုအခါ မိဘအများနှင့် လူငယ်အများက ဟဒ်လိုထံ ချီးကျူးစာများ ပေးပို့ကြသည်။

ထိုအထဲတွင် သမ္မတရောင်၏ ချီးကျူးစာလည်း ထူးခြားစွာ ပါဝင်
သည်။ စာထဲတွင် သမ္မတရောင်က ရေးထားသည်မှာ -

‘သူတစ်ပါး ဘေးဒုက္ခရောက်နေသည်ကို ကယ်တင်လိုသူများ နည်းပါး
လာသော ယခုလိုအချိန်အခါမျိုးတွင် သင်သည် ထူးခြားမွန်မြတ်သော
ကယ်တင်ရှင်တစ်ဦးအဖြစ် ရပ်တည်လာပါပေသည်’

Readers' Digest,
၁၉၈၁ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ။

သေသော်လည်း မသေသူ

ယနေ့တွင် ပန်းချီပါမောက္ခကြီးတစ်ဦးသည် ပန်းချီကားများကို စိစစ် ရွေးချယ်နေသည်။

ပန်းချီကားများမှာ အထပ်လိုက် စုပုံထားသည်။ ယင်းတို့မှာ ပန်းချီ သင်တန်းတက်လိုသော ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများ ရေးဆွဲသော ပန်းချီကား များ ဖြစ်သည်။ ထိုအထဲမှ အဆင့်အတန်းမြင့်သော ပန်းချီကားများကို ရွေးချယ်သည်။ ထိုရွေးချယ်ခြင်းခံရသော ပန်းချီကားရှင်ကိုသာ ပန်းချီသင်တန်း ကျောင်းတက်ခွင့်ပြုမည်ဖြစ်သည်။ သင်တန်းတက်လိုသော ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများသည် မနီးမဝေးတွင် ထိုင်လျက် ရင်တမမနှင့် စောင့်မျှော် နေကြသည်။

ပန်းချီပါမောက္ခကြီးမှာ နာမည်ကျော် ပန်းချီဆရာကြီး ဂျန်စတတ်စ် ဖြစ်သည်။ အမေရိကန်ပြည်၊ လော့စ်အိန်ဂျလစ်မြို့၊ ကာလီဖိုးနီးယားတက္ကသိုလ် ပန်းချီကျောင်းမှ ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် ပါမောက္ခကြီး၏ အတွင်းရေးမှူးသည် အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာ သည်။ ကိုယ်လက်သေနေသော မသန်စွမ်းသူလူငယ်တစ်ဦးက ပန်းချီသင်တန်း ကျောင်း တက်ခွင့်ပြုရန် အထူးတောင်းပန်နေကြောင်း ပြောပြသည်။

“သူက စုတ်တံကို သွားနဲ့ ကိုက်ပြီး ပန်းချီဆွဲပါတယ် ဆရာကြီး”

“ဟာ... မဖြစ်နိုင်တာကွာ၊ အလွန်ကျွမ်းကျင်တဲ့ လူကောင်းတွေ တောင် ငါ့သင်တန်းကို တက်ဖို့မလွယ်တာ။ ပြန်ပြောလိုက်ကွယ်။ ဝင်ခွင့်မပြု နိုင်တာ ဝမ်းနည်းပါတယ်လို့”

ပါမောက္ခကြီးသည် ဆက်လက်၍ ပန်းချီကားများကို အာရုံစိုက်ရွေးချယ် နေသည်။ လက်ရာကောင်းတွေ့လျှင် ရွေးလိုက်။ မတွေ့လျှင် ပယ်လိုက်နှင့်။

ထိုစဉ် အတွင်းရေးမှူးက စုပုံထားသော ပန်းချီကားချပ်အပုံပေါ်သို့ ပန်းချီကားချပ်ကို လာတင်ထားလိုက်သည်။ ခဏအကြာတွင် ပါမောက္ခက ထိုပန်းချီကားကို လှမ်းယူပြီး စစ်ဆေးကြည့်ရှုသည်။ ပန်းချီလက်ရာမှာ ထူးထူးခြားခြား ကောင်းနေသည်။ တခြား ပန်းချီကားများနှင့်မတူ။ သိသိသာသာ ပေါ်လွင်နေသည်။

“ကောင်းတယ်ဟေ့။ ဒီပန်းချီလက်ရာ ရေးတဲ့ကျောင်းသားကို ကျောင်းဝင်ခွင့်ပြုတယ်”

စကားမဆုံးမီ လက်တွန်းလှည်းတစ်ခုသည် ပါမောက္ခရှေ့သို့ ဖြုန်းခနဲ ရောက်လာသည်။ လှည်းပေါ်တွင် ယောက်ျားပျိုတစ်ဦး ထိုင်လျက်။ သူသည်

၁၉၇၃ ခုနှစ်တွင် မတ်စ် မင်ဖြင့် ရေးဆွဲသော “အာဖရိက လူမည်း” ပန်းချီကား

ပိန်ပိန်ပါးပါးနှင့်၊ ရုပ်ရည်တင့်တယ်သည်။ သို့ရာတွင် ကိုယ်တစ်ပိုင်း သေနေသည့် ဒုက္ခိတတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ပါမောက္ခရွေးချယ်သော ပန်းချီကားမှာ သူရေးဆွဲသော ပန်းချီကားဖြစ်သည်။ ပါမောက္ခကြီးသည် သူ့ကိုကြည့်ကာ အံ့ဩမဆုံး ရှိနေသည်။ စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောနိုင်ပေ။ နောက်ဆုံးတွင် ပန်းချီကားများကို ရွေးချယ်ပြီးသွားသည်။ ဝင်ခွင့် ရသော ကျောင်းသူကျောင်းသားများကို စုရုံးထိုင်စေကာ ပါမောက္ခက စကားပြောသည်။

သူသည် မသန်စွမ်းသော လူငယ်ကိုမကြည့်၊ တခြားသောသူများကိုသာ အာရုံထားကြည့်သည်။ သို့ရာတွင် မသန်စွမ်းသော လူငယ်ကိုပင် အဓိက ရည်စူးပြောသည်။ သူ၏ ပန်းချီသင်တန်းမှာ အလွန်ခက်ခဲသည်။ အထူး ပင်ပန်း ဆင်းရဲခံ၍ သင်ယူရမည်။ စိတ်မနိုင်သူများသည် ယခုကတည်းကပင် ထွက်ခွာသွားသင့်သည်။ သင်တန်းတက်ပြီးမှဆိုလျှင် ကသိကအောက် ဖြစ်နေလိမ့်မည် စသည်ဖြင့် သတိပေးပြောဆိုသည်။ သည်တွင် ကျောင်းသားနှစ်ဦးသည် လက်လျှောက် ထွက်ခွာသွားသည်။ မသန်စွမ်းသူမှာမူ မတုန်မလှုပ်၊ အေးအေးဆေးဆေးပင် ရှိနေသည်။ ကျန် ကျောင်းသားများက သူ့ကိုပင် ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။

ပါမောက္ခက ပန်းချီသဘောတရားတချို့ကို နိဒါန်းအဖြစ် အစပျိုး၍ ပြောပြသည်။ ထို့နောက် နောက်တစ်နေ့တွင် လက်တွေ့စတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောကာ အတန်းကို ရုပ်သိမ်းလိုက်သည်။ အားလုံးကို ပြန်လွှတ်သည်။ သို့သော် မသန်စွမ်းသော လူငယ်ကိုမူ ခေတ္တနေရစ်ခဲ့ရန် ပြောဆိုသည်။

နှစ်ဦးတည်း ရှိသောအခါ ပါမောက္ခကြီးက လူငယ်၏ ဘဝဖြစ်စဉ်ကို မေးမြန်းသည်။ လူငယ်ကလည်း သူ့ဘဝအကြောင်းကို ညင်သာစွာ ပြောပြသည်။ လူငယ်၏ အမည်မှာ မတ်ခဲဟစ်(ခ)စ်။ အသက်မှာ ၂၃ နှစ်။ သူသည် ၁၂ နှစ်သားအရွယ်တွင် အိမ်နောက်ဖေး ခြံထဲရှိ သစ်ပင်ပေါ်သို့ တက်စဉ် လိမ့်ကျသွားသည်။

“သစ်ပင်ပေါ်က လိမ့်ကျတာ ဘယ်သူ့အပြစ်မှ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ သူ့အလိုလို မတော်တဆ လိမ့်ကျသွားတာပါပဲ”

ဟူ၍ မတ်ခဲက ပြောပြသည်။

လိမ့်ကျသော ဒဏ်ရာမှာ အလွန်ပြင်းသည်။ ကျောရိုးကျိုးသွားသည်။ လည်ပင်းမှစ၍ အောက်ပိုင်းအထိ တစ်ကိုယ်လုံး သေသွားသည်။ ဦးခေါင်းသာ

လှုပ်ရှားနိုင်သည်။ လှုပ်ရှားနိုင်ရာတွင်လည်း အပြည့်အဝမဟုတ်ဘူး။ ၃၀ ဒီဂရီ အထိသာ လှည့်နိုင်၊ လှုပ်နိုင်သည်။

မတ်ခံသည် ဆေးရုံတွင် တစ်နှစ်ကြာမျှ တက်ရောက်ကူသရသည်။ သူ့တွင် မိဘနှစ်ပါးနှင့် အစ်မ သုံးယောက်ရှိသည်။ သူတို့သည် အလှည့်ကျပင် ဆေးရုံသို့ တစ်နေ့လျှင် နှစ်ကြိမ်မှန်မှန်လာရောက်သည်။ မတ်ခံကို အားပေးသည်။ ပြုစုသည်။ အိမ်နှင့်ဆေးရုံမှာ ၆၂ မိုင်ခွဲကျော် ကွာဝေးသည်။ သူတို့သည် တစ်နှစ်ကြာအောင်ပင် ဝတ်မပျက်လာကြသည်။ မတ်ခံကို အစာခွံပေးသည်၊ မျက်နှာသစ်ပေးသည်၊ သွားတိုက်ပေးသည်၊ အညစ်အကြေးသုတ်သင်ပေးသည်။

တစ်နှစ်တိတိ ကြာသောအခါတွင်မှ မိသားစုက မတ်ခံကို အိမ်ပြန် ခေါ်ခွင့်ရခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မှာ ၁၉၆၂ ခုဖြစ်သည်။ သူတို့သည် မတ်ခံအတွက် အစစအရာရာ လိုလေသေးမရှိအောင် ဆက်လက်ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးကြသည်။ မတ်ခံကလည်း ဘဝကို အနိုင်မခံ၊ အရှုံးမပေး။ ရဲရဲရင်ဆိုင်သည်။ ရင်ဆိုင်ရုံမက၊ အံ့ဖွယ်အစွမ်းကို ပြသည်။ သူသည် သစ်ပင်ပေါ်မှ မကျမီ အချိန်ကပင် ပန်းချီရေးဆွဲလာသူဖြစ်သည်။ ယခု ဆက်လက်၍ ပန်းချီရေးဆွဲရန် ကြိုးစားသည်။

သူသည် ခဲတံကို သွားဖြင့်ကိုက်လျက် စက္ကူပြားကို ထောင်၍ ရေးဆွဲသည်။ အစတွင် မအောင်မြင်။ သို့သော် သူက မလျှော့။ အကြိမ်ကြိမ်ကြိုးစားသည်။ တဖြည်းဖြည်းအောင်မြင်လာသည်။ သို့ရာတွင် ခဲတံသစ်သားချောင်းမှာ ပါးစပ်ဖြင့် ကြာရည်ကိုက်ထားသဖြင့် ဝဲ့ထွက်သည်။ အစအနများသည် သွားဖုံးကို သွားထိုးသည်။ ပါးစပ်ထဲသို့ ဝင်သည်။ သည်တွင် ဖခင်ဖြစ်သူက ခဲတံထည့်ရန် အခေါင်းပွသတ္တုချောင်းကို တီထွင်ပြုလုပ်ပေးရသည်။ သတ္တုချောင်းကို သွားဖြင့် ကိုက်ရာတွင် မနာမကျင်ရအောင်လည်း ပလတ်စတစ်ဖြင့် ခံပေးသည်။ သူ့ဖခင်သည် စီးပွားရေး ပန်းချီပညာအတတ်သင် ဆရာအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်သူဖြစ်သည်။ သားကိုတတ်စွမ်းသမျှ အကူအညီပေးခဲ့သည်။

မတ်ခံသည် ခဲတံဖြင့် ကောင်းစွာရေးဆွဲနိုင်သောအခါ စုတ်တံဖြင့် ရေးဆွဲနိုင်အောင် ကြိုးစားပြန်သည်။ မဖြစ်မနေကြိုးစားရာ နောက်ဆုံး အောင်မြင်ခဲ့သည်။ ရေဆေး၊ ဆီဆေးများဖြင့် ရေးဆွဲနိုင်သည်။ ပါးစပ်တွင် ကိုက်ထားသော စုတ်တံဖြင့် ပန်းချီဆေးများကို အလွယ်တကူ ရွေးချယ်တို့ထိနိုင်အောင်လည်း ဖခင်က စီမံပေးထားသည်။

သွားဖြင့် စုတ်တံကိုကိုက်၍ ပန်းချီရေးဆွဲနေသော ဒုက္ခိတ မတ်ခ်

သူသည် ပန်းချီရေးဆွဲစဉ် တစ်ဖက်ကလည်း ပညာသင်ယူပြန်သည်။ အိမ်သို့ ဆရာတစ်ယောက်ကို ခေါ်ယူပြီး ပညာသင်ယူသည်။ ၁၀ တန်းစာမေးပွဲ ဝင်ဖြေသည်။ ကောင်းစွာအောင်မြင်သည်။ သည်တွင် စက်မှုလက်မှုကောလိပ် သို့ တက်ရောက်ပြီး ပုံဆွဲပညာကို သင်ယူသည်။ အောင်မြင်ခဲ့ပြန်သည်။ သို့ဖြင့် ၁၉၇၂ ခုတွင် အဆင့်အမြင့်ဆုံး ပန်းချီပညာကို လေ့လာသင်ယူ ရန် ကာလီဖိုးနီးယားတက္ကသိုလ်ရှိ ပန်းချီပါမောက္ခထံ ယခုကဲ့သို့ ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

သင်တန်းအစတွင် အဖော်ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများသည် မတ်ခ်ကို မလေးစားကြ။ သင်တန်းတွင် အနှောင့်အယှက်သဖွယ် ထင်မှတ်နေကြသည်။ သူတို့က ခုံများဖြင့် အကျအနထိုင်ပြီး လက်ဖြင့်ရေးဆွဲနေစဉ် မတ်ခ်က သူ့လှည်းပေါ်မှနေ၍ အထူးစီမံထားသော ကားချပ်ပေါ်တွင် စုတ်တံကို သွားဖြင့်ကိုက်လျက် ရေးဆွဲသည်။ တချို့က မတ်ခ်ကိုလှောင်ပြောင်သော အနေဖြင့် မတ်ခ်နည်းတူပင် စုတ်တံကို သွားဖြင့်ကိုက်၍ ရေးဆွဲပြကြသည်။ ဟားကြသည်။

သို့ရာတွင် တစ်ပတ်နှစ်ပတ်ခန့်ကြာ၍ သူတို့၏ ပန်းချီကားလက်ရာများထက် မတ်ခ်၏ ပန်းချီလက်ရာများက ထူးကဲသာလွန်နေသည်ကို မြင်တွေ့

ရသောအခါ အားလုံးငြိမ်သွားကြသည်။ မတ်ခ်ကို စိတ်ဝင်စားလာကြသည်။ လေးစားလာကြသည်။ ခင်မင်လာကြသည်။

မတ်ခ်ကမူ အပြုံးမပျက်၊ ဟန်မပျက်။ သူ့ကိုယ်ကို ဒုက္ခိတဟူ၍ မမှတ်။ သနားစရာအဖြစ် မမြင်။ သူလိုငါလို လူတစ်ယောက်အဖြစ်ပင် ခံယူနေထိုင်သည်။ ပန်းချီပညာကို အစွမ်းကုန်ကြိုးစားသည်။ အဖော်များသည် သူ့ကို ကြည့်ကာ အားတက်လာကြသည်။ ပိုမိုကြိုးစားလာကြသည်။ ပါမောက္ခကြီးကိုယ်တိုင်ပင် သူ့ကို အကြောင်းပြု၍ အားသစ်မာန်သစ် ဉာဏ်သစ်များ ဝင်လာသည်။

“စင်စစ် ကျုပ်ဟာ သူ့ရဲ့ ဆရာပဲ။ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့တခြား သူဟာ ကျုပ်ရဲ့ ဆရာ ဖြစ်လာတယ်”

ဟူ၍ ပါမောက္ခကြီးက ဖွင့်ဟပြောဆိုခဲ့သည်။

ပါမောက္ခကြီးသည် မတ်ခ်ပန်းချီဆွဲနေသည်ကို တစ်မိမိမိမိ စူးစိုက်ကြည့်နေရာမှ အကြံသစ်တစ်ခု ရလာသည်။ မတ်ခ်၏ အကြောင်းကို မှတ်တမ်းတင်ရုပ်ရှင် ရိုက်ကူးပြုလျှင် ကြည့်သူတိုင်း အကျိုးရှိမည်။ မည်မျှ အခက်အခဲများနှင့် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့စေကာမူ အနိုင်မခံ၊ အရှုံးမပေးသော စိတ်ဓာတ်များ ကိန်းအောင်းလာနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် သူသည် ရုပ်ရှင်တစ်ခါမျှ မရိုက်ဖူး။ ကိစ္စမရှိ။ မတ်ခ်သည်ပင် သွားဖြင့်ပန်းချီဆွဲနိုင်လျှင် သူကကော ဘာကြောင့် ရုပ်ရှင်မရိုက်နိုင်ရမည်နည်း။

၁၉၇၃ ခု၊ စက်တင်ဘာလတွင် ပါမောက္ခကြီးသည် မဟာဌာနမှူးထံ သူ၏ အကြံအစည်ကို စာရေးတင်ပြသည်။ မဟာဌာနမှူးက သဘောတူလက်ခံသည်။ ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးနိုင်ရန် တက္ကသိုလ် ရန်ပုံငွေထဲမှ ဒေါ်လာ ၆၀၀၀ ထုတ်ပေးသည်။

တက္ကသိုလ် ရုပ်ရှင်ဌာနတွင် မတ်ခ်၏ မိတ်ဆွေတစ်ဦးရှိသည်။ သူသည် ရုပ်ရှင်အတတ်ပညာကို သင်ကြားနေသူ ဖြစ်သည်။ မတ်ခ်၏ ပြောပြချက်အရ သူကလည်း ပါမောက္ခကြီး၏ အကြံအစည်အကောင်အထည်ပေါ်ရန် ပူးပေါင်းကူညီလာသည်။ ထို့ပြင် တခြားကျောင်းသားလေးယောက်ကလည်း ကူညီလာသည်။ သို့ဖြင့် သူတို့သည် ရုပ်ရှင်ကင်မရာ၊ အသံဖမ်းစက်၊ မီးစသည်တို့ကို ငှားရမ်းသည်။ ထို့နောက် မတ်ခ်၏ နေ့စဉ်ဘဝကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးသည်။ ရိုက်ကူးရာ၌ ဇာတ်လမ်းမဆင်၊ တန်ဆာမဆင်။ အရှိအတိုင်း ရိုက်ကူးသည်။

နံနက် အိပ်ရာမှ နိုးသောအခါ ဖခင်က မတ်ခဲကို အိပ်ရာမှ ထူပေးပုံ၊ လက်တွန်းလှည်းပေါ်တင်ပေးပုံ၊ သွားတိုက်ပေးပုံ၊ မျက်နှာသစ်ပေးပုံ၊ ခေါင်းဖြီးပေးပုံ စသည်တို့ကို ရိုက်ကူးသည်။ ထို့နောက် မိခင်က နံနက်စာပြင်ဆင်ပုံ၊ သားကို အစာခွံ့ကျွေးပုံ စသည်တို့ကို ရိုက်ကူးသည်။ ထို့နောက် အစ်မများက မတ်ခဲကို လက်တွန်းလှည်းနှင့်တကွ ဗင်ကားထဲသို့ ထည့်သွင်းပေးပုံ၊ ပန်းချီကျောင်းသို့ ပို့ပေးပုံ၊ ပန်းချီကျောင်းတွင် မတ်ခဲ ပန်းချီရေးဆွဲပုံ၊ ပန်းချီပြပွဲများသို့ သွားပုံ၊ ဧည့်ခံပွဲများသို့ သွားပုံ၊ ဆေးရုံသို့ သွားပြရပုံ စသည်တို့ကိုလည်း ရိုက်ကူးသည်။

ထိုစဉ် ပန်းချီဌာန ညွှန်ကြားရေးမှူးသည် ပန်းချီသင်တန်းရှိ ပန်းချီကားများကို လာရောက်လေ့လာကြည့်ရှုသည်။ သူသည် မတ်ခဲ၏ လက်ရာ ပန်းချီကားများကို အလွန်နှစ်သက် သဘောကျသွားသည်။ မတ်ခဲတစ်ယောက် သွားဖြင့် စုတ်တံကိုကိုင်၍ ပန်းချီရေးသည်ကို မသိ။ လက်ဖြင့်ရေးသည်ဟုသာ ထင်မှတ်သည်။ မတ်ခဲ၏ ပန်းချီကားများကို ချီးကျူးမဆုံးရှိုကာ ဆန်ဖရန်စစ္စကို ပြခန်းတွင် တစ်ကိုယ်တော် ပန်းချီပြပွဲ ခင်းကျင်းပြသစေသည်။

သို့ဖြင့် မတ်ခဲ၏ ပန်းချီကားများကို ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့ပြခန်းတွင် တစ်ကိုယ်တော် ပန်းချီပြပွဲ ခင်းကျင်းပြသခဲ့သည်။ ထိုပွဲသို့ မတ်ခဲကိုယ်တိုင် လက်တွန်းလှည်းဖြင့် တက်ရောက်သည်။ သူ့ကိုကြည့်ပြီး ညွှန်ကြားရေးမှူးနှင့် ပရိသတ်များမှာ အံ့ချီးမဆုံး ရှိကြသည်။ ထိုပြပွဲကိုလည်း ပါမောက္ခကြီးတို့ လူစုက ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးမှတ်တမ်းတင်ကြသည်။ သူတို့သည် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်နေကြသည်။ မတ်ခဲက ပို၍ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်နေသည်။

“ကျွန်တော် မျှော်မှန်းတဲ့ပန်းတိုင်ကို ရောက်ပြီ”

ဟူ၍ပင် ဖွင့်ဟပြောဆိုခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ပါမောက္ခတို့ လူစုသည် မတ်ခဲအကြောင်း ရုပ်ရှင်ရိုက်၍ မှတ်တမ်းတင်ခဲ့သည်မှာ ဖလင် ဖိဒ လိပ်ရှိသွားပြီ။ အားလုံး ရောင်စုံဖလင်ချည်း ဖြစ်သည်။ အကုန်အကျ များသည်။ ထို့ကြောင့်လက်ထဲတွင် ရှိသော ဒေါ်လာ ၆၀၀၀ မှာ ကုန်သွားလေပြီ။ ဖလင်များကို ကူးဆေးရန် ငွေမရှိတော့။

ထို့ကြောင့် ပါမောက္ခကြီးက တက္ကသိုလ်ရှိ ရုပ်ရှင်ဖလင်ဆေးကူးရေးဌာနမှ အရာရှိချုပ် ပေါလ်ဖလာဟာတီထံ လှမ်း၍ အကူအညီတောင်းကြည့်သည်။ မတ်ခဲ၏ အကြောင်းကိုလည်း ပြောပြသည်။ သူတို့၏ ကြံစည်ကြိုးပမ်း

ချက်ကိုလည်း ပြောပြသည်။ သည်တွင် အရာရှိချုပ်က ဖလင် ၁၅ လိပ်ကို ကူညီသောအနေဖြင့် အခမဲ့ကူးဆေးပေးမည် ဖြစ်ကြောင်းပြန်ကြားသည်။ ပါမောက္ခကြီးက ဖလင် ၁၅ လိပ်မဟုတ်။ ဖလင်အလိပ် ၃၀ ပို့လိုက်သည်။ အရာရှိချုပ်က ငဲ့ညှာသောအနေဖြင့် ထိုဖလင်လိပ် ၃၀ လုံးကိုပင် ကူးဆေးပေးလေသည်။ တစ်လခန့် ကြာသောအခါ အရာရှိချုပ်က ပါမောက္ခကြီးထံ ဖုန်းဆက်သည်။

“ဆရာကြီးတို့ရဲ့ ဖလင်တွေ ကူးဆေးပြီးပြီ၊ သိပ်ကောင်းတယ်။ အားလုံးကောင်းတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် မတ်ခ်ကို တွေ့ချင်တယ်ဗျာ”

ပါမောက္ခကြီးသည် မတ်ခ်ကို အရာရှိချုပ်ထံ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ အရာရှိချုပ်သည် မတီခွံနှင့် ၃၅ မိနစ်ကြာမျှ စကားပြောဆိုသည်။ ထို့နောက် ကျန် ဖလင် ၄၃ လိပ်ကိုအခမဲ့ ကူးဆေးပေးရန် ကတိပြုလိုက်လေသည်။

ပါမောက္ခကြီးတို့အဖို့ ဖလင်ကူးဆေးဖို့အတွက် စိတ်အေးသွားရပြီ။ သို့သော် တည်းဖြတ်ရန်၊ အသံသွင်းရန်၊ နောက်ခံတေးဂီတထည့်သွင်းရန်၊ စာတန်းထည့်ရန် စသည်တို့ ကျန်နေပြန်သည်။ ထိုကိစ္စများ ဆောင်ရွက်ရန် ငွေကလည်း မရှိ။ နောက်ဆုံးတွင် မတ်ခ်ရေးဆွဲသော ပန်းချီကားတချို့နှင့် ပါမောက္ခရေးဆွဲသော ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို အလှူဒါနသဘောဖြင့် ဝယ်ယူကြပါရန် ကြေညာရောင်းချသည်။ သည်တွင် လိုအပ်သော ငွေများရခဲ့သည်။

သူတို့သည် ဇာတ်ကားအမည်ကို Gravity Is My Enemy (ကမ္ဘာ့ဆွဲအားသည် ကျွန်တော်ရန်သူ ဖြစ်သည်) ဟူ၍အမည်ပေးသည်။ မတ်ခ် သစ်ပင်ပေါ်မှလိမ့်ကျပြီး ဒုက္ခိတဘဝရောက်ရသည်ကို ရည်ညွှန်းခြင်း ဖြစ်သည်။

ဇာတ်ကားသည် အကြမ်းအားဖြင့် ပြီးသလောက်ရှိသွားပြီ။ နောက်ဆုံးအဆင့်အဖြစ် အချောသတ်ရန်သာ လိုတော့သည်။ ထိုအတွက် ဆောင်ရွက်ရန် သူတို့သည် တွေ့သမျှ မိတ်ဆွေများထံမှ ငွေများ ချေးငှားကြပြန်သည်။

ထိုစဉ် မတ်ခ်သည် ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားရှာသည်။ သူသည် တစ်နံနက်တွင် အစာစားရာမှ သီးသွားသည်။ ယင်းသည် အဆုတ်ထဲသို့ ရောက်ကာ မထွေးနိုင် မအန်နိုင်ဖြစ်ပြီး ကွယ်လွန်သွားရှာသည်။ သူသည် မကွယ်လွန်မီ ဇာတ်ကားအကြမ်းထည်ကိုမူ ကြည့်သွားခဲ့ရသည်။

ပါမောက္ခကြီးတို့လူစုမှာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမဆုံး ရှိကြသည်။ မျက်ရည်ကျကြသည်။ မတ်ခ်ကို သဂြိုဟ်ပြီး သုံးပတ်အကြာတွင် ပါမောက္ခကြီးသည်

ဇာတ်ကားအကြမ်းထည်ကို အမ်-ဂျီ-အမ် ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီမှ ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌထံ ပို့လိုက်သည်။ ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌသည် ယင်းကိုကြည့်ပြီး မျက်ရည်တဖြိုင်ဖြိုင်ကျခဲ့သည်။ သူက ဇာတ်ကားကို အချောသတ်ပေးမည်ဟူ၍လည်း ကတိပေးသည်။ သို့ဖြင့် ဇာတ်ကားသည် အချောကိုင် ပြီးဆုံးသွားပေသည်။

ပါမောက္ခကြီးသည် ထို ဇာတ်ကားကို ဆန်ဖရန်စစ္စကို ရုပ်ရှင်ပွဲတော်သို့ တင်သွင်းလိုက်သည်။ သူတို့က သူတို့၏ ကြိုးပမ်းချက်နှင့် မတ်ခ်၏စွမ်းရည်ကို ပွဲတော်လာ ပရိသတ်တို့သိရန် တင်သွင်းပြသခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ဆုရမည်ဟူ၍ လုံးဝမမျှော်လင့်ခဲ့ပေ။ သို့ရာတွင် ထိုဇာတ်ကားသည် အကောင်းဆုံးမှတ်တမ်း တင်ဇာတ်ကားဆု ရရှိခဲ့သည်။ ရွှေတံဆိပ် ရခဲ့သည်။ ထိုမျှသာမက ထိုနှစ် အတွက် အကောင်းဆုံး မှတ်တမ်းတင်ဇာတ်ကား၊ အကယ်ဒမီဆုကိုလည်း ရခဲ့သည်။ ထို့ပြင် တခြားရုပ်ရှင်ပြိုင်ပွဲများတွင်လည်း ဆုလေးဆု ထပ်မံရရှိခဲ့ ပြန်သည်။

မတ်ခ် ကွယ်လွန်ခဲ့သော်လည်း သူ့ပန်းချီလက်ရာများကား မကွယ်။ သူ့စွမ်းရည်ကား မပြယ်။ သူ့စိတ်ဓာတ် သူ့အားမာန်ကား မသေ။ ထို မသေသော သူ့အကြောင်းကို ကမ္ဘာသားတို့ သိရှိအောင် ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူး၍ မှတ်တမ်း တင်ထားနိုင်သည်မှာ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်အောင် ရှိနေပေသည်။

အကယ်ဒမီ ဆုပေးပွဲတွင် အော်စကာရွှေစင်ရုပ်ဆုကို ပါမောက္ခကြီး ဂျန်စတတ်စီက လက်ခံရယူခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က သူသည် ရွှေစင်ရုပ်ဆုကို ဦးခေါင်းပေါ်တွင် တင်ထားရာမှ -

“သည်ဆုဟာ တို့အတွက်မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းအတွက် ဖြစ်ပါတယ် မတ်ခ်ရယ်”

ဟူ၍ ညှင်းသာစွာ ပြောဆိုသည်။ သို့ပြောဆိုစဉ် သူ့ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်များ စီးကျလာခဲ့ပေသည်။

အံ့ဖွယ်မေတ္တာရှင် သူရဲကောင်း

သူသည် အသက် ၁၇ နှစ်အရွယ်သာ ရှိသေးသည်။ ရုပ်ရည်က တင့်တယ်ချောမောသည်။ ကိုယ်ကာယ ကြံ့ခိုင်သန်စွမ်းသည်။ သူ ပညာ သင်ကြားရာ အထက်တန်းကျောင်းတစ်ကျောင်းလုံးတွင် ထိုနှစ်အတွက် အကောင်းဆုံး အားကစားသမားဆုကိုပင် ရရှိထားသည်။

သို့ရာတွင် သူ့ခမျာ အလွန်ကံဆိုးရှာသည်။ ထိုနှစ်ကုန်ခါနီးတွင် လက်ယာဘက်ဒူးတစ်ဖက်မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ အရိုးကင်ဆာရောဂါ ရရှိသွား သည်။ ဆရာဝန်ကြီးများက သူ့အသက်ချမ်းသာရာရန်အတွက် ထိုလက်ယာ ခြေထောက်ကို ပေါင်ရင်းမှနေ၍ ဖြတ်ပစ်လိုက်ရသည်။

သူ့ခမျာ အသက်ဘေးမှမူ အခိုက်အတန့်ချမ်းသာရာရသွားသည်။ သို့ရာတွင် ခြေတစ်ဖက်မရှိရှာတော့။ ခြေတုတ်ပစ်၍ သွားလာလှုပ်ရှားရသည်။

သူကား ကနေဒါနိုင်ငံမှ တယ်ရီဖောက်စ်ဆိုသူ ကျောင်းသားလူငယ် လေး ဖြစ်သည်။

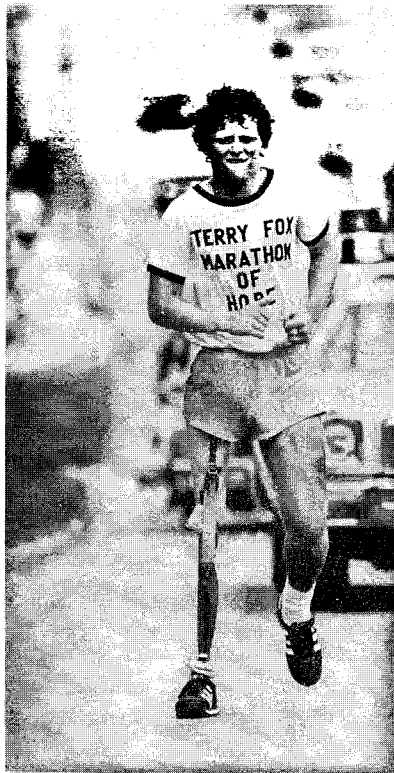
အံ့ဖွယ်ကောင်းသည်ကား တယ်ရီသည် သည်ဘဝသို့ ရောက်သော် လည်း ဝမ်းမနည်း၊ စိတ်ဓာတ်မကျ။

“ကျွန်တော် သည်ဘဝမျိုးရောက်ရတဲ့အတွက် လောကကြီးဟာ မတရားဘူးလို့ မယူဆပါဘူးခင်ဗျာ။ ကင်ဆာရောဂါဆိုးကြောင့်သာ သည်လို ဖြစ်ရတာပါ။ ကင်ဆာရောဂါကို ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ထူးပြီးရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်လို ကင်ဆာရောဂါရတဲ့လူတွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ ဘယ်သူမဆို ကံအကြောင်းမလှလျှင် အသက်အရွယ်မရွေး၊ အချိန်အခါမရွေး ရနိုင်တာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ လူသားတွေအဖို့ အရေးကြီးတာက ကင်ဆာရောဂါကို နှိမ်နင်းနိုင်ဖို့ပဲ။ ကင်ဆာရောဂါမဖြစ်အောင် ဘယ်လိုကာကွယ်ကြမလဲ။

ကင်ဆာရောဂါဖြစ်လာပြန်တော့လည်း ဘယ်လိုပျောက်ကင်းအောင် ကုကြမလဲ ဆိုတာ အဓိကပါပဲ”

ဟူ၍ တယ်ရီက ပြောဆိုခဲ့ပေသည်။

သည်လိုပြောသည့်အတိုင်းပင် သူသည် ကင်ဆာရောဂါတိုက်ဖျက်ရေးကို ဆောင်ရွက်ချင်သည်။ ကင်ဆာရောဂါပျောက်ကင်းအောင် ကုသနည်း ဆေးအမျိုးမျိုးကို သုတေသနပြုနေကြသော ပညာရှင်များအား ထောက်ပံ့ချင်သည်။ ကူညီချင်သည်။ အားပေးချင်သည်။ ကင်ဆာရောဂါ နှိမ်နင်းတိုက်ဖျက်ရေးကို လူအများအာရုံပြုပြီး အင်တိုက်အားတိုက် ဆောင်ရွက်လာအောင် ပြုချင်သည်။ လူသားများက ကူညီအားပေးပြီး ပညာရှင်များက မနားမနေ သုတေသနပြု၍

ခြေတုတပ်လျက် မိုင်ပေါင်းများစွာကို အံ့ဖွယ်ပြေးပြနေသော ဇွဲသတ္တိရှင် တယ်ရီဖောက်(စ်)

ကြိုးပမ်းကြလျှင် တစ်နေ့သောအခါ လူသားတို့၏ ရန်သူ ကင်ဆာရောဂါ ဆိုးကြီးကို နှိမ်နင်းနိုင်ရမည်ဟူ၍ ယုံကြည်သည်။

သည့်အတွက် သူသည် အမျိုးမျိုးကြံစည်တွေးတောရာမှ တစ်နေ့တွင် စိတ်ကူးတစ်ခုရသွားသည်။ တခြားမဟုတ်၊ ခြေတုဖြင့်ပင် သူသည် အလွန် ကျယ်ဝန်းလှသော ကနေဒါအနံ့ ပင်ပန်းကြီးစွာခံ၍ မာရသွန်ခရီးရှည် ပြေးပြ မည်။ သည်လိုပြေးရင်း ရန်ပုံငွေ ကောက်ခံမည်။ ရရှိသောငွေတို့ကို ကင်ဆာ တိုက်ဖျက်ရေး သုတေသနအဖွဲ့များသို့ လှူဒါန်းမည်။

သည်စိတ်ကူးကို သူက မိခင်အား ပြောပြသည်။ မိခင်က -

“သားရယ်၊ မင်းမှာ ခြေတစ်ဖက်ပဲရှိတာ။ ခြေတုတပ်ပြီး သည်လောက် ဝေးတဲ့ ခရီးကို ပြေးသွားနိုင်မတဲ့လား။ နောက်ပြီး ရောဂါကလည်း လုံးဝစိတ်ချ ရတဲ့အခြေမှ မရှိသေးတာ။ မဖြစ်နိုင်တာတွေ မကြံစည်ပါနဲ့ကွယ်”

ဟူ၍ တားမြစ်ပြောဆိုသည်။

သူ့မိခင်ကသာမက သူ့အကြံကို သိသူတိုင်းကပင် တားမြစ်ကြသည်။ သူ့ကို စိတ်ရှူးပေါက်နေသည်ဟူ၍ပင် တချို့က ထင်ကြသည်။

မည်သူတွေ မည်သို့တားမြစ်တားမြစ်၊ မည်သို့ထင်ထင်၊ တယ်ရီက မမှုပြီ။ သူသည် ကြံရွယ်ချက်ကို မဖြစ်မနေပြုရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

မကြာမီ သူသည် ကနေဒါနိုင်ငံ၊ ဗြိတိသျှကိုလံဘီယာနယ်နှင့် ယုကွန် နယ်ဆိုင်ရာ ကင်ဆာသုတေသနအဖွဲ့ ညွှန်ကြားရေးမှူးကို သွားရောက် တွေ့ဆုံ သည်။ သူ၏ ကြံရွယ်ချက်ကို တင်ပြသည်။ ညွှန်ကြားရေးမှူးကလည်း မဖြစ်နိုင်ဟု ထင်မိသည်။ သို့ရာတွင် တယ်ရီ၏ မဖြစ်မနေ ပြုလုပ်မည့် အမှုအရာနှင့် ဇွဲသတ္တိကို သိရှိသွားသောအခါ စိတ်တစ်မျိုးပြောင်းသွားသည်။

“မာရသွန်ပြေးပွဲလုပ်၍ ရန်ပုံငွေမကောက်ခံမီ တယ်ရီက ဦးဆောင်၍ ကင်ဆာရန်ပုံငွေ အလှူကပွဲတစ်ခု ပြုလုပ်ကြည့်ပါ။ အောင်မြင်ပါက တယ်ရီ၏ အကြံကို တတ်စွမ်းသမျှကူညီမည်”

ဟူ၍ ပြောလိုက်သည်။

တယ်ရီသည် မကြာမီပင် ကင်ဆာရန်ပုံငွေ အလှူကပွဲတစ်ခုကို ဦးဆောင် ပြုလုပ်သည်။ အောင်မြင်သွားသည်။ သည်တွင် ညွှန်ကြားရေးမှူးက တယ်ရီကို ဗင်ကိုဗာဆိုသူ လုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦးထံ ခေါ်သွားသည်။ တယ်ရီ မာရသွန်ပြေးပွဲ လုပ်ရန် လိုအပ်သည်တို့ကို ထောက်ပံ့ရန် ပြောဆိုဆွေးနွေးသည်။

“ကျွန်တော်ဟာ စိတ်ကူးယဉ်သမားမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ရန်ပုံငွေ ရှာပေးတဲ့အတွက် ကင်ဆာရောဂါကုနည်းသစ်ကို ချက်ချင်းတွေ့လိမ့်မယ်လို့ မဆိုလိုပါဘူး။ တစ်နေ့မဟုတ်၊ တစ်နေ့တွေ့လာမှာပါ။ သည်အခါ ကျွန်တော့် ကြိုးပမ်းချက်ဟာ တစ်နည်းနည်းနဲ့ အထောက်အကူဖြစ်တဲ့အထဲ ပါလာမှာပါ။ အုတ်တစ်ချပ်၊ သဲတစ်ပွင့် သဘောမျိုးဖြစ်လည်း ကျေနပ်ပါတယ်”

ဟူ၍ တယ်ရီက ရှင်းလင်းသည်။

နောက်ဆုံးတွင် လူကြီးများသည် တယ်ရီ၏ လိုအပ်ချက်ကို ကူညီရန် သဘောတူလိုက်ကြသည်။

တယ်ရီသည် နောက်တစ်နေ့မှစ၍ မာရသွန်ခရီးရှည် ပြေးနိုင်အောင် စတင်လေ့ကျင့်သည်။ ကျင့်စတင် သူသည် တစ်နေ့လျှင် ၅ ဖာလုံလောက်သာ ပြေးနိုင်သည်။ ထို့နောက် လဲကျသွားသည်။ သူက ပြန်ကုန်းထသည်။ ဆက်လက်လေ့ကျင့်သည်။ အကြိမ်ကြိမ် အနေ့နေ့ လေ့ကျင့်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် တစ်နေ့လျှင် ၂၆ မိုင်၊ ၂ ဖာလုံအထိ ပြေးနိုင်သွားသည်။

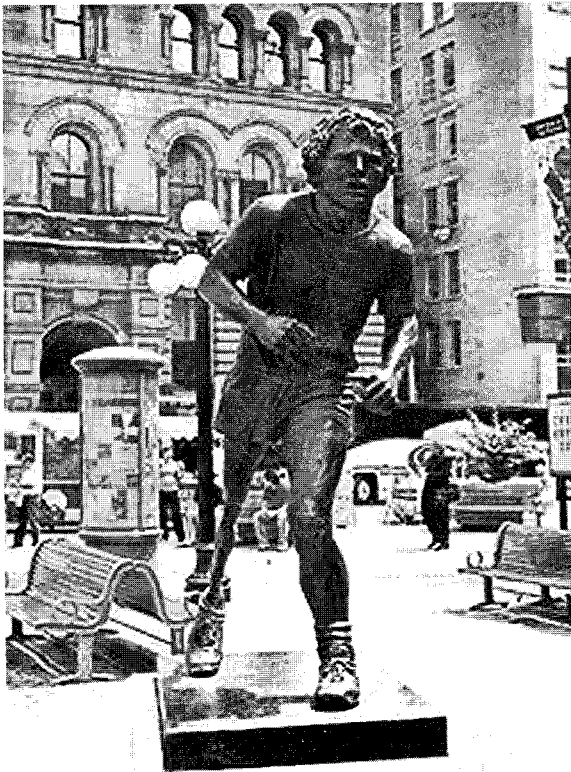
သို့ဖြင့် သူသည် မာရသွန်ခရီးရှည်ပြေးရန် စတင်ဖို့ ပြင်ဆင်သည်။ ကင်ဆာ သုတေသနအဖွဲ့ဝင်လူကြီးများနှင့် ဗင်ကိုဗာတို့ကလည်း လိုအပ်သည် တို့ကို စီစဉ်ပေးသည်။ သူပြေးရာလမ်းတစ်လျှောက်တွင် အလှူငွေကောက်ခံ သွားဖို့လည်း စီစဉ်သည်။

ကင်ဆာသုတေသနအဖွဲ့ဝင်များနှင့် ဆရာဝန်များက တယ်ရီအား မာရသွန်ခရီးရှည်ပြေးစဉ် ရောဂါအတွက် ဆေးစစ်မှုကို နေ့စဉ်မှန်မှန် ပြုလုပ် သွားရန် အကြံပေးကြသည်။ သူ၏ လက်ရှိ အရိုးကင်ဆာရောဂါမှာ စိုးရိမ်ဖွယ် အခြေအနေတွင် ရှိနေသည်။ အမြဲသတိထားနေရမည်။

ထိုအခါ တယ်ရီက လက်မခံပေ။ မာရသွန်ပြေးနေစဉ် အမြဲတမ်း ဆရာဝန်ဆေးစစ်ကို ခံနေပါက ခရီးတွင်မည်မဟုတ်။ ထို့ပြင် ဆရာဝန်က ရပ်နားစေခြင်း၊ ဆိုင်းငံ့စေခြင်း စသည့် ဟန့်တားညွှန်ကြားချက်များ ပြုနေမည် ကိုလည်း စိုးရွံ့မိသည်ဆိုကာ ငြင်းပယ်လိုက်သည်။ မြို့များကို ရောက်စဉ် ကြိုသလိုပင် ဆေးစစ်ခံမည်ဟု ဆိုသည်။

၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်၊ ဧပြီလ ၁၂ ရက်နေ့။

ထိုနေ့မှစတင်၍ တယ်ရီသည် မာရသွန်ခရီးရှည်ပြေးခြင်းကို ပြုသည်။ သူသည် ဘောင်းဘီတိုကို ဝတ်လျက်၊ တီရှပ်အင်္ကျီကိုဝတ်လျက်၊ ခြေတု

တယ်ရီဖောက်(စ်) ကြေးရုပ်တု

တပ်လျက် ရဲရင့်စွာပြေးလွှားသည်။ သူ နေထိုင်ရာ ‘ပို့ကိုတွစ်လမ်’မြို့မှ စတင် ထွက်ခွာသည်။

မေ ၁၈ ရက်နေ့တွင် သူသည် ရှားဘရစ်မြို့သို့ ရောက်လာသည်။ ဇွန်လ ၄ ရက်နေ့တွင် ဖယ်ဒရစ်တန်မြို့သို့ ရောက်လာသည်။ ထိုမြို့သို့ ရောက်သော အခါကိုယ်အလေးချိန်လျော့ကျလာသည်။ ခြေတုတပ်ထားသော နေရာမှာလည်း နာကျင်သလိုလို ဖြစ်လာသည်။ သူကား မမူ၊ ဆက်၍ ပြေးဆဲပင်။

သူ့ကို မြို့တိုင်း၊ ရွာတိုင်းရှိလူများက လမ်းဘေးဝဲယာမှ ကြိုဆိုကြသည်။ အားပေးကြသည်။ တတ်စွမ်းသမျှ အလှူငွေများ ထည့်ဝင်ကြသည်။ စာနယ်ဇင်း များကလည်း သူ့သတင်းကို နေ့စဉ်ပင် ရေးသားဖော်ပြပေးသည်။

တိုရွန်တိုမြို့သို့ သူ ဆိုက်ရောက်လာသောအခါ မြို့တော်ခန်းမတွင် လူပေါင်းတစ်သောင်းကျော်က သူ့ကို သောင်းသောင်းဖြဖြ ကြိုဆိုကြသည်။ သူ့ကို ကြည့်ကာ မျက်ရည်ကျကြသည်။ ငိုကြသည်။ လူထုကို ထိန်းပေးရသော ရဲများပင် မျက်ရည်မဆည်နိုင်။

သူတို့ငိုကြသည်မှာ ခြေတုတပ်လျက် ခြေတစ်ဖက်တည်းဖြင့် အားခဲပြေး နေရှာသော သူ့ဖြစ်အင်ကို ရင်နာသဖြင့် ငိုကြခြင်းလည်းဖြစ်သည်။ သူ ခံစား နေရသော ကင်ဆာရောဂါအတွက် ငိုကြခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ သူ့ကို သနား သဖြင့် ငိုကြခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်ကျိုး လုံးဝမပါ။ ကင်ဆာရောဂါ ခံရဆဲ၊ ခံရဦးမည့် ဝေဒနာရှင်လူသားများအတွက် မျှော်ကိုးဆောင်ရွက်သော သူ၏ အံ့ဖွယ်မေတ္တာ၊ အံ့ဖွယ်ကရုဏာ၊ အံ့ဖွယ်စေတနာ၊ အံ့ဖွယ်ခွဲသတ္တိတို့ကို မြတ်နိုးရာမှ ငိုကြခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ သူ့အတွက် အမျိုးမျိုးငိုယိုကြသည်။

စက်တင်ဘာလဆန်းတွင် သူသည် အွန်တာရီယိုမြို့သို့ ဆိုက်ရောက် လာသည်။ စုစုပေါင်း ၃၃၃၈ မိုင် ပြေးလွှားဖြတ်ကျော်ပြီးပြီ။

ထိုမြို့သို့ ဝင်ရောက်လာသောအခါ တယ်ရီသည် အသက်ရှူကျပ်လာ သည်။ ချောင်းဆိုးလာသည်။ သို့သော်လည်း သူကမမူ။ လမ်းဘေးဝဲယာတွင် လူစုလူတန်းကြီးက သူ့ကို ကြိုဆိုနေရာ ထိုလူစုလူတန်းကြီး ဆုံးသည်အထိ မနားတမ်းပြေးခဲ့သည်။ သူသည်တစ်နေ့လျှင် ၂၆ မိုင်နှုန်းဖြင့် ဖြတ်ကျော် ပြေးခဲ့သည်။ ဖြတ်ကျော်ပြေးရာတွင် မြေညီလမ်းလည်းရှိသလို တောင်ပေါ် လမ်းလည်း ရှိသည်။ တောင်ဆင်း တောင်တက်လမ်းလည်း ရှိသည်။

သူသည် ညအိပ်ချိန်ရောက်၍ ရပ်နားချိန်တွင်မှ ဆရာဝန်များ၏ စစ်ဆေးခြင်းကို ခံယူသည်။ ခရီးဆုံးခါနီးတွင် ဆရာဝန်များသည် ဆေးစစ်ကြည့် သောအခါ တယ်ရီ၏ ရောဂါအခြေအနေသည် အလွန်ဆိုးနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အရိုးတွင် စွဲနေသော ကင်ဆာသည် အဆုတ်သို့ ဝင်ရောက်လာ နေပြီ။

တယ်ရီကား ဆက်လက်ပြေးဆဲပင်။ နောက်ဆုံးတွင် စီစဉ်ထားသည့် အတိုင်း ခရီးဆုံးသို့ ရောက်သွားသည်။ ထိုသို့ ခရီးဆုံးပြီး တစ်ပတ်ခန့် အကြာတွင်ပင် တယ်ရီသည် အိပ်ရာပေါ်၌ ဗုန်းဗုန်းလဲကာ ကွယ်လွန်သွားရှာ ပေသည်။ သူ မာရသွန်ခရီးရှည်ပြေး၍ အလှူခံခဲ့ရာ စုစုပေါင်း ဒေါ်လာ ၂၄ သန်း ရခဲ့သည်။ ယင်းတို့ကို ကင်ဆာသုတေသနအဖွဲ့က အကျိုးရှိစွာ အသုံး

ပြုနေကြပြီ။ ကင်ဆာရောဂါပျောက်ကင်းမည့် ဆေးနည်းသစ်အမျိုးမျိုးကို ရှာဖွေ ရာတွင် အသုံးပြုနေကြပြီ။

တယ်ရီက သူ၏ 'မာရသွန်ခရီးရှည်ပြေးပွဲ' ကို 'မျှော်လင့်ချက်မာရသွန် ပြေးပွဲ' ဟူ၍ အမည်ပေးခဲ့သည်။ ကင်ဆာရောဂါကုသရေးနည်းသစ်အတွက် မျှော်လင့်ချက်ထားခြင်းကို ရည်ရွယ်သည်။ ရောဂါကုသရေးနည်းသစ်ကို သူ မခံယူလိုက်နိုင်သော်လည်း နောက်လူသားတို့ ခံယူနိုင်ကြမည်၊ ချမ်းသာရာရကြ မည်ဟူ၍ သူက မျှော်လင့်ထားသည်။ သူ၏ ကြိုးပမ်းမှုအတွက် များစွာ အားရကျေနပ်သွားသည်။

၁၉၈၁ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၃ ရက်နေ့တွင် တယ်ရီ၏ ဈာပနကို ကျင်းပကြ သည်။ ကွယ်လွန်ချိန်၌ သူသည် ၂၂ နှစ်အရွယ်သာရှိရှာသည်။ ဈာပနသို့ လူပေါင်း ၈၀၀၀ ကျော် တက်ရောက်သည်။ ဈာပနအခမ်းအနားတွင် ထိုစဉ်က ကနေဒါဝန်ကြီးချုပ်ဖြစ်သူ ပီရဲထရူဒိုက မျက်ရည်ကိုသုတ်ကာ ဝမ်းနည်းစကား၊ ချီးကျူးစကားပြောသည်။ အမေရိကန်သမ္မတ ရေဂင်အပါအဝင် ကမ္ဘာခေါင်း ဆောင်များနှင့်တကွ ကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာသားအများက ဝမ်းနည်းသဝဏ်လွှာများ ပေးပို့ကြသည်။

တယ်ရီ မကွယ်လွန်မီ ကနေဒါအစိုးရက တယ်ရီကို သူရဲကောင်း ဆုတံဆိပ် ပေးအပ်ချီးမြှင့်ခဲ့သည်။ ယင်းသည် အရပ်သားများကို ပေးအပ်ချီးမြှင့် ရာတွင် အမြင့်ဆုံးဆုတံဆိပ်ဖြစ်သည်။ စာနယ်ဇင်းများကလည်း သူ့အကြောင်း ကို အမျိုးမျိုးချီးကျူးတသ၍ ရေးသားဖော်ပြကြသည်။

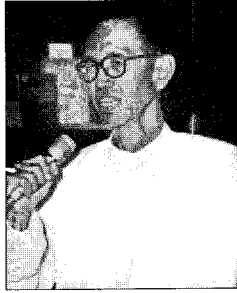
ကနေဒါ ကင်ဆာသုတေသနအဖွဲ့ဝင် အမျိုးသမီးကြီး ရီလာဖေါခ်စ် က -

“အများကပြောကြတယ်၊ သူရဲကောင်းများရဲ့ သမိုင်းဖြစ်ရပ်များကို အခြေပြုပြီး အမေရိကန်ပြည်ကြီးကို တည်ဆောက်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကနေဒါ ပြည်ကြီးကိုတော့ သူရဲကောင်းများရဲ့ သမိုင်းဖြစ်ရပ်များကို အခြေပြုပြီး တည် ဆောက်ခဲ့ခြင်း မရှိဘူးတဲ့။ ဒါပေမဲ့ တယ်ရီ အသက်ထင်ရှားရှိစဉ် မာရသွန် ခရီးရှည်ပြေးလာနေတာကို တွေ့မြင်တော့ ကျွန်မက ကြည့်စမ်းပါ။ ကျွန်မတို့ ကနေဒါပြည်ကြီးကိုလည်း တယ်ရီလိုသူရဲကောင်းမျိုးတွေနဲ့ တည်ဆောက် နေပါပြီလို့ အော်ဟစ်ပြောဆိုမိပါတယ်”

ဟူ၍ ပြောခဲ့ပေသည်။

တယ်ရီ၏ မေတ္တာ၊ စေတနာနှင့် ဇွဲသတ္တိတို့မှာ အံ့ဖွယ်ကြီးမားလှသည်။
 ထိုအံ့ဖွယ်မေတ္တာ၊ စေတနာနှင့် အံ့ဖွယ်ဇွဲသတ္တိကြောင့်ပင် တယ်ရီသည် ကနေဒါ
 နိုင်ငံ၏ သမိုင်းဝင်သူရဲကောင်းကြီးတစ်ဦးအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပေသည်။

မင်းယုဝေ

- ❖ ၁၉၂၈ ခုနှစ် - စက်တင်ဘာလ ၂၆ ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် ပုသိမ် ခရိုင်၊ ကန်ကြီးထောင့်မြို့၌ အဖ ကုန်သည် ဦးထွန်းဆိုင်နှင့် အမိ ဒေါ်သင်တို့မှ ဖွားမြင်သည်။ အမည်ရင်းမှာ ဦးဝင်းမောင် ဖြစ်သည်။
- ❖ ၁၉၃၄ ခုနှစ် - ၌ ဆရာကြီး မင်းယုဝေသည် ကန်ကြီးထောင့်မြို့၊ မင်းကုန်းကျောင်းတွင် စတင်ပညာ သင်ယူသည်။
- ❖ ၁၉၄၀ ပြည့်နှစ်- ဆရာ မင်းယုဝေသည် ခြောက်တန်းကျောင်းသား အရွယ်ကပင် လက်ရေးစာစောင်များတွင် ကဗျာ၊ ဝတ္ထုတိုများ စတင်ရေးသားခဲ့သည်။
- ❖ ၁၉၄၆ ခုနှစ် - ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးစတွင် ပုသိမ်မြို့၊ အထက် တန်းကျောင်းမှ ဆယ်တန်းအောင်မြင်ခဲ့သည်။
- ❖ ၁၉၄၇ ခုနှစ် - ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားဘဝတွင် ကဗျာ၊ ဝတ္ထုတို၊ ဆောင်းပါးများကို စာနယ်ဇင်းများ၌ စတင်ပုံနှိပ်ဖော်ပြခြင်း ခံရသည်။
- ❖ ၁၉၄၉ ခုနှစ် - တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝမှာပင် ဘဝမာလာ ကဗျာများစာအုပ်ကို စတင်ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ထိုမှ

စ၍ လုံးချင်းစာအုပ်များ ရေးသားထုတ်ဝေလာရာ ယနေ့အထိ စုစုပေါင်း ၄၂ အုပ် ရေးသားထုတ်ဝေ ပြီး ဖြစ်သည်။

- ❖ ၁၉၅၁ ခုနှစ် - တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သို့ တက်ရောက်၍ ပညာ ဆည်းပူးရာ မြန်မာစာပေ၊ အင်္ဂလိပ် စာပေ၊ ပါဠိ စာပေတို့ဖြင့် ဝိဇ္ဇာတန်းအောင်၍ ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ ရရှိခဲ့ သည်။ ထို့နောက် ပြန်ကြားရေးဌာန၊ အထက်တန်း ဘာသာပြန်အရာရှိအဖြစ် ဆောင်ရွက်လျက် ဆရာကြီးဇေယျလက်အောက်တွင် အမှုထမ်းသည်။
- ❖ ၁၉၅၂ ခုနှစ် - တွင် အင်းစိန်ခရိုင် ပညာအုပ်အဖြစ် ပြောင်းရွှေ့ တာဝန်ထမ်းဆောင်သည်။ ထိုစဉ် စာဆို ငွေတာရီ နှင့် လက်ထပ်သည်။
- ❖ ၁၉၅၃ ခုနှစ် - တွင် စာပေဗိမာန်၌ စာပြုအဖြစ် ထမ်းဆောင်သည်။ ထိုသို့ထမ်းဆောင်စဉ် ကျောင်းသုံးစာအုပ် ထုတ် လုပ်ရေးကော်မတီ ညွှန်ကြားရေးဝန် ဆရာကြီး ဇော်ဂျီ၏လက်အောက်တွင် ထမ်းဆောင်၍ ပြည် တော်သာ စာစဉ်စာအုပ်များကို ရေးသားပြုစုခဲ့ သည်။ ထိုစာအုပ်များမှာ ကမ္ဘာ့သမိုင်းနှင့် မြန်မာ သမိုင်းဆိုင်ရာ လူထုသုံးစာအုပ်ငယ်များ ဖြစ်သည်။
- ❖ ၁၉၅၄ ခုနှစ် - တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ဘာသာပြန်နှင့် စာအုပ် ထုတ်ဝေရေးဌာန၊ လက်ထောက်စာတည်းအဖြစ် ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ထမ်းဆောင်သည်။ ထိုဌာန၏ စာတည်းမှူးမှာ ဆရာကြီး မင်းသုဝဏ်ဖြစ်၍ စာတည်းမှာ ဆရာကြီး ဦးတင်ဇ(ရှမ်းပြည်) ဖြစ် သည်။ ထိုသို့ တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ် ဗြိတိသျှ ကောင်စီပညာတော်သင်ဆုရ၍ လန်ဒန်တက္ကသိုလ်၊ အရှေ့တိုင်းနှင့် အာဖရိကဘာသာရပ်များ လေ့လာ

ရေးကျောင်းတွင် ၁၉၅၅ ခုနှစ်မှ ၁၉၅၆ ခုနှစ်ထိ အဘိဓာန်ဘာသာရပ်များကို သင်ယူသည်။ တစ်ဖက်ကလည်း လန်ဒန်တက္ကသိုလ်ရှိ ဆရာကြီး ဒေါက်တာလှဘေ၏ မြန်မာ-အင်္ဂလိပ် အဘိဓာန် ပြုစုရေးလုပ်ငန်း၌ အချိန်ပိုင်း ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။

- ထိုပညာများကို သင်ယူပြီးသောအခါ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ဘာသာပြန်နှင့် စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးဌာနတွင် လက်ထောက်စာတည်းတာဝန်ကို ဆက်လက်ထမ်းဆောင်သည်။

- ငွေတာရီနှင့် တွဲဖက်ဘာသာပြန်ဆိုသော အိစ္စတပုံပြင်များသည် စာပေဗိမာန် ဘာသာပြန်စာပေဆု (ယခုခေတ်အခေါ် အမျိုးသားစာပေဆု) ရရှိခဲ့သည်။

❖ ၁၉၅၈ ခုနှစ် - တွင် ဇနီး ငွေတာရီသည် သမီးကလေး ခင်ရီဝင်း (ယခု မြန်မာစာပါမောက္ခ ဒေါက်တာ ခင်ရီဝင်း) ကို ဖွားမြင်ပြီးနောက် ကွယ်လွန်သွားရှာသည်။

❖ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်- တွင် ဆရာ မင်းယုဝေသည် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ဘာသာပြန်ဌာန၊ လက်ထောက် စာတည်းအလုပ်မှ နုတ်ထွက်၍ ကွယ်လွန်သူ ငွေတာရီ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်း ကို တည်ထောင်တည်းဖြတ်စီစဉ်ထုတ်ဝေသည်။

❖ ၁၉၆၈ ခုနှစ် - တွင် ဆရာ မင်းယုဝေသည် မြဝတီစာပေတိုက်၏ အယ်ဒီတာချုပ်အဖြစ် ရာထူးတိုးမြှင့် ထမ်းဆောင်ရသည်။ မြဝတီမဂ္ဂဇင်း၊ ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်း၊ ရှေ့ဆောင်လူငယ်ဂျာနယ်၊ တို့ကျောင်းသားစာစောင်၊ တေဇရုပ်စုံတို့ကို ကြီးကြပ်၊ တည်းဖြတ် ထုတ်ဝေရသည်။

- ❖ ၁၉၇၂ ခုနှစ် - တွင် မင်းယုဝေ၏ ရေခပ်ချိန်ကဗျာများစာအုပ်သည် အမျိုးသားစာပေ ကဗျာဆု ရရှိခဲ့သည်။
- ❖ ၁၉၇၉ ခုနှစ် - မြဝတီစာပေတိုက်၊ အယ်ဒီတာချုပ်တာဝန်မှ ပင်စင်အငြိမ်းစား ယူခဲ့သည်။ အငြိမ်းစား ယူပြီးနောက် မြတ်မင်္ဂလာစာစောင်ကို ၁၉၈၅ ခုနှစ်မှစတင်၍ လည်းကောင်း၊ မင်္ဂလာမောင်မယ်စာစောင်ကို ၁၉၈၉ ခုနှစ်မှစ၍လည်းကောင်း အယ်ဒီတာချုပ်အဖြစ် တာဝန်ယူဆောင်ရွက်နေသည်မှာ ယနေ့တိုင်ဖြစ်သည်။
 - ဆရာ မင်းယုဝေသည် အသက် ၁၄ နှစ်အရွယ်မှစ၍ စာပေများ စတင်ရေးသားနေသည်မှာ ယနေ့တိုင် ဖြစ်သည်။ စာနယ်ဇင်းများ၌ မင်းယုဝေရေးသား ဖော်ပြခဲ့သော ကဗျာ၊ ပုံပြင်၊ ဆောင်းပါး၊ ဝတ္ထုတို၊ ဘာသာပြန် စသည်တို့မှာ ပုဒ်ရေ ၁၇၀၀ ကျော်ရှိခဲ့ပြီ။ မင်းယုဝေ ကလောင်အမည်ဖြင့်သာမက အခြားကလောင်အမည်ခွဲ ၁၀ မျိုးဖြင့်လည်း ရေးသားလျက်ရှိသည်။
 - လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၃၅ နှစ်ကျော်မှစ၍ ယနေ့တိုင် မင်းယုဝေ၏ ကဗျာတချို့နှင့် ဆောင်းပါးတချို့၊ အတ္ထုပ္ပတ္တိဆောင်းပါးတချို့တို့ကို အထက်တန်းကျောင်းများ၊ ကောလိပ်များ၊ တက္ကသိုလ်များတွင် ပြဋ္ဌာန်းသင်ကြားဆဲဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် မင်းယုဝေ၏ ကဗျာများ၊ စာများကို အင်္ဂလိပ်၊ ဂျာမန်၊ တရုတ်၊ ဟင်ဒီ၊ ဂျပန်၊ ဆာဗီးယား စသည့် ဘာသာများဖြင့် ပြန်ဆိုခဲ့၊ ပြန်ဆိုဆဲဖြစ်သည်။
 - ဆရာ မင်းယုဝေသည် ပညာသင်ခရီး၊ စာနယ်ဇင်းလေ့လာရေးခရီး၊ ဓမ္မခရီးတို့အဖြစ် အင်္ဂလန်၊

အမေရိကန်၊ ပြင်သစ်၊ အီတလီ၊ ဟော်လန်၊
တရုတ်၊ အိန္ဒိယ၊ ဂျပန်စသည့် နိုင်ငံပေါင်း ၂၀
ကျော်သို့ ခရီးသွားလာဖူးသည်။

- ဆရာ မင်းယုဝေသည် ယနေ့ အသက် ၈၁ နှစ်
အရွယ်အထိ စာပေများ၊ ကဗျာများ ရေးသားဆဲ
ဖြစ်သည်။ မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာချုပ်အလုပ်ကိုလည်း
ဆောင်ရွက်ဆဲဖြစ်သည်။ ကဗျာဆရာ၊ စာရေး
ဆရာ သက်တမ်း နှစ်ပေါင်း ၅၅ နှစ်ကျော်ရှိ၍
မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာသက်တမ်း နှစ်ပေါင်း ၅၀ ကျော်
ရှိပြီဖြစ်သည်။

မင်းယုဝေ
၃၈ ဖြစ် မင်္ဂလာပုံပြင်များ

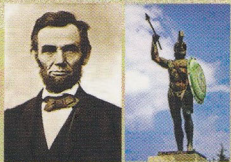
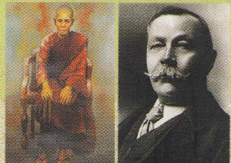
38 MINGALAR TALES

by Min Yu Wai
Translated by U Nyi

ထွက်ပြီ

ကြည်ညိုလေးစားဖွယ်ရာ သူရဲကောင်းများ၊
 ကျေးဇူးသိတတ်သော စိတ်ထားမွန်မြတ်သူများ၊
 ကိုယ်ကျိုးစွန့်၍ အများအကျိုးဆောင်သည့်
 စွန့်ခွဲသူ မြင်မြတ်သူများ၊
 သေသော်လည်း မသေသူများနှင့်
 အံ့ဖွယ်မေတ္တာရှင်သူရဲကောင်းများ စသည့်
 မြန်မာအပါအဝင် နိုင်ငံတကာမှ
 သူမတူသူ ပုဂ္ဂိုလ်များအကြောင်း...။

မင်းယုဝေ သူမတူသူများ